Έρημη Χώρα

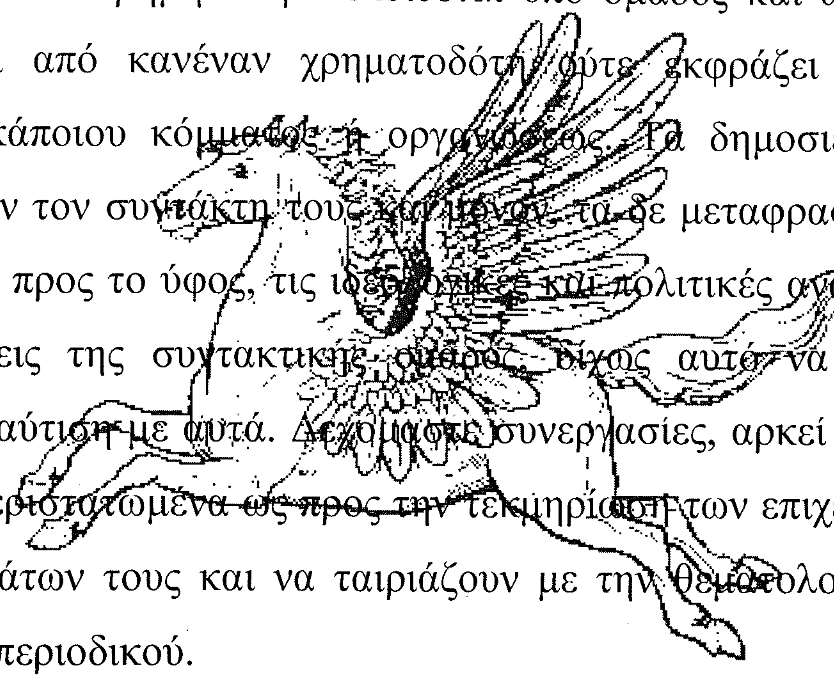
Περιοδικό ανεξάρτητης σκέψης

τεύχος 4 Νοέμβριος 2011

ekkatam monam akkhatam

Το περιοδικό Έρημη Χώρα εκδίδεται υπό ομάδος και ως έκδοση δεν εξαρτάται από κανέναν χρηματοδότη ούτε εκφράζει την πολιτική γραμμή κάποιου κόμματος ή οργανώσεως. Τα δημοσιευμένα άρθρα εκφράζουν τον συντάκτη τους και μόνον, τα δε μεταφρασμένα κείμενα συνάδουν προς το ύφος, τις ιδεολογικές και πολιτικές αναζητήσεις και τις απόψεις της συντακτικής ομάδος, δίχως αυτό να σημαίνει ότι υπάρχει ταύτιση με αυτά. Δεχόμαστε συνεργασίες, αρκεί τα κείμενα να είναι εμπεριστατωμένα ως προς την τεκμηρίωση των επιχειρημάτων και των νοημάτων τους και να ταιριάζουν με την θεματολογία και με το ύφος του περιοδικού.

Περιεχόμενα

ηλεκτρονική διεύθυνση:: erimihora@hotmail.com

διεύθυνση ιστολογίου: erimihora.blogspot.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η χυδαιότερη μορφή της εκμαυλιστικής παπανδρεϊκής ρητορικής κληρονομίας ήταν αυτή που έμελλε να σφραγίσει την απολύτως αποτυχημένη διαδρομή του Κωνσταντίνου Καραμανλή του νεωτέρου. Μετά από μία σειρά αποτυχιών ουσιαστικής αντιπαραθέσεως του πρώην πρωθυπουργού με το ίδιο το ελληνικό κράτος και έπειτα από τολμηρές κινήσεις του στον τομέα της εξωτερικής και της ενεργειακής πολιτικής, οι οποίες ενδεχομένως-καθόσον οι αποκαλύψεις για την αντίδραση των Η.Π.Α. απέναντι στις κινήσεις του κ. Καραμανλή σε θέματα ενεργειακής και οικονομικής πολιτικής έναντι της Ρωσίας και της Κίνας κυκλοφορούν με το σταγονόμετρο και ακόμα υπό τον μανδύα της συνομωσιολογίας- συνετέλεσαν, σε συνδυασμό με την πολιτική δειλία της «μεγάλης κεντροδεξιάς παρατάξεως» στην ταχεία αποσύνθεση της κυβερνήσεώς του και στην απουσία οποιασδήποτε κινήσεως, που θα ηδύνατο να χαρακτηρισθεί ως «πολιτικό έργο». Εξίσου υπεύθυνοι με τον πρώην πρωθυπουργό υπήρξαν και όλοι οι πρώην ΟΝΝΕΔίτες και ΔΑΠίτες, καθώς και υιοί και θυγατέρες πολιτικών πατέρων, υπουργοί, που μέσα είτε στην εκδικητική παντοδυναμία τους είτε στην απόλυτη ανικανότητά τους κατάφεραν με την ανοχή ή και την συνενοχή του συντονιστού τους, μιάς και ο πρώην πρωθυπουργός κατά περιόδους έδιδε την εντύπωση του εξισορροπητού συμφερόντων εντός της κυβερνήσεώς του παρά ως πραγματικού επικεφαλής κυβερνήσεως, όχι μόνον να αυξήσουν το εσωτερικό και το εξωτερικό χρέος της χώρας, αλλά και να μην αφήσουν ως πολιτικό έργο το παραμικρό.

Και ενώ ο κ. Καραμανλής απεπειράτο να ξεφύγει από τις υπαγορεύσεις και τις απαγορεύσεις των Η.Π.Α. στους προαναφερθέντες τομείς, υπονομευόμενος όχι μόνον από την πασοκική και αριστερή αντιπολίτευση, που με τις πλέον απίθανες δικαιολογίες και προσχήματα απαξίωναν τις κινήσεις του, αλλά και έσωθεν του κόμματός του, ουδέν άλλαξε στον σταθερή ελληνοτουρκική «φιλία» και την απόλυτη παθητικότητα στις εξελίξεις των Βαλκανίων, με μόνη φωτεινή εξαίρεση την αρνησικυρία που προέβαλε στην συνάντηση του Βουκουρεστίου έναντι της προτάσεως των Η.Π.Α. περί εντάξεως των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ με την επίσημη κρατική ονομασία «Μακεδονία». Έπειτα, λοιπόν, από μία πενταετή διακυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας με κύριο σύνθημα την «επανίδρυση του κράτους», όχι μόνον δεν βιώσαμε οιαδήποτε μορφή επανιδρύσεως του ελληνικού κράτους ή αποκαθάρσεώς του από όλες τις θανάσιμες παθογένειές του, αλλά είχαμε την μοναδική «τύχη» να απολαύσουμε την πολιτική νεκρανάσταση του νύν πρωθυπουργού κ. Γιωργάκη. Η προσωπική αδυναμία του κ. Καραμανλή να αντεπεξέλθει στα προβλήματα της καθημερινότητας, η απέραντη σκανδαλολογία και σκανδαλοθηρία των εκδοτικών συγκροτημάτων, το πλήγμα που προεκλήθη από τα γεγονότα του Δεκεμβρίου του 2008 και κυρίως η επερχόμενη οικονομική κατάρρευση που ήδη αντιμετωπίζουμε ως πραγματικότητα, οδήγησαν στις εκλογές του Οκτωβρίου του 2009 και στην εκλογική νίκη του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

«Λεφτά υπάρχουν κύριε πρόεδρε» και «η Δανία του Νότου» υπήρξαν συνθήματα-επωδοί, που αποτελούν την λογική συνέχεια και προσαρμογή στις συνθήκες της εποχής μας της παπανδρεϊκής δημαγωγίας της δεκαετίας του ογδόντα, που ταίριαζαν ακριβώς στην πολιτική νοημοσύνη του νύν πρωθυπουργού και που ανταποκρίνονταν πλήρως στο αισθητήριο του ελληνικού λαού. Άξιοι της μοίρας τους και όχι πλανεμένοι, οι Έλληνες πανηγύρισαν την εκλογή ανθρώπου, ο οποίος, εν μέσω έξωθεν προειδοποιήσεων για την πορεία της ελληνικής οικονομίας, υπεσχέθη χρήματα, ενώ οι συνεχείς αποκαλύψεις των παρασκηνιακών κινήσεών του τόσο λίγο πρίν τις εκλογές του 2009, όσο και αμέσως μετά από αυτές φανερώνουν την εκ μέρους του πλήρη γνώση της τραγικής καταστάσεως της οικονομίας αφενός και την δρομολόγηση της μετέπειτα δήθεν χάριν ανυπέρβλητης ανάγκης προσφυγής μας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αφετέρου. Μία προσφυγή, η οποία δια της υπογραφής του πρώτου Μνημονίου παρουσιάσθηκε ως πανάκεια για τα προβλήματά μας. Παρά, όμως, την προκλητικά φιλοκυβερνητική ερμηνεία του Μνημονίου από το σύνολο σχεδόν του ηλεκτρονικού και εντύπου εγχώριου Τύπου και την συστηματική απόπειρα τρομοκράτησης της ελληνικής κοινής γνώμης ακόμα και διά δολοφονιών-δεν μπορεί, άλλωστε, να χαρακτηρισθεί διαφορετικά ο εμπρησμός του καταστήματος της Marfin και η συνεπεία αυτού θανάτωση των τριών υπαλλήλων υπό του αναρχικού και αριστερίστικου παρακρατικού συρφετού- ουδέν θετικό έχει προκύψει για την χώρα μας. Καμία από τις περιλάλητες μεταρρυθμίσεις δεν έχει ξεκινήσει, όσες δε κινήσεις έγιναν χαρακτηρίζονται από προχειρότητα. Και το σπουδαιότερο, δεν λαμβάνουν υπ' όψιν τους τις πραγματικές πληγές της ελληνικής οικονομίας και εκ τούτου δεν στοχεύουν στην ίασή τους. Ποιες είναι, όμως, οι πληγές αυτές;

Στον ορυμαγδό των αναλύσεων και της εισαγωγής καινούργιων όρων στην ζωή μας, όπως spreads και cds, ουδείς φαίνεται να θυμάται ή να τολμά να υπενθυμίσει την διαδρομή της ελληνικής οικονομίας. Μία διαδρομή, η οποία από την στερέωση του μετεμφυλιακού κράτους μέχρι και την πτώση της δικτατορίας

χαρακτηρίσθηκε από οικονομική ανάπτυξη και μάλιστα με αξιοζήλευτους ρυθμούς, δίχως να μπορούμε, όμως, να παραβλέψουμε το γεγονός ότι ετέθησαν οι βάσεις για την ιδεολογική και πρακτική αλληλεξάρτηση επιχειρηματιών και κράτους, ενώ ταυτοχρόνως βλάσταινε ο σπόρος της αντιπαραγωγικής οικονομίας, όπως αυτή εκφράσθηκε και εκφράζεται από τον τουρισμό και την παροχή υπηρεσιών. Η περίοδος της μεταπολιτεύσεως, ωστόσο, είναι αυτή που σηματοδοτεί ριζικές αλλαγές στην οικονομία της χώρας μας. Η αγροτική παραγωγή μειώνεται, η κτηνοτροφία εγκαταλείπεται, η ύπαιθρος και οι ζείδωρες για το έθνος ορεινές κοινότητες ερημώνουν, η οικιακή βιοτεχνία εξαφανίζεται, η βιομηχανική παραγωγή ελαττώνεται διαρκώς μέχρι του σημείου να ομιλούμε περί πλήρους αποβιομηχανοποιήσεως της χώρας. Το σκηνικό αυτό συνιστά το πρώτο μέρος της παρακμής ολόκληρης της ελληνικής κοινωνίας. Μία παρακμή που γιγαντώθηκε με την περίφημη παπανδρεϊκή «Αλλαγή», η οποία την τροφοδότησε με την άνευ ετέρου διόγκωση του κράτους όχι προς έναν ουσιαστικό και αποτελεσματικό οικονομικό σχεδιασμό και μία προστατευτική παρεμβατικότητα, ενόψει μάλιστα των διεργασιών εντός των κόλπων της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος, αλλά προς την θεμελίωση ενός κομματικού κράτους μέσω της διοχέτευσης εγχώριου αλλά και ΕΟΚικού χρήματος σε πλήθος «ημετέρων» σε ολόκληρη την κοινωνική διαστρωμάτωση από την μια, και από το κτίσιμο ενός ασφαλιστικού συστήματος και ενός δήθεν κοινωνικού κράτους με δανεικά χρήματα από την άλλη. Παράλληλα υπήρξε μία θεαματική αναβάθμιση της ζωής των Ελλήνων, όχι όμως, ως αποτέλεσμα μίας δικαίας ανακατανομής του παραγόμενου πλούτου, αλλά ως αποτέλεσμα και πάλι υπέρμετρου εξωτερικού δανεισμού και παρά την δήθεν σοσιαλιστική ιδεολογία του ΠΑ.ΣΟ.Κ., έκανε την εμφάνισή του ο υπερκαταναλωτισμός συνοδευόμενος από την μείωση των αποταμιεύσεων. Και φυσικά στερεώθηκε και γιγαντώθηκε η διαφθορά στην δημόσια διοίκηση.

Από την παπανδρεϊκή «αλλαγή» μετέβημεν στο σύντομο φιλελεύθερο μητσοτακικό πείραμα και έπειτα στο δεύτερο μέρος της παρακμής, ήτοι τον σημιτικό «εκσυγχρονισμό» , ο οποίος, παρά τις περί του αντιθέτου εξαγγελίες, δεν επούλωσε καμία από τις πληγές του παρελθόντος, αλλά αποθέωσε τον κρατικά επιδοτούμενο μεγαλο-επιχειρηματία, αυτήν την φορά εντός ενός διεθνοποιημένου οικονομικού περιβάλλοντος, ένεκα των κοσμογονικών αλλαγών στο παγκόσμιο σκηνικό, που είχαν προηγηθεί. Η «ισχυρή Ελλάδα» και η «πχιότητα ζωής» δομήθηκαν πάλι με δανεικά χρήματα. Η εκτίναξη των ελλειμμάτων, η εξαφάνιση της ελληνικής βιοτεχνίας και η κάθετη πτώση των εξαγωγών συνοδεύτηκαν από την εντυπωσιακή ανάπτυξη του εσωτερικού αυτήν την φορά δανεισμού (και την συνεπακόλουθη ισχυροποίηση του τραπεζικού κεφαλαίου) και την εδραίωση της επιχειρηματικής δραστηριότητας σε αντιπαραγωγικά σχήματα και πρωτίστως στην περίφημη «παροχή υπηρεσιών».

Φυσικά όλες οι παραπάνω αρνητικές εξελίξεις συνοδεύτηκαν από μία άνευ προηγουμένου αλλαγή στον τρόπο ζωής των Ελλήνων. Η εισβολή του καταναλωτισμού και η προπεριγραφείς τρόπος ανακατανομής των εισοδημάτων είχαν ως συνέπεια την εξαχρειωμένη νοοτροπία και συμβάδισαν με την διάλυση και παρακμή παραδοσιακών κοινωνικών σχέσεων, αντιλήψεων και πρακτικών. Η απόλυτη επικράτηση της Αριστεράς στο πνευματικό και πολιτιστικό πεδίο συνέβαλε τα μέγιστα προς την κατεύθυνση της απεθνικοποίησης της κοινωνικής ιδεολογίας, προς τον ηθικού σχετικισμού και την αποσύνθεση του κοινωνικού ιστού, κυρίως μέσω της μετανάστευσης. Και ενώ επί «αλλαγής» τα διαλυτικά αυτά ιδεολογήματα συνυπήρχαν με εθνικολαϊκές συνιστώσες και αντιλήψεις (ιδεολογικά και πολιτικά σαθρές, εξ ού και ανίκανες να σχηματίσουν βιώσιμα κόμματα αποκομμένα από την πολιτική μήτρα τους), επί εκσυγχρονισμού απέκτησαν αυτόνομες εκφράσεις τόσο εντός των κομματικών σχηματισμών, όσο και ως κυβερνητικές πρακτικές.

Παρόλα αυτά, η κυβέρνηση επικεντρώνεται σε στόχους, που απασχόλησαν και θα απασχολήσουν μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας και υπό τις παραπάνω συνθήκες έχουν λίγη σχέση με τις πραγματικές αιτίες της κρίσεως. Τέτοιους αποτελούν το άνοιγμα των λεγόμενων κλειστών επαγγελμάτων , οι εργασιακές σχέσεις και ο αμαρτωλός Δημόσιος τομέας, που εξακολουθεί να αποτελεί την κύρια αιτία της απώλειας εκατομμυρίων ευρώ σε καθημερινό επίπεδο. Στο σημείο αυτό είναι απαραίτητες ορισμένες τοποθετήσεις.

Στην κρίση δεν φθάσαμε επειδή θεσπίζονται ειδικά κριτήρια για την εξάσκηση κάποιων ελεύθερων επαγγελμάτων ή επειδή οι αμοιβές τους είναι προκαθορισμένες. Και μπορεί ο τρόπος εξάσκησης του επαγγέλματός τους εκ μέρους μερίδος επαγγελματιών να υπερβαίνει το όριο της νομιμότητος ή οι αμοιβές τους να χαρακτηρίζονται ως προκλητικές, εσκεμμένα, όμως, λησμονείται η ύπαρξη του πολυπληθέστατου «επιστημονικού προλεταριάτου», τεχνηέντως προβάλλεται η φυγή άνεργων και στα όρια της φτώχειας νέων επιστημόνων στο εξωτερικό ως σημείο των καιρών μας και επιμελώς αποκρύπτεται η αφετηρία της δημιουργίας του προλεταριάτου αυτού, η οποία εδράζεται στις αλλαγές που διήλθε η ελληνική κοινωνία. Οι δε ενδεχόμενες υψηλές αποδοχές στον ιδιωτικό τομέα, οι διασφαλισμένες εργασιακές σχέσεις και το ωράριο εργασίας μπορεί να αποτελούν τροχοπέδη στην παρακολούθηση των οικονομικών ρυθμών αναπτυσσόμενων χωρών ή στην κατάκτηση επιδόσεων

αναπτυγμένων χωρών, αλλά και πάλι δεν αποτελούν τις αιτίες που οδήγησαν στο υπέρογκο χρέος. Ουδείς δύναται, επίσης, να παραβλέψει το μεγάλο μερίδιο ευθύνης που αναλογεί και στις ίδιες τις παραγωγικές τάξεις, οι οποίες, αν και ενήργησαν και εξακολουθούν να ενεργούν σε περιβάλλον εχθρικό, το οποίο καλλιεργείται από το ίδιο το κράτος, δεν προχώρησαν στις επιχειρηματικές και πολιτικές εκείνες κινήσεις, που θα διασφάλιζαν στο ελάχιστο την επιβίωσή τους. Όπως άλλωστε έπραξαν και οι υπόλοιπες κοινωνικές και επαγγελματικές τάξεις.

Από την πλευρά του το πρόβλημα του Δημοσίου τομέως δεν μπορεί να επιλυθεί προς το συμφέρον του ελληνικού λαού δια του ξεπουλήματος ή της απλής πωλήσεως οργανισμών, εταιριών, γαιών και φυσικών πόρων. Η αντίδραση, από την άλλη, των συνδικαλιστών ορισμένων εταιριών, όπως παραδείγματος χάριν της Δ.Ε.Η. ενδεχομένως να στηρίζεται στην λογική της αποφυγής εκποιήσεως εθνικής περιουσίας, ο κοινωνικός αυτοματισμός, ωστόσο, εναντίον των δημοσίων υπαλλήλων τροφοδοτείται από μία οδυνηρή για τον απλό πολίτη πραγματικότητα που επικρατεί εις βάρος του σε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες και που καθιστά τον δημόσιο υπάλληλο που διαμαρτύρεται κραδαίνοντας την ελληνική σημαία μία μορφή τουλάχιστον υποκριτική. Μία πραγματικότητα που με τις συνιστώσες της συμπαρασύρει πολλούς νέους επιστήμονες, οι οποίοι επεδίωξαν και κατάφεραν δια αξιοκρατικών διαδικασιών να προσληφθούν στο Δημόσιο και μάλιστα να δίδουν την διαφορετική και προσδοκώμενη εικόνα ορθώς εργαζομένου και συμπεριφερομένου υπαλλήλου. Ποιος, άραγε, αποτολμά να καταδείξει ότι μία από τις πραγματικές αιτίες δημιουργίας του υπέρογκου χρέους αποτελεί ο υπέρμετρος δανεισμός για την εξυπηρέτηση και την συντήρηση του πελατειακού κράτους, εν τέλει των υπεραρίθμων, μη αναγκαίων και δίχως προσόντα δημοσίων υπαλλήλων;

Υπήρξε η πρώτη αντίδραση, ωστόσο, από το κίνημα των αγανακτισμένων. Κοντά τους και οι ιδεολογικοί και πνευματικοί στυλοβάτες του μεταπολιτευτικού συστήματος και νύν επίδοξοι ηγέτες ή καθοδηγητές της αγανακτήσεως. Οι αγανακτισμένοι, ένα συνονθύλευμα ατόμων από όλες τις κοινωνικές και επαγγελματικές τάξεις, με διαφορετική ιδεολογική προέλευση και πολιτική τοποθέτηση, βρέθηκαν να διαδηλώνουν την αντίθεσή τους στις όψεις του μεταπολιτευτικού συστήματος που εσχάτως τους οδήγησαν στην ανασφάλεια και πολλούς στα πρόθυρα της φτώχειας. Η φραστική επίθεση κατά του πολιτικού συστήματος και η καταγγελία του διεθνούς οικονομικισμού σε συνδυασμό με την χρήση της ελληνικής σημαίας δεν μπορούν παρά να δημιουργούν ελπίδες μιάς κάποιας αφυπνίσεως του λαού. Η χρονική στιγμή της ενεργοποίησης αυτού του πλήθους, η οποία καταδεικνύει ιδιοτέλεια, η πλήρης απουσία ιδεολογικού στίγματος, πολιτικής κουλτούρας και ουσιωδών προτάσεων και η σε πλείστες περιπτώσεις επικράτηση γραφικοτήτων αποτελούν σημαντικά μειονεκτήματα του εν λόγω «κινήματος».

Η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά από την μεριά της, γνωρίζοντας την αδυναμία της να κερδίσει κόσμο με ξεκάθαρα επιχειρήματα και θέσεις, ακολούθησε την δοκιμασμένη μέθοδο της ψευδολογίας και της παραπλανήσεως. Είδαμε, λοιπόν, για νιοστή φορά σταλινικούς, μαοϊκούς, τροτσκιστές, αντιρατσιστές, λοιπούς πιστούς της κομμουνιστικής θρησκείας και αναρχικούς να ομιλούν περί αμέσου δημοκρατίας. Η αποκάλυψη του καπηλευτικού ρόλου τους σε συνδυασμό με την κάλυψη που παρείχαν στην παρακρατική αλητεία των αναρχικών ενώπιον χιλιάδων παρευρισκομένων στην πλατεία Συντάγματος και των υπολοίπων αιωνίων τηλεθεατών θα μπορούσε να προσμετρηθεί στα θετικά της ανάπτυξης της πρακτικής των αγανακτισμένων.

Οι διακοπές του καλοκαιριού, βεβαίως, σήμαναν και την αδειοδότηση των αγανακτισμένων, επιβεβαιώνοντας την αστική υφή της διαμαρτυρίας τους και διαψεύδοντας με τον πλέον αθόρυβο τρόπο τις εκκωφαντικές μεγαλοστομίες περί επαναστατικού φαινομένου και λοιπά τερπνά. Η μαζικότητα περισσότερο παρά ο όποιος δυναμισμός του ανάγκασε, βεβαίως, όλα τα κόμματα να ασχοληθούν με το φαινόμενο αυτό έστω παροδικά είτε τηρώντας ουδέτερη στάση είτε προσπαθώντας να το προσεταιρισθούν, με το Κ.Κ.Ε. να εμμένει στην αιώνια λογική της προβοκάτσιας και τον μνημονιακό ΛΑ.Ο.Σ. να βουλιάζει ιδεολογικά (...), πολιτικά και ρητορικά στην συστημική νομιμοφροσύνη της μετεμφυλιακής εθνικοφροσύνης.

Όσον αφορά δε στον εθνικιστικό χώρο, η δυναμική παρεμβατικότητα σε υποβαθμισμένες γειτονιές των μεγάλων αστικών κέντρων και στην επαρχία, η έμπρακτη συμπαράσταση στον οικονομικά και κοινωνικά πληττόμενο Έλληνα, η συνέχιση της αυτό-οργάνωσης, η σε κλειστούς κύκλους έντονη ιδεολογική διεργασία και η αύξηση των ποιοτικών εκδόσεων συνιστούν εάν όχι επιτυχίες, τότε επιβεβαίωση της παγιώσεώς του εντός της ελληνικής κοινωνίας και μάλιστα με διαφαινόμενο το ενδεχόμενο αυξήσεως της πολύμορφης δυναμικής του. Ενώ, όμως, το σύστημα παραπαίει, οι εθνικιστές μείναμε και πάλι παρατηρητές των γεγονότων και των εξελίξεων. Η αμηχανία μας να ορίσουμε το φαινόμενο των αγανακτισμένων και να αρθρώσουμε πολιτικό λόγο απέναντι στις μάζες (το έλασσον), και κατά μείζονα λόγο η αδυναμία μας να δώσουμε καίρια πλήγματα στο σύστημα σε μία κρίσιμη για αυτό περίοδο, πρέπει να αποτελέσει αφορμή για αυτοκριτική και -γιατί όχι-για αναδιοργάνωση.

Να μας θυμάστε

Υπό Parsifal

Δεν είναι μια καθυστερημένη κριτική ταινίας. Το κείμενο θα μπορούσε να γραφεί και 10 χρόνια μετά. Το όλον της ταινίας εντάσσεται στο χώρο του «Μύθου» και ως εκ τούτου είναι διαχρονική. Προβάλλει δηλαδή το «παρελθόν» (με την διάσταση του μύθου και όχι της ιστορίας) στο «σήμερα» δίνοντας νόημα και αποτελώντας πρόταση χωρίς η ύπαρξη της ταινίας να εξαντλειται με το τέλος της προβολής της.

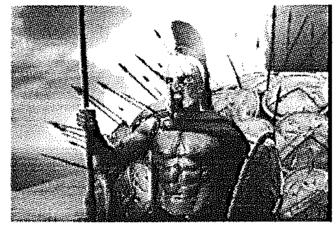
Σίγουρα δεν ήταν μια φυσιολογική ταινία, και αυτό δεν το κατάλαβαν πολλοί και από αυτούς που την είδαν. Ακόμα και από αυτούς που τους άρεσε πολύ. Σίγουρα όμως οι υβριστές της, κατανόησαν - ένιωσαν - τον πυρήνα της, έστω και αν οι διανοητικές τους ικανότητες τις περισσότερες φορές είναι περιορισμένες. Άλλωστε, η ιδιότητα του κριτικού κινηματογράφου δεν έχει απαιτήσεις μια που δεν υπάρχουν απαιτήσεις ποιότητας στον σημερινό κινηματογράφο.
Αντιλαμβάνονται όμως την επικινδυνότητα κάποιων πραγμάτων, γι' αυτό και φροντίζουν να προειδοποιούν το πλήθος - για το καλό του.

Ήμουν θετικά διακείμενος από την αρχή, μια που αρκετοί φίλοι ήδη την είχαν δει. Ήξερα

περίπου τι θα δω μια που είχα ήδη διαβάσει το κόμικ όταν πρωτοβγήκε. Δεν μπορούσα όμως να φανταστώ ότι στο τέλος θα έμενα με ανοιχτό το στόμα, προσπαθώντας να συνέλθω από το σοκ. Το σοκ της απόλυτης αντι-νεοταξίτικης ταινίας. Ύμνος στις αξίες της ελευθερίας, της αντίστασης, του αγώνα. Τώρα γιατί οι φιλοαμερικάνοι του σχεδίου Ανάν, των λαθρομεταναστών, των σοβαρών ψυχολογικών ταινιών για νοικοκυρές, την χαρακτήρισαν ως φιλοαμερικάνικη είναι μια άλλη ιστορία. Επίτηδες δεν έκαναν αναφορά στην κυκλοφορία του κόμικ πριν 10 χρόνια γιατί έτσι θα ακύρωναν τα λεγόμενά τους περί ταινίας που γυρίστηκε για προπαγανδιστικούς λόγους εναντίον του Ιράν. Και τι πιο φυσιολογική η μεταφορά του κόμικ στον κινηματογράφο μια που προηγούμενη αντίστοιχη απόπειρα (Sin City) του ίδιου σκιτσογράφου (Φρανκ Μύλερ) είχε επιτυχία. Πίστευαν ότι πατώντας στο αντιαμερικάνικο αίσθημα του ελληνικού λαού (και όχι μόνο) θα απέτρεπαν πολλούς από να την δουν. Δυστυχώς για αυτούς, οι πολίτες οδηγήθηκαν μαζικά στις αίθουσες.

Οι επικριτές της ταινίας στάθηκαν ιδιαίτερα στις ιστορικές ανακρίβειες αδυνατώντας να κατανοήσουν την πρόθεση του σκιτσογράφου να μην γυρίσει μια ιστορική ταινία. Αλήθεια, θα προτιμούσατε μια ιστορική τύπου "Μέγας Αλέξανδρος"; Ή μήπως μας ενδιαφέρει αν η ιστορία του"Braveheart" δεν ήταν ακριβώς έτσι;

Ο Μύλερ ήθελε όμως να παίξει στον χώρο του **Μύθου**. Απομακρύνει και δίνει ένταση στα δύο αντίπαλα άκρα. Απομακρύνει τα ενδιάμεσα στοιχεία που θολώνουν τον Μύθο. Η πόλωση πρέπει να είναι απόλυτη. Δεν υπάρχουν Θεσπιείς, ούτε δίνει χρόνο στους υπόλοιπους Έλληνες. Υπάρχουν μόνον οι Σπαρτιάτες. Είναι όμορφοι και δυνατοί. Ξεμακραίνουν από τις γήινες Θερμοπύλες για να γίνουν διαχρονικοί - αρχετυπικοί- ιππότες στις ουράνιες πλέον Θερμοπύλες. Προφανώς δεν είναι ιστορική παράληψη το ότι οι Σπαρτιάτες μάχονται χωρίς θώρακα.

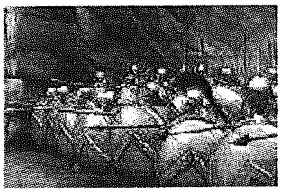
Μάχονται χωρίς θώρακα, για να δειχθεί ότι η προστασία τους είναι ο πανίσχυρος εσωτερικός τους κόσμος.

> *Αν πας στις Θερμοπύλες, το άγαλμα του Λεωνίδα είναι γυμνό. Κρατά μια ασπίδα, ένα δόρυ και φορά μια περικεφαλαία κι αυτό είν' όλο. Ο Φρανκ πήγε στις Θερμοπύλες κι είμαι σίγουρος ότι όταν είδε το άγαλμα είπε, "Μάλιστα, τόσο απλό και θαρραλέο θα πρέπει να το κάνουμε κι εμείς.»*
>
> Ζακ Σνάιντερ
> (συν-σεναριογράφος και σκηνοθέτης)

Δεν υπάρχουν "καλοί" με ελαττώματα, οποιουδήποτε είδους, στον Μύθο.
Ο τύραννος είναι ψηλός και θηλυπρεπής. Κυρίαρχος και αλαζόνας. Τέτοιος είναι ο πυρήνας των τυράννων. Τι σημασία έχει αν ο Ξέρξης δεν ήταν ακριβώς έτσι. Αυτή ήταν όμως η ουσία του.

Οι λεπτομέρειες της θαλάσσιας καταστροφής του περσικού στόλου ή η σύγκρουση των θεσμών βασιλείας - εφόρων στην Σπάρτη (όπως δίνεται με συμβολικό τρόπο) δείχνουν το ηθελημένο της απομάκρυνσης από την ιστορία. Ο Εφιάλτης έπρεπε να είναι Σπαρτιάτης. Έτσι παρουσιάζεται πιο έντονα το μοτίβο του προδότη εντός της *κοινότητας*. Να είναι δύσμορφος, ώστε να παρουσιάζεται ο εσωτερικός του κόσμος και να προαναγγέλλεται η πράξη του.

Δεν υπάρχουν "κακοί" με αγγελικά πρόσωπα στον Μύθο.

Οι «δύσμορφοι» κριτικοί της ταινίας κατάλαβαν πολύ καλά την επικινδυνότητα του Μύθου. Δεν μένει στην επιφάνεια μιας καλής ιστορικής ταινίας που ξεχνιέται την επόμενη μέρα. Ενσταλάζει έντονα συναισθήματα στις ψυχές των ανθρώπων. **Τις χαράζει.** Η διασκέδαση γίνεται μύηση. Η απόλυτη αρχετυπική σύγκρουση ανασύρει καλά κρυμμένα συναισθήματα, ψυχικά εντυπώματα, που κορυφώνονται ενσυνειδήτως στην απόλυτη διανοητική σύνκρουση. Δεν ήταν χαλύβδινες μόνον οι ψυχές τους. Ήταν και τα μυαλά τους. Ήξεραν.

Η ταινία αρχίζει με τα ιστορικά στοιχεία του τρόπου ζωής των Σπαρτιατών και της εκτέλεσης των απεσταλμένων του τυράννου. Συνεχίζει με την πορεία προς τις Θερμοπύλες ως "πορεία μύησης θανάτου" .... και τελικά η ταινία απογειώνεται. Γίνεται Μύθος και ταυτόχρονα Παιάνας λύτρωσης ψυχών.

Και ο μύθος είναι διαχρονικός.

Και αφορά το σήμερα.

Και αφορά **κυρίως** το σήμερα.

Γι'αυτό είναι επικίνδυνος. Γιατί κάποια μυαλά μπορεί να κάνουν επίκαιρους συνδυασμούς πραγμάτων.

Και κυρίως να κάνουν την κινηματογραφική εικόνα, **πράξη.**

Για να δούμε λοιπόν πως η ταινία αφορά το σήμερα.

Σκηνή 1 (Στη σκηνή του Ξέρξη)

ΞΕΡΞΗΣ: *Οι θεοί ήταν σκληροί για να σε κάνουν έτσι, Εφιάλτη, το ίδιο και οι*

Σπαρτιάτες. Ήταν απάνθρωπο να σε απορρίψουν. Αλλά εγώ είμαι καλός.

Οτιδήποτε επιθυμήσεις, οποιαδήποτε ευτυχία μπορείς να φανταστείς, οποιαδήποτε απόλαυση που οι Έλληνες και <u>οι θεοί σού στέρησαν</u>, θα σου τα δώσω, γιατί είμαι καλός. <u>Αποδέξου με ως Βασιλέα και ως Θεό σου</u>.

ΕΦΙΑΛΤΗΣ: *Μάλιστα.*

ΞΕΡΞΗΣ: *Οδήγησε μας στο μονοπάτι που οδηγεί πίσω από τους καταραμένους Σπαρτιάτες και οι απολαβές σου θα είναι ατελείωτες.*

ΕΦΙΑΛΤΗΣ: ***Ναι τα θέλω όλα!*** *Πλούτη, γυναίκες και κάτι ακόμα . . . θέλω μία πανοπλία.*

ΞΕΡΞΗΣ: *Έγινε. Θα δεις . . . πως είμαι καλός. Αντίθετα με τον σκληρό Λεωνίδα που σου ζήτησε* ***να σηκώσεις***, *εγώ σου ζητώ* ***να γονατίσεις.***

Όχι, δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Ο διάλογος αυτός αφορά κυρίως το σήμερα. Δεν αφορά τις "χτισμένες" προσωπικότητες των Ελλήνων του 480 π.Χ. «*Εκεί ήταν Σπάρτη*». Σήμερα όμως, που η Νέα Τάξη προσφέρει ακριβώς τα ίδια, ποιός μπορεί να αντισταθεί; Δεν ζητάει άλλωστε πολλά παρά

να γίνει ο Θεός σου, μια που οι παραδοσιακοί θεοί σού στέρησαν την ... μαλθακότητα και την λαγνεία. Μια που οι παραδοσιακοί θεοί σου δίνουν μόνον δύναμη αλλά και παρηγοριά, να αντιμετωπίσεις τις αντιξοότητες τις ζωής, πάντα σε ένα πλαίσιο αξιοπρέπειας. Δεν κάνουν αυτοί. Δεν βολεύουν. Θέλει νεοεποχίτικους Θεούς. Φτάνει να γονατίσεις. Φτάνει να χάσεις την ανθρώπινή σου αξιοπρέπεια. Φτάνει να χάσεις την ψυχή σου. Αρκεί να γίνεις Κτήνος.

Σκηνή 2 (Θερμοπύλες)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Δήλιε . . . πάμε μια βόλτα.
ΔΗΛΙΟΣ: Μάλιστα βασιλεύ μου.
Μα βασιλεύ μου είμαι έτοιμος για να παλέψω.
ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Το ξέρω. Και είσαι από τους καλυτέρους, όμως έχεις και ένα ακόμη ταλέντο που δεν έχει κανείς. Θα μεταδώσεις τις τελευταίες μου διαταγές στο συμβούλιο, με δύναμη και πυγμή.

Πες τους την ιστορία μας. Να μάθουν όλοι οι Έλληνες τι συνέβη εδώ. Έχεις μια πολύ καλή ιστορία να διηγηθείς, ***μια ιστορία νίκης.***
ΔΗΛΙΟΣ: ***Νίκης;*** *Μάλιστα βασιλεύ μου. Υπάρχει κάποιο μήνυμα;*
ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Για τη βασίλισσα; (Δίνει στον Δήλιο το φυλαχτό) Δεν υπάρχουν λόγια να το εκφράσω.

> ***"Ήρωες δεν είναι αναγκαστικά αυτοί που κερδίζουν κάποιο μετάλλιο στο τέλος, ήρωες είναι αυτοί που κάνουν αυτό που είναι σωστό επειδή είναι σωστό, φτάνοντας ακόμη και στην ύψιστη θυσία για να το καταφέρουν. Σ' όλη μου τη ζωή ήθελα να αφηγηθώ αυτή την ιστορία, γιατί είναι η συναρπαστικότερη που άκουσα ποτέ μου!"***
>
> **Φρανκ Μίλερ**

Στο πραγματικό επίπεδο, έχουμε τον θάνατο ως προϊόν της ήττας. Η ποιότητα της ήττας όμως, σε συμβολικό και αξιακό επίπεδο οδηγεί στην «Νίκη» η οποία σε μεταφυσικό επίπεδο οδηγεί στην «Ανάσταση». Το αποτέλεσμα μιας ιστορικής ταινίας, θα ήταν η ήττα και ο θάνατος. Το αποτέλεσμα αυτής, της «μυθικής» ταινίας, είναι η Νίκη και η Ανάσταση. Μια Ανάσταση σύμφωνη με το ελληνικό έθος, που κερδίζεται καθημερινά βαδίζοντας τον δρόμο της αρετής. Ο Λεωνίδας πριν την μάχη, ήταν ίδιος όπως και κατά την διάρκεια της μάχης. Και εκεί η ταινία αγγίζει πάλι το σήμερα. Πιθανόν να μην έρθουν καθόλου οι Θερμοπύλες. Μπορούμε όμως να είμαστε σαν τον Λεωνίδα στην καθημερινότητά μας. Και αν οι αξίες μας, μάς οδηγούν σε «πραγματικές» ήττες, αυτές θα είναι οι «συμβολικές» νίκες στο μεταφυσικό επίπεδο. Ο ερασιθάνατος Λεωνίδας, η αδιαφορία δηλαδή μπροστά στον θάνατο, συμβολίζει την επιθυμία για «ουσιαστική» ζωή. Αυτό δεν γίνεται αντιλήπτο από αρκετούς ανόητους σήμερα που κατηγορούν τον αρχαίο κόσμο για λατρεία του θανάτου που ευτυχώς λυτρώθηκε μέσω του Μαρξ και της Καλομοίρας.

Η καθημερινότητα είναι δύσκολη πλέον και δεν εννοώ το υλικό επίπεδο. Τότε έφτανε μια μάχη μετατρέψει έναν απλό, καθημερινό άνθρωπο σε ημίθεο. Τώρα χρειάζεται καθημερινός αγώνας για να γίνει η ζωή μας μια «ιστορία νίκης».

Σκηνή 3 (Εικονική παράδοση του Λεωνίδα)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ:Το κράνος τον πνιγεί, η ασπίδα τον βαραίνει
ΠΕΡΣΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Το δόρυ σου!
ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Εσύ . . . Εφιάλτη.
Είθε να ζήσεις για πάντα.
ΠΕΡΣΗΣ: Λεωνίδα το δόρυ σου!

Γίνεται φανερό ότι ο δημιουργός της ταινίας έχει κατανοήσει πλήρως την διαδικασία που έχει περιγραφεί παραπάνω. Όχι μόνο ο θάντατος είναι δυνατόν υπό προϋποθέσεις να οδηγεί στην Ανάσταση αλλά και η ζωή υπό προϋποθέσεις να οδηγεί στον Θάνατο. Σχήμα οξύμωρο για τον σημερινό άνθρωπο, αυτονόητο σ' εκείνους. Η κατάρα είναι βαριά. Δεν του εύχεται απλώς να ζήσει, αλλά να ζήσει ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ. Να ντρέπεται ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ. Του απαγορεύει την λύτρωση του θανάτου. Ζωή εν προδοσία = διαρκής Θάνατος. Όπως και σήμερα, όπου το εφήμερο μετατρέπεται σε έναν διαρκή θάνατο, όπου ο άνθρωπος σε ανδράποδο. Μια λάθος πράξη αρκεί να ακυρώσει το δώρο της ζωής.

Σκηνή 4 (Ξέρξης - Λεωνίδας)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Άσε με να μαντέψω . . .Εσύ πρέπει να είσαι ο Ξέρξης.
ΞΕΡΞΗΣ: Έλα Λεωνίδα . . .ας μη μαλώνουμε . . . θα ήταν κρίμα. Δεν θα ήταν σωστό για σένα και τους άλλους 'Ελληνες να χαθείτε δια παντός. Και 'όλα αυτά εξαιτίας μιας παρεξηγήσεως. ***Έχουν κοινά οι πολιτισμοί μας για να ανταλλάξουμε.***
ΛΕΩΝΙΔΑΣ: ***Δεν το κατάλαβες πως από το πρωί ανταλλάζουμε πολιτισμούς;***
ΞΕΡΞΗΣ: Είστε μια γοητευτική φυλή. Ακόμη και τώρα είστε ανυπάκουοι, εμπρός στη απειλή του αφανισμού σας και την παρουσία ενός Θεού. Δεν είναι συνετό να μου αντισταθείς, Λεωνίδα.
Σκέψου τι μοίρα περιμένει τους εχθρούς μου, τη στιγμή που θα σκότωνα ευχαρίστως τους δικούς μου για τη νίκη.
ΛΕΩΝΙΔΑΣ: ***Αντιθέτως εγώ θα πέθαινα για καθένα από τους δικούς μου.***
ΞΕΡΞΗΣ: Εσείς οι Έλληνες μπερδεύετε την περηφάνια με την λογική. Καλύτερα να αναθεωρήσεις.
Σκέψου τα εδάφη σας που τόσο σθεναρά υπερασπίζεσαι. Φαντάσου στάχτες όλα τα εδάφη με την προσταγή μου. Σκέψου τη μοίρα των γυναικών σας.
ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Πίστεψε με δεν γνωρίζεις τις γυναίκες μας. Κρίνοντας απ' όσα είδα θα μπορούσα να φέρω και αυτές εδώ να πολεμήσουν. ***Έχεις πολλούς σκλάβους Ξέρξη, μα πολύ λίγους πολεμιστές.***
Δεν θα αργήσουν να τρομάξουν από τα δόρατα μας.
ΞΕΡΞΗΣ: Δεν φοβούνται τα μαστίγια, φοβούνται τη Θεϊκή μου δύναμη. Αλλά είμαι γενναιόδωρος Θεός. Μπορώ να σε γεμίσω πλούτη. Θα σε κάνω πολέμαρχο όλης της Ελλάδος. Θα μεταφέρεις το λάβαρο μου σ' όλη την Ευρώπη. Οι Αθηναίοι συμπατριώτες σου . . . θα

γονατίζουν εμπρός σου, εφόσον εσύ γονατίσεις εμπρός μου.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Είσαι γενναιόδωρος, όσο και θεϊκός, Βασιλεύ των Βασιλέων. Μόνο ένας τρελός θα προσπερνούσε μια τέτοια προσφορά. Όμως η σκέψη του να γονατίσω εμπρός σου . . . βλέπεις έχοντας σφάξει όλους αυτούς τους άντρες σου μου δημιουργήθηκε μια κράμπα στο πόδι μου, οπότε θα δυσκολευτώ να γονατίσω.

ΞΕΡΞΗΣ: Δεν θα υπάρχει τίποτα δοξασμένο στη θυσία σας! Θα διαγράψω ακόμη και την ανάμνηση της Σπάρτης από την ιστορία. Όλες οι ελληνικές περγαμηνές θα καούν! Θα κόψω τις γλώσσες και θα βγάλω τα μάτια όλων των Ελλήνων ιστορικών! Ενώ και μόνο η αναφορά της Σπάρτης ή του Λεωνίδα θα τιμωρείται με θάνατο! Ο κόσμος δε θα μάθει ποτέ πως υπήρξατε!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Όλος ο κόσμος θα μάθει πως ελεύθεροι άνδρες αντιστάθηκαν σε έναν τύραννο. Πως ελάχιστοι αντισταθήκαν στους πολλούς. Και πριν τελειώσει τούτη η μάχη . . . θα μάθει πως ακόμη και ένας Θεός - Βασιλεύς μπορεί να ματώσει.

Σκηνή 5 (Θερμοπύλες, πριν το τέλος)

ΣΤΗΛΙΟΣ: Βασιλεύ μου . . . είναι τιμή μου να πεθάνω δίπλα σου

*ΛΕΩΝΙΔΑΣ: **Είναι τιμή μου να έχω ζήσει δίπλα σου . . .***

Σκηνή 6 (Θερμοπύλες, μετά το τέλος)

*ΑΦΗΓΗΤΗΣ (ΔΗΛΙΟΣ):Οι παλαιοί λέγουν πως εμείς οι Σπαρτιάτες καταγόμαστε από τον Ηρακλή. Ο γενναίος Λεωνίδας τιμά με τον καλύτερο τρόπο **το ένδοξο αίμα μας**. Η φωνή του είναι βροντερή και παντοδύναμη!*

Η πρώτη εκ των τριών παραπάνω σκηνών θίγει δύο πολύ σημαντικά θέματα. Το σημαντικό είναι ότι τα θέματα αυτά δεν ανήκουν στο ιστορικό υπόβαθρο της ταινίας αλλά αποτελούν επίκαιρο σχολιασμό.

Ο τύραννος προσφέρει τον «Πολυπολιτισμό». Το νεοταξίτικο αυτό χαρακτηριστικό δεν υπήρχε τότε. Ο Ξέρξης ήρθε απλά να κατακτήσει. Οι νέες τάξεις του παρελθόντος δεν είχαν αυτό το χαρακτηριστικό. Δεν υπήρχε έδαφος για πλύση εγκεφάλων. Ενίοτε σέβονταν τους υποτελείς λαούς. Σήμερα όμως συμβαίνει κάτι εφιαλτικό. Η απανθρωποίηση του ανθρώπου. Θέλει πολύ θάρρος από τους δημιουργούς μιας ταινίας για να σχολιαστεί το σχέδιο αυτό τόσο ξεκάθαρα. Γι αυτό και δεν ξέρω άλλη.

Ο Λεωνίδας φυσικά αρνείται. Αρνείται όμως ως άνθρωπος του σήμερα. Ο ήρωας μεταφέρεται στο παρόν και απαντά στους δούλους της Νέας Τάξης αρνούμενος τα δώρα τους. Ποιοί είναι όμως αυτοί που είναι δυνατόν να αντισταθούν; Ο Λεωνίδας εξηγεί: μια συνηδειτοποιημένη κοινότητα πολεμιστών (ανδρών - γυναικών). Μια κοινότητα ελευθέρων ανθρώπων που ο καθένας θα πέθαινε για τον άλλον. Αυτό απαιτεί α ι ώ ν ε ς, όχι απλής συνύπαρξης αλλά συνεχούς προσπάθειας συνηδειτής πολιτιστικής ανάπτυξης αλλά και κ ο ι ν ή ς κ α τ α γ ω γ ή ς(σκηνή 6). *Ελάχιστοι που αντιστέκονται στους πολλούς.* Όπως οι Σπαρτιάτες της ταινίας δηλαδή, όπως τα Έθνη σήμερα που προσπαθούν βιαίως να τα διασπάσουν διασπείροντας εντός τους ορδές μεταναστών οι οποίοι αποτελούν τα πιστά Τάγματα Ασφαλείας της Νέας Τάξης. Για να σπάσει ο συνεκτικός δεσμός της κοινότητας δεν φτάνουν μόνο αυτοί. Χρειάζονται και οι δοσίλογοι. Και αυτόν τον ρόλο έρχονται να παίξουν οι «Προοδευτικοί» και οι Αναρχικοί. Το μοντέλο αντίστασης που προτείνει η ταινία είναι και το μοναδικό. Συγκροτημένες κοινότητες - λαοί, «ανταλλάσουν καθερινά πολιτισμούς» με την Νέα Τάξη σε όλα τα σημεία του πλανήτη. Ο καιρός θα δείξει αν θα επιβιώσουν οι πολιτισμοί.

Κι όμως, αυτή την φανατικά αντι-νεοταξίτικη ταινία, οι κριτικοί κινηματογράφου την χαρακτήρισαν ως αμερικάνικη προπαγάνδα. Τι να τους πεις ...

Κι εκεί που είχαν αρχίσει να αναπτύσσονται διάφοροι προβληματισμοί βλέποντας την ταινία, έκπληκτος αντιλαμβάνομαι μέχρι και τον σχολιασμό του βιβλίου της κας Ρεπούση!!!!! Είναι δυνατόν; Πως ήξερε ο δημιουργός ότι εδώ στην Ελλάδα ο Ξέρξης / Ρεπούση άλλαζε τα βιβλία ιστορίας, ότι *έβγαζαν τα μάτια των Ελλήνων* (πραγματικών) *ιστορικών*, ότι ο Ξέρξης / Λιάκος / Ρεπούση / Βερέμης / Γιαννάκου / Σημίτης, *διέγραφαν ακόμη και την ανάμνηση της Σπάρτης* (Σμύρνη, Μακεδονικός αγώνας, Βορειοηπειρωτικό μέτωπο, επανάσταση του 1821 κτλ, από το βιβλίο της Ρεπούση) *από την ιστορία;* Πως ήξερε ότι και μόνο *η αναφορά της Σπάρτης ή του Λεωνίδα θα τιμωρείται με θάνατο (επαγγελματική εξόντωση);*

Είναι φανερό ότι τα λόγια του Ξέρξη δεν αφορούν το 480 π.Χ. Δεν υπήρχε

ακόμη η «καταδίκη μνήμης», ούτε καν ιστορικοί. Τα λόγια αυτά αφορούν το σήμερα. Και έχει πιάσει αυτήν την απίστευτη λεπτομέρεια γιατί ακριβώς δεν συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα. Έτσι κι αλλιώς, ο Πνευματικός Όλεθρος πρώτα από την Αμερική ξεκίνησε. Η Ρεπούση της Αμερικής προηγήθηκε κατά αρκετές δεκαετίες. Το μαρτυρούν άλλωστε και ο ιστορικοί Hanson & Heath στο «Ποιός σκότωσε τον Όμηρο», η Λέφκοβιτς στο «Η Μαύρη Αθηνά - Μύθοι και πραγματικότητα». Μνησίκακοι και δηλητηριώδεις δούλοι επειδή ακριβώς αντιλαμβάνονται *το ελεύθερον* των αντιπάλων τους.

Σκηνή 7 (Στο Συμβούλιο - μετά την μάχη)

*ΑΦΗΓΗΤΗΣ (ΔΗΛΙΟΣ): **«Να μας θυμάστε".***
*Μια απλή εντολή που μόνο ένας βασιλεύς μπορεί να δώσει. **«Να θυμάστε γιατί πεθάναμε».***
*Δεν επιθυμούσε δόξα ή φόρο τιμής . . .μνημεία ή ποιήματα, άσματα ή έπη. Η ευχή ήταν απλή, **«Να μας θυμάστε»** μου είπε. Αυτή ήταν η ευχή του.*
*Αν περάσει από εδώ κάποιος **ελεύθερος** άνθρωπος στους αναρίθμητους αιώνες που θα ακολουθήσουν, **ας ακούν τις φωνές μας μέσω των αιωνίων λίθων.***

Ω! ξείν' ,αγγέλειν Λακεδαιμονίοις ότι τήδε
κείμεθα τοις κείνων ρήμασι πειθόμενοι . . .

Εδώ ο θεατής ανατριχιάζει. Ένα μήνυμα από το παρελθόν. «Να μας θυμάστε» με την έννοια του Χρέους. Η ταινία δεν μας διασκεδάζει, ούτε καν μας ψυχαγωγεί. Μας αρπάζει από τις θέσεις του κινηματογράφου και με αυστηρότητα μας δείχνει τον δρόμο του χρέους. Συντρίβει τους λάγνους ασιατικούς θεούς της αγοράς, απομακρύνει την στωική αταραξία και την επικούρεια γαλήνη και μας δείχνει τον πυρήνα του Ελληνικού Προτύπου πριν αρχίσει να θολώνει. Ζωντανό και Επίκαιρο. Ο Μύθος απομακρύνει το σκότος και ξεκαθαρίζει την σημερινή σύγχηση.

Εναγωνίως μας δείχνει τον δρόμο για την Σωτηρία. Γιατί αν τους θυμόμαστε τότε θα προσπαθήσουμε και να τους μοιάσουμε. Και έτσι μόνο μπορούμε να βιώσουμε την Ζωή και απλά να τη ζούμε. Ένα μήνυμα που δεν απευθύνεται σε όλους. Δεν θα είχε νόημα.

Μόνο στους Ελεύθερους, σε όλους τους αιώνες που θα ακολουθήσουν.

Σε εμάς.

Σκηνή 8 (Πλαταιές)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Έτσι πέθανε ο βασιλεύς μου.
Και τα αδέρφια μου πέθαναν, πριν ένα χρόνο περίπου.
*(ΔΗΛΙΟΣ) Για καιρό στοχαζόμουν τα μυστήρια λόγια του βασιλέως μου, περί νίκης. Όμως ο χρόνος τον επιβεβαίωσε. Όμως διαδίδουμε σε κάθε ελεύθερο Έλληνα πώς ο γενναίος Λεωνίδας και οι 300 του μακριά από το σπίτι, θυσιαστήκαν όχι μόνο για τη Σπάρτη αλλά για όλη την Ελλάδα **και για την υπόσχεση που αυτή η χώρα φέρει.***
Τώρα εδώ σ' αυτήν την περιοχή των Πλαταιών, οι ορδές του Ξέρξη απειλούν με αφανισμό!

(Ζητωκραυγές, μια φορά)

*Εκεί ακριβώς παραμονεύουν οι **βάρβαροι, η τρομοκρατία και ο φόβος**. Οι καρδιές τους τρέμουν γνωρίζοντας τι υπέστησαν μόνο από 300 Σπαρτιάτες.*
Και τώρα, έχουν εμπρός τους στην πεδιάδα 10.000 Σπαρτιάτες, που διοικούν άλλους 30.000 Έλληνες συμπατριώτες τους!

(Ζητωκραυγές,
μια φορά ο Δήλιος και ακολουθεί το στράτευμα τρεις φορές)

*Ο εχθρός υπερτερεί ελάχιστα κατά το 1/3 των δικών μας ανδρών! Δεν υπάρχει πρόβλημα για τους Έλληνες! **Απόψε θα σώσουμε τον κόσμο** από τον **Μυστικισμό και την Τυραννία** και θέτουμε τα θεμέλια για ένα μέλλον λαμπρότερο από ό,τι έχουμε φανταστεί.*

Να είστε ευγνώμονες στο Λεωνίδα και τους γενναίους 300!

Προς τη νίκη!

Η ύπαρξη στο παρόν προϋποθέτει παρελθούσα νίκη. Υπάρχουμε γιατί προηγήθηκε αυτή η νίκη. Έτσι ακριβώς, μέλλον θα υπάρξει αν προηγηθεί μια σημερινή νίκη. Η ταινία στέλνει ξανά το

μήνυμά της. Τυρρανία, μυστικισμός, τρομοκρατία, φόβος. Αυτή είναι η μία πλευρά και σήμερα ιδίως πολύ επικίνδυνη. Οι λέξεις «μυστικισμός» και «τρομοκρατία» μας ξαναφέρνουν στο παρόν. Λέξεις χωρίς ιδιαίτερο νόημα τότε μιας και δεν αποτελούσαν κοινωνικά φαινόμενα της εποχής. Σήμερα όμως μας χαρακτηρίζουν. Αστρολόγοι και χαρτορίχτρες για αυτούς που επιθυμούν γρήγορες και εύκολες λύσεις αλλά και μυήσεις «δυσκολότερων» *εσωτερικών* διαδρομών για αυτούς που επιθυμούν κάτι πιο φαντασμαγορικό, πλημμυρίζουν την καθημερινότητά μας. Η νέα τάξη θα προσπαθήσει να σε πιάσει ακόμα και αν ζητάς κάτι διαφορετικό από αυτά που σου προτείνει σε πρώτο επίπεδο. Δεν καλύπτεσαι από την eurovision, την τσόντα, το εφήμερο; Ωραία... Η ίδια θα σου προσφέρει και τους δρόμους διαφυγής από αυτήν.

Έτσι, δημιουργείται επιτηδείως, μια ψευτο-ελίτ, η οποία ασχολείται (νομίζει) με κάτι «ανώτερο» καλύπτωντας έτσι τα ψυχολογικά της κενά. Η διαδικασία αυτή της αποκοινωνικοποίησης καταλήγει στην δημιουργία μικρών κατακερματισμένων υπο-ομάδων, από ανθρώπους που αυτονομίζονται ως διαφορετικοί, ελίτ, έξυπνοι, που απομακρύνονται από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο και ενίοτε το μισούν. Στην πραγματικότητα είναι αντικοινωνικές ομάδες φανατικών που μισούν κατά βάση τον λαό αλλά ακόμα και τους ομοίους τους. Έτσι ψαγμένοι ουφολόγοι διαπληκτίζονται με αντιεξουσιαστές, νεοπαγανιστές με νεοχριστιανούς, εσωτεριστές βουδιστές με ακτιβιστές οικολόγους, μορφωμένοι της αριστεράς με μορφωμένους της φωτισμένης νεοφιλελεύθερης δεξιάς ... κοροϊδεύοντας όλοι μαζί τούς υπόλοιπους νεοελλήνες μή αντιλαμβανόμενοι ότι το καράβι είναι κοινό και τις συνέπειες θα τις υποστούμε όλοι μαζί.

Έτσι κατασκευάζεται το επιθυμητό. Μια διαλυμμένη κοινωνία χωρίς αντιστάσεις. Γι αυτό χτύπησαν και την Εκκλησία στην Ελλάδα. Δεν τους ενδιαφέρει ο Χριστιανισμός. Τους ενδιαφέρει η θρησκεία ως συγκολλητική ουσία της κοινωνίας. Σήμερα με τον νέο αρχιεπίσκοπο το κατάφεραν. Σύμφωνα με το «τα του καίσαρα, τω καίσαρι και τα του Θεού, τω Θεώ», η εκκλησία αποκοινωνικοποιείται για να κλειστεί αυτιστικά στον εαυτό της δήθεν για το πνευματικό της έργο. Η θρησκεία λειτουργεί κοινωνικά, ο μυστικισμός αντι-κοινωνικά.

Με την ίδια λογική λειτουργεί η Τρομοκρατία. Ο Φόβος που παράγει, αν δεν ελεγθεί, πανικοβάλει τον άνθρωπο ο οποίος χάνει την ικανότητα σκέψης και την ηθική του συγκρότηση. Έτσι, αν ο μυστικισμός αποτελεί μια ήπια τακτική ελέγχου των ανθρώπων, ο φόβος αποτελεί μια σκληρότερη εκδοχή για αυτούς που επιμένουν. Ο Μύθος όμως ως προϊόν πολυετούς κοινωνικοποίησης, μπορεί να αντισταθεί, να επιτεθεί ... και να νικήσει τον μυστικισμό, τον φόβο και εν τέλει την Τυραννία. Με όχημα τον Μύθο, ο δημιουργός απευθύνεται στο παρόν. Η σκηνή της παραταγμένης φάλαγγας αποτελεί και την πρότασή του. Πρέπει να ξεπεράσουμε τον ατομικισμό ενός καλού αγώνα για να φτάσουμε στο επίπεδο μιας συλλογικής νίκης. Τα περιθώρια έχουν στενέψει αρκετά και μερικές ακόμα ήττες είναι αρκετές για να φέρουν το τέλος. Η νίκη από την άλλη θέλει προετοιμασία και κυρίως πίστη.

«*Είναι ένας τόπος (Θερμοπύλες) όπου μεγάλα και δοξασμένα πράγματα συνέβησαν. Εννοώ ότι* ***εκεί είναι το κύριο σημείο, το επίκεντρο μιας μάχης στην οποία οφείλουμε οτιδήποτε έχουμε, <u>όλα αυτά που αποτελούν σήμερα το δυτικό μας πολιτισμό</u>. Υπάρχει κάποιος λόγος που απολαμβάνουμε τέτοια ελευθερία, και μεγάλο μέρος αυτού του γεγονότος ξεκινά από την ιστορία 300 αντρών,*** *οι οποίοι κράτησαν ένα πολύ στενό πέρασμα για τόσο ώστε να εμπνεύσουν και την υπόλοιπη Ελλάδα να συμμετάσχει στον πόλεμο.*»

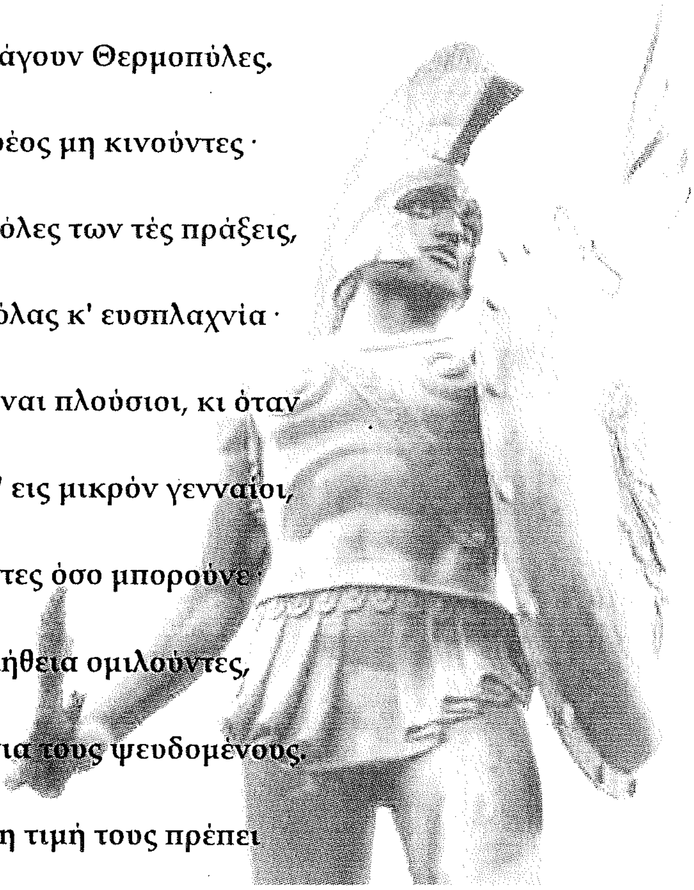
Φρανκ Μίλερ

ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ

- 1903 -

του Καβάφη Κ.

Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των

ώρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες.

Ποτέ από το χρέος μη κινούντες·

δίκαιοι κ' ίσιοι σ' όλες των τές πράξεις,

αλλά με λύπη κιόλας κ' ευσπλαχνία·

γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν

είναι πτωχοί, πάλ' εις μικρόν γενναίοι,

πάλι συντρέχοντες όσο μπορούνε·

πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες,

πλην χωρίς μίσος για τους ψευδομένους.

Και περισσότερη τιμή τους πρέπει

όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)

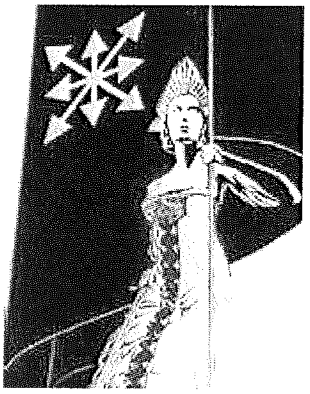
πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος,

κ' οι Μήδοι

επί τέλους θα διαβούνε.

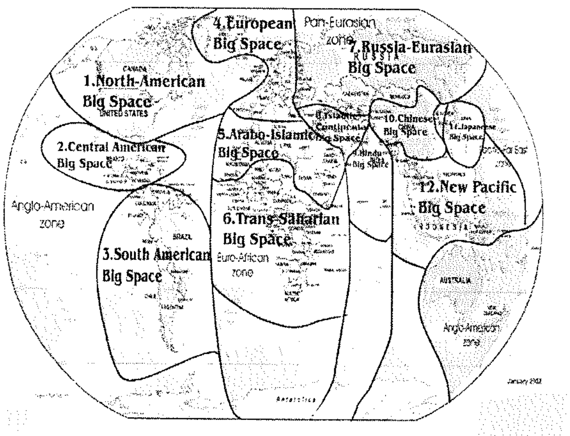
ΙΣΤΟΛΟΓΙΟ ΑΝΑΤΕΛΛΟΥΣΑ ΕΥΡΩΠΗ

Eurasiagr.blogspot.com

Η παρακμή της ηπείρου που γέννησε τον πολιτισμό είναι τόσο μεγάλη που δεν μας αφήνει το δικαίωμα να είμαστε αισιόδοξοι για την πορεία του λευκού ανθρώπου. Η τελευταία ίσως ελπίδα μας έρχεται από την ανατολή, το τελευταίο προπύργιο της λευκής φυλής. Το όνομά μας, «Ανατέλλουσα Ευρώπη», έχει αυτόν ακριβώς τον συμβολικό χαρακτήρα. Η πνευματική και ηθική ανατολή της Γηραιάς Ηπείρου συμπίπτει με την φυσική-γεωγραφική ανατολή της, την Ρωσία. Στην Ρωσία βλέπουμε μια ραγδαία ανάπτυξη του εθνικού αντινεοταξικού χώρου, και μια στροφή προς την παράδοση. Η παράδοση και η υπεράσπιση της γλώσσας, του πολιτισμού και οτιδήποτε αποτελεί ένα έθνος, πρέπει να διαφυλαχθούν σαν κόρη οφθαλμού αν θέλουμε να βγούμε με όσο το δυνατόν μικρότερες απώλειες από τη δύνη του νεοταξικού φιλελεύθερου ισοπεδωτισμού.

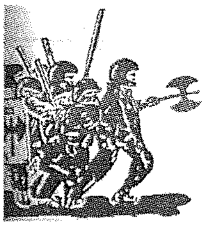
Μία από αυτές τις προσπάθειες καταβάλλει ο Alexandr Dugin, ο μεγάλος αυτός σύγχρονος φιλόσοφος της γεωπολιτικής. Μέσα από την κίνηση Арктогея (ΑΡΚΤΟΓΑΙΑ) έχει επιτευχθεί μια ένωση των διανοουμένων που μελετούν τις θρησκευτικές παραδόσεις, τους πολιτισμούς και την ιστορία των εθνών. Οι δραστηριότητες του συλλόγου επικεντρώνονται στην ανάπτυξη στενότερων δεσμών μεταξύ των θρησκειών και των εθνών του κόσμου σχετικά με την ιστορία τους, την προϊστορία, την αρχέγονη παράδοση κτλ. Ιδιαίτερη προσοχή δίνεται στην κουλτούρα και στην παράδοση των λαών της Ευρασίας. Μέσα από αυτές τις μελέτες δημιουργήθηκε από τον Dugin το «Ευρασιανικό Κίνημα», βασισμένο στην θεωρία ενός μεταϊδεολογικού κράματος γεωπολιτικής και φιλοσοφίας, που χρησιμοποιεί την παράδοση και τα κοινά στοιχεία των λαών του κόσμου ώστε να επιτευχθούνε συμμαχίες που θα έχουν όντως κάτι κοινό, και όχι απλώς πολιτικά ή οικονομικά συμφέροντα. Αυτές οι συμμαχίες ονομάζονται «πόλοι», και το όραμα του Ευρασιανισμού είναι ένα πολυπολικό σύστημα με κοινά πολιτιστικά και θρησκευτικά στοιχεία. Αυτό βέβαια αντιτίθεται στο σημερινό σύστημα της μίας υπερδύναμης (ή των δύο μέχρι το 1990) και θέλει μεγάλη προσπάθεια, ώστε να μπορέσουμε κάνουμε γνωστές τις ιδέες του Dugin στον μέσο νεοφιλελεύθερο δημοκράτη και στον κολλημένο αριστερό ή δεξιό. Παραδόξως, μεγάλη απήχηση έχουν οι απόψεις του Dugin στον εθνικιστικό, φασιστικό και εθνικοσοσιαλιστικό χώρο, καθώς και στον εθνικομπολσεβικικό (το National-Bolshevik Front ασπάζεται πλήρως την Ευρασιανική θεωρία).

2-d map of multipolar world. Four zones - big spaces.

Σκοπός του Blog μας είναι να διαδώσει στο Ελληνικό κοινό το έργο και τις ιδέες του Ρώσου γεωπολιτικού και φιλοσόφου Alexandr Dugin, καθώς και την μεταϊδεολογία του Ευρασιανισμού. Αν και ξεκινήσαμε απλώς ως ένα blog που αναρτούσε μεταφρασμένα κείμενα του Dugin και άρθρα σχετικά με τον Ευρασιανισμό και τον Εθνικομπολσεβικισμό, ήρθαμε σε επαφή με μέλη της Διεθνούς Ευρασιανικής Νεολαίας καθώς και με τον ίδιο τον Alexandr Dugin, ο οποίος μας στηρίζει και μας αναγνωρίζει ως εκφραστές του Ευρασιανισμού στην Ελλάδα. Οι επαφές μας έχουν να κάνουν κυρίως με άτομα από το εξωτερικό, μιας και στην Ελλάδα είμαστε ακόμα κολλημένοι στην παραδοσιακή αριστερά και στην παραδοσιακή δεξιά, χωρίς να είμαστε σε

θέση να δεχτούμε κάτι διαφορετικό. Αυτή η τόσο μεγάλη μας προσήλωση σε πεπατημένες οδούς

έχει διασπάσει όλους τους χώρους της πολιτικής, από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά και τον εθνικιστικό χώρο. Εμείς, θέλουμε να καταρρίψουμε όλα αυτά τα πολιτικά και ιδεολογικά στερεότυπα και να πολεμήσουμε τον κοινό εχθρό που δεν είναι άλλος από τον φιλελευθερισμό και τον καπιταλιστικό νεοταξισμό. Γι αυτό προωθούμε τις απόψεις του Alexandr Dugin, όπως και κείμενα σχετικά με το πνεύμα του Ευρασιανισμού.

Πιστεύουμε σε συμμαχίες όλων των αντικαπιταλιστικών φορέων. Εθνική αριστερά, ριζοσπαστική δεξιά, Εθνικομπολσεβικισμός, Εθνικοσοσιαλισμός και Ευρασιανισμός έχουμε την πεποίθηση πως είναι αναγκαίο όσο τίποτε άλλο να συνεργαστούν και όχι να συνεχίσουν να διασπώνται. Ο αγώνας ήταν πάντα η μεγάλη εξυπνάδα όλων των ενδόμυχων και βαθυστόχαστων ανθρώπων, μια επαναξιολόγηση όλων των αξιών, σύμφωνα με τον Νίτσε, είναι αυτό που ξεκίνησε το εν λόγω blog. Ελπίζουμε η συνέχειά μας να είναι το ίδιο καλή με τη δυναμική αρχή που κάναμε τον Ιανουάριο του 2011.

Οι ιδέες που θα επιφέρουν την νέα τάξη που είναι ζωτική για ένα καλύτερο μέλλον και ουσιώδης για τις ίδιες τις ζωές μας είναι οι ιδέες της Γερμανικής Επαναστάσεως, οι ιδέες της:

Εθνικής Ελευθερίας

Κοινωνικής Δικαιοσύνης

Ευρωπαϊκής Συνεργασίας

Διότι τούτο και ουδέν άλλο είναι το νόημα και το περιεχόμενο της Γερμανικής Επαναστάσεως: Η Ανάσταση της Δύσεως.

Μιλάμε επομένως για «καπιταλισμό», όταν ο φιλελευθερισμός κυριαρχεί στο υλικό οικονομικό πεδίο. Μιλάμε για «ατομικισμό», όταν ο φιλελευθερισμός κυριαρχεί στο διανοητικό-κοινωνκό πεδίο (π.χ. στο Κράτος). Μιλάμε για «υλισμό», όταν ο φιλελευθερισμός κυριαρχεί πολιτιστικά και στο πεδίο της ψυχής (π.χ. σε θρησκευτικά ζητήματα)... Η συλλογική ιδέα του συντηρητισμού εκδηλώνεται παρομοίως εξίσου στα τρία πεδία της ζωής: ως «σοσιαλισμός» υλικό οικονομικό πεδίο, ως «εθνικισμός» στο διανοητικό-κοινωνκό πεδίο (το Κράτος) και ως «λαϊκός ιδεαλισμός» στο ψυχικό-πολιτιστικό πεδίο (θρησκεία).

Otto Strasser

Ανθρωποπλημμυρίδα

Μετάφραση-επιμέλεια κειμένου:Ιόλαος

Pentti Linkola αποτελεί μία αμφιλεγόμενη προσωπικότητα στους κύκλους της οικολογίας. Γεννημένος το 1932 στο Ελσίνκι της Φιλανδίας, διαμένει πλησίον της λίμνης Vanajavesi απ' όπου ψαρεύοντας εξασφαλίζει τα προς το ζην της λιτής ζωής του. Οι αιρετικές και συνάμα προκλητικές του απόψεις, δημοσιευμένες κατά καιρούς σε στήλες φινλαδικών εφημερίδων και ολιγάριθμων βιβλίων του ιδίου, σε συνδυασμό με τις συγκυρίες κατά τις οποίες παρουσιάζονταν και τον τρόπο ζωής του Linkola, δημιούργησαν γύρω από το πρόσωπο του έναν ιδιαίτερο μύθο. Ενόσω για όσους προσεγγίζουν ορθολογιστικά τα περιβαλλοντικά ζητήματα αποτελεί έναν ασήμαντης επιστημονικής καταρτίσεως αυτοεξορισμένο περιθωριακό, υπάρχουν πολλοί κύκλοι οικολόγων οι οποίοι διακρίνουν στο έργο του κάποια στίγματα σκληρής αλήθειας που ουδείς δύναται να ομολογήσει δημοσίως. Σε κάθε περίπτωση, το συγγραφικό έργο του P. Linkola, πρέπει να εξετάζεται ιδιαιτέρως προσεκτικά, δεδομένου των μηδενιστικής φύσεως παραμέτρων των θεωριών του που γίνονται ολοένα και περισσότερο γνωστές κατόπιν και της πρώτης εκδόσεως ενός συνόλου κειμένων του στα Αγγλικά από την Integral Tradition to 2009 με τίτλο "Can Life prevail?". Αν και βαθιά αντιδημοκράτης, μιας και θεωρεί την δημοκρατία ως «Θρησκεία του Θανάτου», είναι ανέφικτο να ενταχθεί το έργο του ή η προσωπικότητά του στους θεωρητικούς οποιουδήποτε συγκροτημένου ιδεολογικού οικοδομήματος. Η άποψη του περί της μειώσεως του πληθυσμού της γης με κάθε τρόπο (πυρηνικά όπλα, ειδικά στρατεύματα κ.ο.κ.), επικαλύπτει αρνητικώς την οξεία αντίληψη του περί των προβλημάτων και των ριζών τους η οποία γίνεται εμφανής σε ένα έργο που οι απαρχές του βρίσκονται στην δεκαετία του '60 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Κομβικό σημείο υπήρξε η εγκατάλειψη των αρχικώς πασιφιστικών του απόψεων με ριζοσπαστικές βίαιες λύσεις. Ο χαρακτηρισμός του ως «φασίστα» από πολλούς οικολόγους βασίστηκε στην λανθάνουσα αντίληψη περί φασισμού που υποβόσκει στην αντίληψή τους, μιας και βάση του ισχυρισμού τους αυτού υπήρξε ο απόλυτος χαρακτήρ των θέσεων και των λύσεων που προτείνει στα υπάρχοντα προβλήματα.

Επιλέχθηκε προς μετάφραση ένα από τα προκλητικότερα κείμενα του, το «Ανθρωποπλημμυρίδα», το οποίο μετεφράσθη από τα Αγγλικά κατόπιν προϋπαρχούσης μεταφράσεως του εκ της Φιλανδικής από τους Harri Heinonen and Michael Moynihan.

Οι ποιητές των παλαιών χρόνων αγωνιούσαν να δώσουν έναν ορισμό για την ανθρώπινη ύπαρξη, ο οποίος όμως δύναται αυθαιρέτως να προσεγγιστεί ποικιλοτρόπως. Για μία επαρκή απόδοση των θεμελιωδών χαρακτηριστικών του ανθρώπου θα ήταν αρκετές μονάχα δύο λέξεις : πολύς, υπερβολικά πολύς. Ο συνεχώς αυξανόμενος αριθμός των πέντε δισεκατομμυρίων ανθρωπίνων όντων εις τον πλανήτη Γη φαντάζει συνάμα τρομακτικός και παράλογος διότι δεδομένων των ποσοτήτων της τροφής που απαιτούνται για ένα θηλαστικό του είδους «άνθρωπος», των λυμάτων που παράγει και της εν γένει δραστηριότητός του ως είδος σε μία φυσική αλυσίδα της οποίας ο πλούτος δεν θα βλάπτεται, ο πληθυσμός ο οποίος θα ήταν ανεκτός από τις δυνατότητες της φύσεως στην βιόσφαιρα υπολογίζεται περίπου στα πέντε εκατομμύρια.

Ποια η βαθύτερη ουσία υπάρξεως αυτών των μαζών; Ποια η χρησιμότητά τους; Ποια η συνεισφορά των εκατοντάδων ομοίων ανθρωπίνων κοινωνιών ή των εκατοντάδων πανομοιότυπων κοινοτήτων που ενυπάρχουν εντός τους; Ποιο το νόημα της υπάρξεως σε κάθε μία μικρή Φινλαδική πόλη ιδίων καταστημάτων και εργαστηρίων, χορωδιών και δημοτικών θεάτρων, θεμελίων που αγκυλώνουν την γη και ασφαλτοστρώσεων που την φράζουν; Θα υπήρχε καμία σοβαρή επίπτωση στην βιόσφαιρα ή σε ολόκληρη την ανθρωπότητα αν η περιοχή του Äänekoski (πόλη της Φινλανδίας)

μετατρεπόταν σε μία ακανόνιστη σύνθεση φυσικών τοπίων με χιλιάδες είδη και επικλινείς πλαγιές κατακλυσμένες από πρωτόγονα δένδρα αντικατοπτριζόμενα στην επιφάνεια της λίμνης Kuhmojärvi ; Μήπως εάν η άγρια φύση αντικαθιστούσε τις Ylivieska, Kuusamo, Lahti, Duisburg, Jefremov και το Gloucester θα προκαλείτο καμία απώλεια στην φυσική τάξη; Ή πόσο μάλλον για το Βέλγιο ολόκληρο...

Γιατί να χρειαζόμαστε την Ylivieska; Η απάντηση σε αυτό το -φαινομενικώς - όχι και τόσο ευφυές ερώτημα έγκειται στους ανθρώπους αυτούς καθαυτούς λόγω της ανάγκης υπάρξεώς τους γενικά σε κάποιο χώρο και όχι στην ίδια την περιοχή. Βεβαίως, πέραν της ασφυκτικής πληθυσμιακής αυξήσεως, της ισοπεδώσεως τεραστίων φυσικών περιοχών και των ταχύτατων ρυθμών επιβαρύνσεως που καθιστούν ανέφικτη την επαναφορά της, θα πρέπει να αγωνιούμε και να αναζητήσουμε το «νόημα της ζωής» στο αφελές επιχείρημα επιβιώσεως, η οποία απειλείται από ψεκασμούς, ανυπολόγιστες γεννήσεις, παραγωγή αποβλήτων και έναν πολιτισμό ο οποίος επίσης ασφυκτιά και προσβάλλεται πάντοθεν.

Κάποιο καλοκαίρι επισκέφτηκα πολλά μέρη στην Πολωνία ποδηλατώντας. Πρόκειται για μία αξιαγάπητη χώρα, με μικρά καθολικά παιδάκια σε κάθε γωνιά ,χαριτωμένα και ντυμένα τα περισσότερα με μεταξωτά ρουχαλάκια. Παλιότερα είχα διαβάσει σε κάποιο ταξιδιωτικό έντυπο πως κατά την διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου η Πολωνία είχε τον υψηλότερο αριθμό θανάτων, υπερβαίνων τα έξι εκατομμύρια αν δεν με απατά η μνήμη μου. Κατόπιν ενασχόλησης με την μεταπολεμική πορεία της χώρας αυτής και με πρόχειρους υπολογισμούς, διαπίστωσα πως η γεννητικότητα τα επόμενα σαράντα χρόνια από το τέλος του πολέμου αντιστάθμισε εις τριπλούν τον αριθμό των νεκρών. Στο επόμενο ταξίδι μου θέλησα να επισκεφτώ την Δρέσδη, την πόλη που υπέστη τους καταστρεπτικότερους βομβαρδισμούς κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ήταν τρομακτική στην ασχήμια και την βρωμιά της, υπερπλήρης στα όρια της ασφυξίας μέσα στο καυσαέριο , σαν μία ρυπαρή φωλιά όπου ακόμη ένας «εμβολιασμός» εξ ουρανού δεν θα προκαλούσε καμία ουσιαστική ζημιά... Σε ποιον λείπουν οι νεκροί του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου; Οι νεκροί του Στάλιν; Τα έξι εκατομμύρια Εβραίοι; Υπάρχει στο Ισραήλ κάποια έλλειψη πληθυσμού; Στην Ασία ο υπερπληθυσμός οδηγεί σε συμπλοκές για την εξασφάλιση μερικών βρώμικων τετραγωνικών μέτρων. Εδώ και πολύ καιρό οι περισσότερες πόλεις ανά τον κόσμο ξαναχτίζονται βρίθοντας ταυτόχρονα πληθυσμιακά ενώ τα παλαιά οικοδομήματα- μνημεία και οι αιωνόβιες εκκλησίες αποτελούν ιδανική τροφή διά την όξινη βροχή. Σε ποιον λείπει η ανεκμετάλλευτη δυναμική της γεννητικότητας που θα υπήρχε αν δεν είχαν αφανισθεί οι νεκροί του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου; Λείπουν από τον κόσμο άλλα εκατό εκατομμύρια άνθρωποι; Λείπουν τραγούδια, ταινίες, βιβλία, πορσελάνες ή σκυλιά; Ή μήπως δεν είναι αρκετές οι ένα εκατομμύριο ενσαρκώσεις της μητρικής αγάπης και άλλες τόσες λευκομαλλούσες γιαγιάδες;

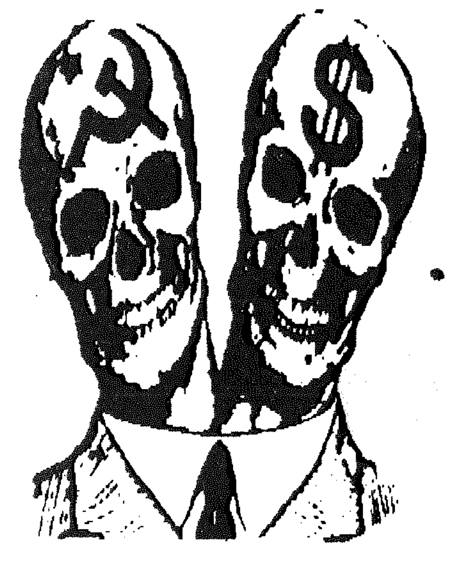
Όλα τα είδη χαρακτηρίζονται από μία υπερμεγέθη αναπαραγωγική ικανότητα, κάτι το οποίο τους εξασφαλίζει την δυνατότητα υπάρξεως τους σε περιόδους κρίσεων και ποικιλόμορφων διακυμάνσεων. Η πείνα εν τέλει είναι εκείνη η οποία θα θέσει φραγμούς στην πληθυσμιακή αύξηση που έχει επέλθει. Πάρα πολλά είδη διαθέτουν μηχανισμούς αυτορρύθμισης των γεννήσεών τους διατηρώντας μία ποσοτική ισορροπία μέσω της οποίας επιβιώνουν στις περιόδους κρίσεων και στην συνεπακόλουθη πείνα. Στην περίπτωση όμως του ανθρωπίνου είδους, παρόμοιοι μηχανισμοί - εάν βρεθούν - είναι αδύναμοι και αναποτελεσματικοί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η βρεφοκτονία σε πρωτόγονους πολιτισμούς. Καθ' όλην την εξέλιξη του ανθρωπίνου πολιτισμού παραμερίστηκε και ξεπεράστηκε ενίοτε το ζήτημα της πείνας. Επίσης, ο άνθρωπος διαθέτει μια εξωφρενική και ζωώδη δημιουργική τάση, κάτι το οποίο αντανακλάται στο ότι η ανθρωπότητα γεννοβολά με την ίδια αυξητική συχνότητα τόσο σε χαλεπούς καιρούς και δυσχερείς συνθήκες όσο και σε περιόδους και τμήματα πληθυσμών υπό πλήρη ευημερία. Επιπλέον, πέραν της αφθονίας γεννήσεων εν καιρώ ειρήνης ,εξαιτίας μιας φυσικής εντολής που ενυπάρχει στο ανθρώπινο είδος, την επόμενη ενός τρομερού πολέμου θα υπάρξει πληθώρα γεννήσεων.

Θα μπορούσε να ειπωθεί πως οι αμυντικής φύσεως μέθοδοι του ανθρώπου για τον έλεγχο της πληθυσμιακής αυξήσεως φαντάζουν αδύναμοι ως προς το ζήτημα του λιμού ενώ και οι επιθετικής φύσεως μέθοδοι αντιμετώπισης του λιμού με ταυτόχρονη πληθυσμιακή διόγκωση φαντάζουν υπερβολικά επιφανειακοί. Ο άνθρωπος ως είδος χαρακτηριζόταν πάντοτε από επεκτατικά και ριζοσπαστικά στοιχεία. Στην ιστορία της ανθρωπότητας παρατηρούμε μία απελπιστική πάλη της φύσεως ενάντια στην ίδια της την εξέλιξη. Ο λιμός αποτελούσε έναν αποτελεσματικότατο πληθυσμιακό μειωτήρα ο οποίος ξεκίνησε να χάνει την αποτελεσματικότητά του με την ανάπτυξη της επιστήμης από το ανθρώπινο είδος, το οποίο

κατόπιν της αποκοπής του από τα όρια της δικής του θέσεως στη φύση, ξεκίνησε μία αρπαγή όσων περισσοτέρων πόρων μπορούσε εκτοπίζοντας κατ' αυτό τον τρόπο άλλες μορφές ζωής. Η φύση αναγνωρίζοντας την τάση αυτή του ανθρώπου και την δική της δυσχερή θέση, αλλάζει στρατηγική κραδαίνοντας ένα νέο για εκείνη όπλο, το οποίο δεν ήταν σε θέση να το χρησιμοποιήσει όταν οι ανθρώπινοι πληθυσμοί ήταν διάσπαρτοι. Πλέον, όμως, οι πυκνές εγκαταστάσεις του ανθρωπίνου είδους σε πληθυσμιακές ομάδες της παρέχει την δυνατότητα να το χρησιμοποιήσει αποτελεσματικότερα από ποτέ. Το νέο αυτό ισχυρό όπλο της φύσεως ενάντια στον άνθρωπο είναι τα μικρόβια ή όπως το ονομάζει η ανθρώπινη προπαγάνδα : «μολυσματικές ασθένειες». Η φύση πολέμησε πεισματικά τον άνθρωπο για δύο χιλιάδες χρόνια πετυχαίνοντας λαμπρές νίκες, των οποίων όμως ο τοπικός χαρακτήρας τις μετατρέπει αναπόφευκτα ολοένα και περισσότερο σε αμυντικής φύσεως δράσεις. Δεν κατόρθωσε ο φυσικός κόσμος να συντρίψει την ραχοκοκαλιά της ανθρωπότητας την οποία υπηρετούσαν επιστήμονες και ερευνητές, επιτυγχάνοντας να την αφοπλίζουν από ό,τι εκείνη έκρυβε στο οπλοστάσιο της.

Επακόλουθο της εξέλιξης αυτής είναι η ίδια η φύση, μη έχοντας την δυνατότητα να χειριστεί τα όπλα που θα της χάριζαν την επικράτηση, σε συνδυασμό με την διατήρηση του αυτοσεβασμού της, να παραχωρήσει στον άνθρωπο την Πύρρειο νίκη του, με την κυριολεκτική έννοια του όρου. Καθ' όλη την διάρκεια του πολέμου οι δύο αντίπαλοι διαμόρφωσαν μία παράξενη σχέση, μοιραζόμενοι τους ίδιους πόρους, αξιοποιώντας τις ίδιες πηγές για την δίψα τους και τις ίδιες γαίες για την τροφή τους. Ανεξαρτήτως της έκβασης της αντιπαραθέσεως, υπήρχε μία μόνιμη κατάσταση περιορισμένης επιβολής σε αυτό το μέτωπο. Ενόσω ο εχθρός δεν μπορούσε να επιτύχει την κυριαρχία των πόρων αυτών προς όφελός του, η ίδια η φύση αποτύγχανε να τις απελευθερώσει από τα νύχια της ανθρωπότητας. Τελευταία επιλογή για το μέτωπο της φύσης υπήρξε η μέθοδος της καμένης γης, την οποία βεβαίως εφάρμοσε μέσω της μικροβιακής της επίθεσης. Ο φυσικός κόσμος πάλι δεν κατόρθωσε να νικήσει, καλώντας παράλληλα σε ισοπαλία με τίμημα την αυτοθυσία του. Ο άνθρωπος εφεξής δεν θα είναι ένας αυτόνομος εξωτερικός εχθρός, αλλά καρκίνωμα στον οργανισμό και στο κορμί της φύσεως του οποίου το μέλλον έχει προδιαγραφεί : θα αφανιστεί μαζί με το νόσημα.

Στην περίπτωση λοιπόν του ανθρώπου, ο οποίος στέκεται στην κορυφή της τροφικής αλυσίδας δίχως να μπορεί να ελέγξει την μείωση του πληθυσμού του, ως μοναδική διέξοδος φαντάζει το δολοφονικό του ένστικτο απέναντι στον συνάνθρωπό του. Η πολεμική έκφανση της ανθρώπινης φύσεως η οποία οδηγεί στην αλληλοσφαγή των ανθρωπίνων όντων μπορεί να αποτελέσει την βάση για την επιθυμητή πληθυσμιακή ισορροπία, αν δεν έχει εκ των προτέρων καθοριστεί μιας και σε κανέναν πολιτισμό δεν συμμετέχουν οι νεαρές γυναίκες. Ακόμη δηλαδή και να υπάρξει μέσω ενός πολέμου μία σημαντική μείωση, αυτή αφορά μόνο τους άνδρες, οπότε η διάρκειά της είναι μικρή για εκείνη την γενιά ενώ οι μεθεπόμενες γενιές θα είναι ακόμη πιο ισχυροποιημένες αριθμητικά λόγω του φαινομένου της εκρηκτικής εντάσεως γεννήσεων την επομένη μιας πολεμικής σύρραξης από τον μικρό αριθμό εναπομεινάντων αρσενικών. Στην πραγματικότητα, η ακανόνιστη εξέλιξη των πολεμικών συρράξεων έχει επιφέρει ακόμη πιο αρνητικές επιπτώσεις. Αρχικώς οι πόλεμοι είχαν ως αποτέλεσμα τον αφανισμό μεγάλου αριθμού ανθρώπων, εν συνεχεία όμως, απόρροια της τραγικής μοίρας του ανθρώπου υπήρξε ο μετασχηματισμός του είδους των πολεμικών αναμετρήσεων σε μεγάλης κλίμακας επιχειρήσεις με λιγοστούς νεκρούς. Η μεταστροφή αυτή έλαβε χώρα στο κομβικό σημείο όπου οι βομβαρδισμοί αμάχων κατά την διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου οδηγούσαν στην μείωση και των θηλυκών πληθυσμών. Μια εξέλιξη η οποία ανέκοψε από τον πόλεμο την δυνατότητά του να μειώνει πληθυσμούς προσφέροντας λύσεις στην πληθώρα των δημογραφικών προβλημάτων...

Ernst Niekisch

Η Θέση μας

Μετάφραση-επιμέλεια κειμένου: Lohengrin

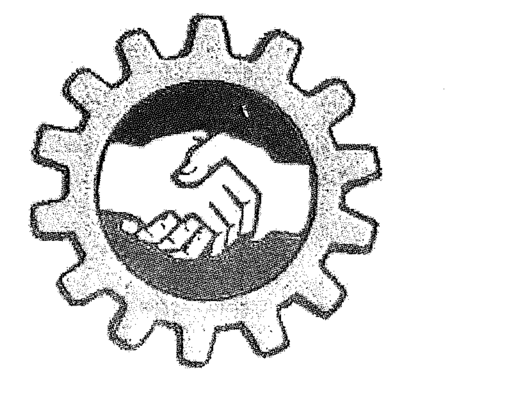
Η περίοδος μετά την λήξη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου αποτέλεσε ένα πρώτο στάδιο εκρήξεως της κοινωνικής και οικονομικής δυναμικής που είχε συσσωρευθεί και πολιτικών διεργασιών που είχαν προηγηθεί του Μεγάλου Πολέμου στα γερμανικά κρατίδια και μετέπειτα στην Πρωσική Γερμανία. Η επανάσταση του Νοεμβρίου του 1918 και η Συνθήκη των Βερσαλλιών μαζί με την εκδίωξη του Κάιζερ και την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης δημιούργησαν πρωτόγνωρες συνθήκες πολιτικών ζυμώσεων και ανταγωνισμών μεταξύ διαφορετικών ιδεολογικών ρευμάτων και κοινωνικών τάξεων, με κυρίαρχο ζήτημα τον σοσιαλισμό. Οι συντηρητικοί εθνικιστές και οι εθνικοσοσιαλιστές από την μια και οι σοσιαλδημοκράτες, οι κομμουνιστές και οι δογματικές παραφυάδες ή αιρέσεις τους από την άλλη έδιναν θανάσιμο αγώνα εντός του πλαισίου που δημιουργήθηκε εξαιτίας των επαχθέστατων όρων της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Στο περιθώριο των προαναφερόμενων ιδεολογικών, πολιτικών και πεζοδρομιακών συγκρούσεων, υπήρξε χώρος για την απόπειρα σύνθεσης ρευμάτων και καθεστωτικών αντιλήψεων, καθώς και για την ανάπτυξη πολιτικών προτάσεων βασισμένων στην γεωπολιτική. Ένας από τους πρωτοπόρους της επαναστατικής σκέψεως στην Γερμανία που απεπειράθη κάτι παρόμοιο υπήρξε ο Ernst Niekisch, υιός χειρονάκτη, γεννημένος στο Τρέμπνιτς της Γερμανίας στις 23 Μαΐου του 1889. Το 1912 διορίζεται δάσκαλος στο Augsburg της νοτιοδυτικής Βαυαρίας, την δεύτερη αρχαιότερη πόλη της Γερμανίας, και διαμορφώνει την φιλοσοφική και πολιτική του σκέψη μελετώντας Νίτσε, Σοπενάουερ, Χέγκελ, Κάντ και Μάρξ. Το 1917 έγινε μέλος του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος SPD (Sozialdemokratische Partei Deutschlands) και συμμετείχε στην Επανάσταση του Νοεμβρίου του 1918, στην διάρκεια της οποίας χρημάτισε πρόεδρος του Σοβιέτ των εργατών και στρατιωτών στο Augsburg και μετά την δολοφονία του Kurt Eisner, πρωθυπουργού της σοβιετικής Δημοκρατίας της Βαυαρίας στις 21-02-1919, έγινε πρόεδρος του κεντρικού σοβιέτ Εργατών, Αγροτών και Στρατιωτών. Μετά την διάλυση της σοβιετικής δημοκρατίας της Βαυαρίας από τα Freikorps, ο Niekisch καταδικάσθηκε σε διετή φυλάκιση. Την ημέρα της φυλακίσεώς του διεκήρυξε την αποχώρησή του από το SPD και έγινε μέλος του ριζοσπαστικού Ανεξάρτητου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος USPD (Unabhängigen Sozialdemokratischen Partei Deutschlands). Μετά την αποφυλάκισή του και ύστερα από περιπλανήσεις στα κόμματα της Αριστεράς, ήλθε σε επαφή το 1923 με την οργάνωση Hofgeismarer Kreis der Jungsozialisten (Κύκλος Νέων Σοσιαλιστών Hofgeismarer, μικρή πόλη της Γερμανίας), της οποίας το σύνθημα ήταν «Ο καινούργιος τύπος είναι εξίσου ριζοσπάστης και συντηρητικός, ο δε συντηρητισμός του δεν είναι αντιδραστικός και ο ριζοσπαστισμός του δεν είναι ορθολογιστικός. Η οργάνωση Hofgeismarer Kreis εκπροσωπεί ξεκάθαρα έναν Γερμανικό Σοσιαλισμό». Εκδίδοντας την πρώτη του μπροσούρα ο Niekisch προβαίνει σε μία πρόδηλη ρήξη με τον μαρξισμό. Η επιχειρηματολογία του είναι σοσιαλιστική, αλλά και εθνική ταυτόχρονα, απορρίπτει, δε, τον διεθνισμό και στα θέματα της εξωτερικής πολιτικής στρέφει το ενδιαφέρον προς Ανατολάς.

Μετά την εκ νέου και οριστική αποχώρησή του από το S.P.D., στο οποίο δεν άρεσαν καθόλου οι θέσεις του, ο Niekisch ξεκίνησε την έκδοση του περιοδικού Widerstand - Blätter für sozialistische und nationalrevolutionäre Politik (Αντίσταση-φύλλα για την σοσιαλιστική και την εθνικοεπαναστατική πολιτική). Το περιοδικό του εκπροσωπούσε έναν προλεταριακό εθνικισμό, ο οποίος είχε τις ρίζες του στην εργατική τάξη, και υπεστήριζε ότι πολιτική θα έπρεπε να κάνει μία εθνική μειοψηφία. Από το 1930 ακολούθησε μία ανανεωμένη ριζοσπαστικοποίηση υπό το σχήμα «πρωσικός μπολσεβικισμός», ο οποίος προωθούσε μία ολοκληρωτική ρήξη με τον ευρωπαϊκό πολιτισμό, την συνολική απόρριψη του χριστιανισμού, την παρουσίαση της Γαλλίας ως σύμβολο της παρακμής της Δύσεως, και

θεωρούσε την αστική τάξη ως όργανο της επικυριαρχίας της Συνθήκης των Βερσαλλιών επί της Γερμανίας. Το 1930 οργάνωσε το ολιγομελές-περίπου διακοσίων μελών- «Widerstandsbewegung» (Κίνημα της Αντίστασης).

Απέναντι στον Χίτλερ και το N.S.D.A.P. τήρησε κριτική και αρνητική στάση, καθώς θεωρούσε ότι ο μέν Χίτλερ ήταν δημαγωγός και ο σοσιαλισμός του ψευδεπίγραφος, το δε κόμμα του αστικό. Μετά την ανάληψη της εξουσίας από τον Χίτλερ, το κίνημά και το περιοδικό του Niekisch απαγορεύθηκαν και ο ίδιος καταδικάσθηκε σε ισόβια κάθειρξη το 1939. Απεφυλακίσθη τον Απρίλιο του 1945 παράλυτος και μισότυφλος και το 1949 ανακηρύχθηκε καθηγητής στο πανεπιστήμιο Humbolt στο Βερολίνο και βουλευτής στο κοινοβούλιο της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Μετά την εργατική εξέγερση στην Ανατολική Γερμανία στις 17 Ιουνίου του 1953, και καθώς ανεγνώριζε ότι η Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν μπορούσε άλλο να παρουσιάζεται ως αποικία της Σοβιετικής Ενώσεως, ήλθε σε ρήξη με το καθεστώς και πέρασε στο Δυτικό Βερολίνο. Στις 23 Μαΐου 1967 και σε ηλικία 78 ετών απεβίωσε λησμονημένος και πολιτικά ασήμαντος. Όσοι ήλθαν σε επαφή με το έργο του στην εποχή μας, τον αντιμετωπίζουν ως μία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα περίπτωση πολιτικού και στοχαστού που προσπάθησε να συνενώσει τον Εθνικισμό με τον Σοσιαλισμό, ορισμένοι δε, λόγω των γεωπολιτικών του απόψεων και της προτάσεώς του για συμμαχία της Γερμανίας με την Ε.Σ.Σ.Δ. τον κατατάσσουν στους εθνικομπολσεβίκους της Γερμανίας, όπως άλλωστε και ο ίδιος είχε υιοθετήσει τον προσδιορισμό αυτόν.

Το κείμενο που ακολουθεί δημοσιεύθηκε υπό τον τίτλο **«Η Θέση μας»** (Unser Standort) τον Αύγουστο του 1926 στο Widerstand ως απάντηση στις πλείστες αιτιάσεις προερχόμενες από κύκλους πρώην πολιτικών συνοδοιπόρων του Niekisch. Η αξία του άρθρου του Niekisch δεν έγκειται στις πολιτικές προβλέψεις του, αλλά στο γεγονός ότι αντικρούει πειστικά την διεθνιστική επιχειρηματολογία της σοσιαλδημοκρατίας και αποκαλύπτει τους πραγματικούς σκοπούς της, οι οποίοι όχι μόνον δεν εξυπηρετούσαν την χειραφέτηση της εργατικής τάξεως, αλλά δρώντας προς την κατεύθυνση της πιστής εφαρμογής της καταστροφικής για τους Γερμανούς Συνθήκης των Βερσαλλιών, οδηγούσε στην καταστροφή των εργαζομένων Γερμανών. Σημειωτέον ότι οι «προδότες του Νοεμβρίου» κατά τις αντιλήψεις των εθνικιστικών κύκλων της εποχής ήταν οι αριστεροί επαναστάτες του Νοεμβρίου του 1918 και οι τότε υπογράψαντες την συνθηκολόγηση της Γερμανίας με τις Δυτικές Δυνάμεις, που σήμαινε ουσιαστικά την ήττα της Γερμανίας στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.Το ζήτημα της εκδιώξεως των Γάλλων, που θέτει ο συγγραφέας, αφορά στην κατοχή από γαλλικές στρατιωτικές δυνάμεις της περιοχής του Ruhr, το οποίο αποτελούσε κέντρο πολεμικής βιομηχανίας, μέρος της οποία κατείχαν ήδη από τον Μάρτιο του 1921, αλλά από τον Ιανουάριο του 1923 επεξέτειναν την κατοχή τους σε ολόκληρη περιοχή της Ρηνανίας, ως αντίποινα στην αποτυχία της γερμανικής κυβερνήσεως να πληρώσει οικονομικές επανορθώσεις που επεβλήθησαν από την Συνθήκη των Βερσαλλιών, με αποτέλεσμα την δημιουργία κινήματος ενεργητικής και παθητικής αντιστάσεως από την πλευρά των Γερμανών κατοίκων. Ο Aristide Briand ήταν Γάλλος σοσιαλιστής πολιτικός, υπουργός και πρωθυπουργός κατά την διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ο sir Austen Chamberlain ήταν Άγγλος συντηρητικός πολιτικός και μαζί με τον Γερμανό υπουργό εξωτερικών Gustav Stresemann υπέγραψαν την Συνθήκη του Λοκάρνο το 1925, προκειμένου να διατηρηθεί το status quo στην μεταπολεμική Ευρώπη. Οι Γάλλοι και οι υπόλοιποι Σύμμαχοι απεχώρησαν από την Ρηνανία του 1930 ως ένδειξη καλής θελήσεως απέναντι στην πειθήνια και υποταγμένη Γερμανία, διατηρώντας ταυτόχρονα το δικαίωμα να επανεισβάλουν κατά βούληση σε περίπτωση παραβιάσεως της Συνθήκης από τους Γερμανούς, η δε περιοχή κηρύχθηκε αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη. Την συνθήκη αυτήν κατήγγειλε ο Χίτλερ στις 7 Μαρτίου 1936. Παρά τις απειλές εκ μέρους της Γαλλίας, της Ιταλίας και της Βρετανίας περί στρατιωτικής αντιδράσεως λόγω της παραβιάσεως της Συνθήκης του Λοκάρνο ο γερμανικός στρατός εισήλθε στην Ρηνανία και την απελευθέρωσε.

Έγινε γνωστή στους εργάτες η προειδοποίηση εναντίον του περιοδικού «Widerstand» - και πώς θα μπορούσαμε να περιμένουμε κάτι άλλο;- η οποία υποστηρίζει ότι υποδαυλίζει τον «εθνικιστικό σκοταδισμό» στην συνείδηση της εργατικής τάξεως με στόχο να στρέψει την τάξη αυτή προς τους κοινωνικά αντιδραστικούς σκοπούς της μπουρζουαζίας. Έγινε αναφορά σε συγκεκριμένες εννοιολογικές ομοιότητες σαν να προσέφεραν αποδείξεις τέτοιων ισχυρισμών. Ειπώθηκε ότι χρησιμοποιήσαμε εκφράσεις που ακούει κάποιος από κοινωνικά αντιδραστικούς. Τέτοιες εννοιολογικές ομοιότητες ενδεχομένως να είναι πράγματι παρούσες. Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι τέτοια πρόσωπα, εξίσου, ομιλούν για ζωτικές εθνικές ανάγκες, για τα οποία αποτελούν περισσότερο θέμα πορτοφολιού παρά σοβαρού προβληματισμού επί των αναγκών αυτών. Φυσιολογικά, λοιπόν, παίρνουμε ως δεδομένο το γεγονός ότι αυτοί που «αναγνώρισαν» τούτες τις εννοιολογικές ομοιότητες επιδιώκουν σκοπίμως να μας παρεξηγήσουν. Διότι πραγματικά δεν χρειάζεται πολύ κόπος να γίνουν κατανοητές οι θεμελιώδεις τάσεις που διαμορφώνουν την θέση μας. Είμαστε καθ' ολοκληρίαν ριζωμένοι στα ζωτικά αισθήματα και συναισθήματα του εργαζομένου λαού της Γερμανίας. Οι ανάγκες και τα ένστικτά τους είναι και δικά μας. Δεν θέλουμε να τους παραπλανήσουμε, δεν θέλουμε να τους προδώσουμε. Είμαστε σάρκα από την σάρκα τους, αίμα από το αίμα τους. Οι σκέψεις μας, τα συναισθήματά μας, οι φιλοδοξίες μας πηγάζουν αποκλειστικά από το είναι τους και από τις τρέχουσες συνθήκες της μοίρας τους. Αυτό που μας ώθησε ήταν τούτο: ότι το βάρος των φόρων υποτελείας στους οποίους υπόκειται η Γερμανία επιβαρύνει περισσότερο τον εργαζόμενο λαό, ότι οι συνθήκες διαβιώσεως του Γερμανού εργάτου ειδικότερα είναι αυτές που δοκιμάσθηκαν εξαιτίας της κατάρρευσης της ισχύος της Γερμανίας στον κόσμο. Εδώ οι προκλήσεις του Γερμανικού έθνους συμπίπτουν με τον νόμο της αυτοσυντηρήσεως της εργατικής τάξεως. Αυτό μετά βεβαιότητος μπορεί να γίνει κατανοητό μόνον από όσους είναι κάτι παραπάνω από απλές φιλολογικές μορφές. Πολλές τέτοιες φιλολογικές μορφές είναι απασχολημένες να υπαινίσσονται στους εργάτες ότι πρέπει να σκέπτονται πως έχουν

ήδη αποκλίνει πολλοί εργάτες από την ορθή πορεία της δράσεως.

Ομιλούμε δικαιολογημένα για την προλεταριακή κατάσταση στην Γερμανία:το έθνος είναι καταπιεσμένο και εξαρτώμενο, σκλαβώνει για λογαριασμό άλλων και ζεί μόνον με τα απαραίτητα.

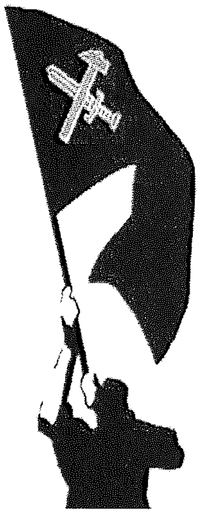
Αυτό σηματοδοτεί την ιστορική στιγμή στην οποίαν ο εργάτης, η προσωποποίηση της προλεταριακής καταστάσεως ως τέτοιας, πρέπει να εκπληρώσει μία εθνική αποστολή: στρέφεται εναντίον των απώτατων αιτιών της κοινωνικής καταπίεσης του, των νικητών κρατών της Συνθήκης των Βερσαλλιών, εξεγείρεται κατά των δεσμών του έθνους. Δεν είναι παράξενο που η σοσιαλδημοκρατία, η οποία ματαίως έχει θέσει ως στόχο της την «απελευθέρωση της εργατικής τάξεως», διαρκώς αποκρύπτει από τον εργάτη τις κοινωνικές συνέπειες της πολιτικής συναινέσεως στις απαιτήσεις της συνθήκης; Υποτίθεται ότι δεν πρέπει να τις γνωρίζει. Πώς μπορεί να εξηγηθεί αυτό; Η σοσιαλδημοκρατία αμυδρά έχει συνείδηση του γεγονότος ότι από την στιγμή που η εργατική τάξη συνειδητοποιήσει την ισοδυναμία μεταξύ του κοινωνικού της αγώνος για απελευθέρωση και του εθνικού αγώνος για ελευθερία, θα καταστεί τέτοια στοιχειώδης, ρωμαλέα και ζωτικά προοδευτική δύναμη, ώστε ουδείς μηδαμινός κομματικός γραμματέας θα είναι ικανός να την ελέγχει και ουδείς χωρίς ρίζες

φιλολογικός τύπος να την ερμηνεύει. Σιωπά, συνεπώς, στο ζήτημα της αποστολής του έθνους! Εάν, επομένως, η αντίσταση στον κοινωνικό ζυγό πρέπει να λάβει και εθνική χροιά, καλύτερα να μην υπάρχει καθόλου, καλύτερα οι εργάτες καρτερικά να υπομείνουν τον κοινωνικό ζυγό. Δεν θα συμμετάσχουμε στο νανούρισμα των εργατών-αυτό είναι που μας χαρακτηρίζει. Τούτο, όμως, δεν μας καταδικάζει για αμάρτημα εναντίον του βιοπορισμού του εργάτη. Είναι μία ελευθερία που επιθυμούμε, ακόμα και εάν οι κύριοι Briand και Chaimberlain την καταφρονούν. Για εμάς, αντιθέτως με πολλούς σοσιαλδημοκράτες συγγραφείς, η ελευθερία του Γερμανού εργάτη είναι περισσότερο σημαντική από την ευφορία των Briand και Chaimberlain. Η επιδίωξη της ευημερίας τους-αυτή δεν είναι η πραγματική ουσία του σοσιαλισμού.

Αυτός είναι ο λόγος που δεν είμαστε εθνικοσοσιαλιστές με την συνήθη έννοια του όρου. Ό,τι μας διακρίνει από αυτούς είναι τούτο: ορμώνται, κατά τρόπο παρόμοιο με την σοσιαλδημοκρατία, σχεδόν αποκλειστικά από την οπτική γωνία της εσωτερικής πολιτικής.

Σκέπτονται υπερβολικά πολύ τον «απαγχονισμό των εγκληματιών του Νοεμβρίου». Οι προθέσεις τους διακατέχονται πάρα πολύ από μίσος, εκδίκηση, αντίποινα. Αυτά δεν είναι τα μέσα, με τα οποία συνενώνει κάποιος έναν λαό στον αγώνα για ελευθερία. Είμαστε λιγότερο καταστροφικοί και αρνητικοί. Συγκατατιθέμεθα

με οτιδήποτε αυξάνει την πολιτική ισχύ του γερμανικού λαού. Μας απασχολεί μόνον το θέμα της ανόδου του στο υψηλότερο επίπεδο. Αυτοί που θέλουν να κρεμάσουν «τους εγκληματίες του Νοεμβρίου» παντού, θα πρέπει πιθανώς να αφήσουν τους Γάλλους να φύγουν ελεύθεροι. Μετά βίας θα έχουν απόθεμα επαρκούς δύναμης να αποδώσουν την δικαιοσύνη που τους αξίζει.

Η πάλη των τάξεων, στην οποίαν ο Μάρξ επικέντρωσε ειδικά την προσοχή του, αποτελεί έναν πραγματικό παράγοντα, τα χαρακτηριστικά του οποίου εντοπίζονται σε κάθε σελίδα της ιστορίας. Η πάλη, όμως, δεν περιορίζεται μόνον σε δύο τάξεις: το προλεταριάτο και την καπιταλιστική. Προκύπτει μεταξύ απεριόριστου αριθμού ομάδων με διαφορετικά συμφέροντα και πρωτίστως μεταξύ των ελίτ που διαξιφίζονταν για την εξουσία. Η ύπαρξη των ομάδων αυτών μπορεί να ποικίλλει σε διάρκεια, μπορεί να βασίζεται σε μόνιμα ή σε λιγότερο ή περισσότερο παροδικά χαρακτηριστικά. Στους πιο άγριους λαούς, και ενδεχομένως σε όλους, το

φύλο καθορίζει δύο από αυτές τις ομάδες. Η καταπίεση, για την οποίαν παραπονείται το προλεταριάτο ή είχε λόγους να παραπονείται, , δεν είναι τίποτα μπροστά σε αυτά που υποφέρουν οι γυναίκες των Αυστραλών Αβορίγινων. Χαρακτηριστικά σε μεγαλύτερο ή σε μικρότερο βαθμό πραγματικά-εθνικότητα, θρησκεία, φυλή, γλώσσα κλπ-μπορεί μα δημιουργήσουν τέτοιες ομάδες. Στις ημέρες μας (ΣτΜ: 1902) η διαμάχη μεταξύ Τσέχων και Γερμανών στην Βοημία είναι εντονότερη από αυτήν μεταξύ προλεταριάτου και καπιταλιστών στην Αγγλία.

Κάθε ελίτ που δεν είναι προετοιμασμένη να υπερασπισθεί την θέση της βρίσκεται σε πλήρη παρακμή και δεν της απομένει παρά να παραχωρήσει την θέση της σε μία άλλη ελίτ, η οποία έχει τις αρρενωπές ποιότητες που λείπουν από εκείνην. Αποτελεί καθαρή αναπόληση να φαντασθούμε, ότι οι ανθρωπιστικές αρχές που ίσως έχει διακηρύξει θα τύχουν εφαρμογής σε αυτήν. Οι αφανιστές της θα αιφνιδιάσουν με την αμείλικτη ιαχή: Vae victis (ουαί τοις ηττημένοις). Η λεπίδα της γκιλοτίνας ακονιζόταν στις σκιές, όταν στο τέλος του 18ου αιώνος οι άρχουσες τάξεις στην Γαλλία ήταν απορροφημένες στο να αναπτύσσουν την «ευαισθησία» τους.

Vilfredo Pareto

Ernst Jünger

Η Εθνικιστική Επανάσταση - Περί του πόνου

Μετάφραση-επιμέλεια κειμένου: Lohengrin

«Προεκτείνω την γραμμή Hölderlin, Schoppenhauer, Nietzsche, Spengler. Κατά την γνώμη μου ο 21ος αιώνας θα είναι ο αιώνας των Τιτάνων και ο 22ος αιώνας θα είναι ο αιώνας των Θεών με την έννοια του Hölderlin »

«Ο Εθνικισμός είναι η πρώτη απόπειρα να κοιτάξουμε κατάματα μια σκληρή πραγματικότητα»

Εμβληματική και συνάμα ιδιαίτερα ξεχωριστή μορφή των γερμανικών γραμμάτων, με πλούσιο συγγραφικό έργο και με καινοτόμες ιδέες, υπήρξε συνάμα πολιτικά δραστήριος και ένας των πλέον σημαντικών διανοητών που συναπάρτιζαν το πολιτικό και ιδεολογικό-πνευματικό κίνημα της Συντηρητικής Επαναστάσεως στην Γερμανία την περίοδο του Μεσοπολέμου, ο **Ernst Jünger** , γεννήθηκε στις 29 Μαρτίου 1895 στην Χαϊδελβέργη. Από την παιδική του ηλικία έδειξε την τάση του για αυτονομία και για φυγή, καθώς πέρασε μεγάλα χρονικά διαστήματα σε οικοτροφεία. Την τάση του για φυγή ικανοποιούσαν στην ηλικία αυτήν τόσο η ανάγνωση λογοτεχνίας, όσο και η συμμετοχή του στην ομάδα Wandervögel («ταξιδιάρικα πουλιά», φυσιολατρικές εκδρομικές ομάδες, που δημιουργήθηκαν σε ολόκληρη την Γερμανία της εποχής του Κάιζερ Γουλιέλμου) το έτος 1911. Οι τάσεις φυγής του έγιναν εντονότερες με αποτέλεσμα το 1913 να καταταγεί στην γαλλική Λεγεώνα των Ξένων. Μετέβη στην Αλγερία, έλαβε την βασική εκπαίδευση, συμμετείχε σε επιχειρήσεις, τραυματίστηκε στην δράση, αλλά ο πατέρας του, ο χημικός και φαρμακοποιός dr. Ernst Georg Jünger,τον αναζήτησε μέσω των αρμοδίων γερμανικών αρχών και κατάφερε να τον φέρει πίσω στην Γερμανία. Τον Αύγουστο του 1914,ωστόσο, ξέσπασε ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος και ο Ernst Jünger κατετάγη εθελοντής στον Γερμανικό Στρατό και ταυτόχρονα εισήλθε στο Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης. Κατά την διάρκεια της θητείας του όχι μόνον διακρίθηκε στα πεδία των μαχών και τραυματίσθηκε μαχόμενος, αλλά επιπλέον έλαβε προαγωγές φθάνοντας στον βαθμό του ανθυπολοχαγού, παρασημοφορήθηκε με τον Σιδηρούν Σταυρό Α' Τάξεως και με τον σταυρό Pour la merite, την ανώτατη στρατιωτική διάκριση τον καιρό εκείνο στον Γερμανικό Στρατό, και συμμετείχε στον σχηματισμό των καταδρομικών ομάδων Sturmtruppe και στην εκπαίδευσή τους.

Η λήξη του Μεγάλου Πολέμου βρίσκει τον Ernst Jünger τραυματισμένο σε νοσοκομείο, απ' όπου παρακολουθεί τις κοσμογονικές αλλαγές που συνέβαιναν μεταπολεμικά στην Γερμανία, όπως την υπογραφή της Συνθήκης των Βερσαλλιών, την κατάργηση της Μοναρχίας των Χοεντζόλερν, την εγκαθίδρυση σοβιέτ σε γερμανικά κρατίδια και την ανακήρυξη της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Στην υπηρεσία του Γερμανικού Στρατού παρέμεινε μέχρι το 1923, οπότε και συνέχισε τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας. Ήδη είχε εκδοθεί το πρώτο του βιβλίο «In Stahlgewittern» («Καταιγίδες από ατσάλι»), στο οποίο κατέγραφε τις εμπειρίες του από τα χαρακώματα, και το 1922 το βιβλίο «Der Kampf als inneres Erlebnis» («Ο αγώνας ως εσωτερικό βίωμα») και ακολούθησαν τα Sturm («Έφοδος», 1923) « Das Wäldchen 125» («Το δασύλιο 125» 1925) «Feuer und Blut» («Φωτιά και αίμα» 1925) «Das Abenteuerliche Herz» («Η περιπετειώδης καρδιά»1929), Die totale Mobilmachung («Ολοκληρωτική κινητοποίηση» 1931) το πολυσυζητημένο «Der Arbeiter-Herrschaft und Gestalt» («Ο Εργάτης-Κυριαρχία και Μορφή» 1932) και το Auf den Marmorklippen, («Πάνω σε λόφους από μάρμαρο» 1939).

Παράλληλα με τις σπουδές του στην ζωολογία και την φιλοσοφία και την συγγραφή λογοτεχνικών βιβλίων, ασχολήθηκε ενεργά με την πολιτική εντός των κύκλων της Συντηρητικής Επαναστάσεως. Αρνούμενος να ενταχθεί σε κάποιον πολιτικό σχηματισμό, αυτό-χαρακτηρίζεται ως «αναρχο-συντηρητικός» και ξεκινά την πολιτική του αρθρογραφία στο περιοδικό «Die Standarte» («Το λάβαρο»), οι απόψεις του δημοσιεύονται σε άλλα πολλά εθνικιστικά περιοδικά μικρής κυκλοφορίας, μεταξύ των οποίων τα Arminius, Stahlhelm (Χαλυβδόκρανος), Widerstand (Αντίσταση), Die Kommenden (Οι επερχόμενοι) και Vormarsch (πρόσω ολοταχώς), και στον Voelkischer Beobachter (Λαϊκός Παρατηρητής), το επίσημο δημοσιογραφικό όργανο του N.S.D.A.P. Το 1927 συνδέεται με τον Ernst Niekisch, ιδρυτή του κινήματος του εθνικο-μπολσεβικισμού στην Γερμανία, ενώ γνωρίζεται και με άλλες σημαίνουσες προσωπικότητες της Συντηρητικής Επαναστάσεως, όπως με τον Ernst von Salomon και τον Carl Schmitt, με την εξέχουσα μορφή της αριστεράς πτέρυγος του N.S.D.A.P., Otto Strasser, αλλά και με τον Bertholt Brecht. Το 1931 ξεκινά να αλληλογραφεί με τον φιλόσοφο Martin Heidegger, στον οποίον θα αφιερώσει μεταπολεμικά το έργο του «Διάβαση γραμμής», όπου πραγματεύεται τον μηδενισμό-και στην κηδεία του οποίου θα παραστεί πολύ αργότερα, το 1976-και διαβάζει διαρκώς Νίτσε και Ντοστογιέφσκι.

Στο έργο του της περιόδου της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, ο Jünger εξήρε την βούληση έναντι της δίχως ζωή ορθολογικότητας και ακολούθησε το αντιδημοκρατικό, αντι-ορθολογιστικό και ρομαντικό εθνικιστικό ρεύμα της εποχής του, αντετάχθη, όμως, στην αντιτεχνολογική στάση του ρεύματος αυτού και πραγματεύθηκε το ζήτημα της τεχνολογίας κατά τρόπο διαφορετικό από την επικρατούσα στις τάξεις των εθνικιστών της εποχής τάση του αντιτιθέμενου στην ζωή των μεγαλουπόλεων, της νοσταλγίας της υπαίθρου και του αντιτεχνολογικού ρομαντισμού. Ο δικός του ρομαντισμός εκφράζει κυρίως την νοσταλγία για την ανδρική κοινότητα (Gemeinschaft) των χαρακωμάτων του Μεγάλου Πολέμου και παρουσίασε την γενιά των χαρακωμάτων ως το μέσον της συμφιλιώσεως της μηχανής με το σώμα, καθόσον ο στρατιώτης μεταφέρει πάνω στα επιτεύγματα της πολεμικής τεχνολογίας την συνειδητή προσπάθειά του και βούλησή του, συνδέοντας ούτως την γενιά αυτή με την τεχνολογία και υποστήριξε την ολοκληρωτική επιστράτευση ως συνδυασμό της βουλήσεως και του δυναμισμού με τα τεχνολογικά επιτεύγματα.

Ο δε εθνικισμός του είναι επαναστατικός, υπό την έννοια ότι επιτίθεται τόσο κατά του φιλελευθερισμού όσο και κατά των αρχαϊκών στοιχείων του γερμανικού συντηρητισμού και επιδιώκει την συμφιλίωση του εθνικισμού με την σύγχρονη ζωή των μεγαλουπόλεων και της τεχνολογίας.

Ταυτόχρονα συστρατεύεται με το λογοτεχνικό ρεύμα του ***μαγικού ρεαλισμού***. Ο μαγικός ρεαλισμός του Jünger κατανοεί πως κάθετι μεταβατικό είναι ένας καθρέπτης, που χωρίζει την επιφάνεια και το μηχανικό από την βαθιά κινητήρια δύναμη που βρίσκεται πίσω του, και βρήκε την καθαρή έκφρασή του στις περιγραφές του πολέμου και των μαχών.

Το άρθρο που ακολουθεί δημοσιεύθηκε στο περιοδικό Die Standarte τον Μάιο του 1926 και σε αυτό ο Jünger εκθέτει τις απόψεις του για την πολιτική κατεύθυνση και πρακτική του εθνικιστικού κινήματος της εποχής του. Θα διαπιστώσετε, πέραν των υπολοίπων, και πολλές ομοιότητες μεταξύ της πολιτικής νοοτροπίας του εθνικιστικού-συντηρητικού πολιτικού χώρου της Γερμανίας και του εγχώριου λεγόμενου «εθνικού» ή «πατριωτικού χώρου» της εποχής μας. Το δεύτερο κείμενο προέρχεται από το δοκίμιο «Uber den Schmerzen» («Περί του πόνου», 1934), το οποίο αποτελεί τμήμα του έργου «Blaetter und Steine» («Φύλλα και πέτρες»). Στο δοκίμιο αυτό ο Jünger πραγματεύεται τον ρόλο του πόνου στην Ιστορία και τον Πολιτισμό, καταδεικνύει το απαρχαιωμένο του ατομικισμού, πραγματεύεται τον θάνατο και την θυσία υπέρ του συνόλου, σχεδόν εορτάζει την βία και τον πόλεμο, ενώ οι θετικές απόψεις του για την τεχνολογία αναπτύσσονται για άλλη μία φορά. Στο μεταφρασμένο κείμενο που παρουσιάζουμε, ο συγγραφέας διατυπώνει τις απόψεις του για τον αντάρτη, στις οποίες η επίδραση του έργου του Carl Schmitt είναι κάτι παραπάνω από εμφανής και αναλύει με εξαιρετική σαφήνεια την λειτουργία και την συμπεριφορά των μαζών, χρησιμοποιεί δε περιγραφές και διατυπώνει θέσεις που λίγο απέχουν από την πραγματικότητα των καιρών μας. Τα συμπεράσματα δικά σας...

Η Εθνικιστική Επανάσταση

Με τον τίτλο τιμής «εθνικιστής» θέλουμε όχι μόνον να απομακρύνουμε τον καθέναν, για τον οποίον η λέξη αυτή ισοδυναμεί αυτοχρήμα με κάτι ανόσιο, αλλά και τους ειρηνικούς αστούς εν γένει. Ένα κίνημα, το οποίο θέλει να προασπισθεί τις αξίες της ζωής με πολεμικά μέσα, και ποιος στον διάολο νοιάζεται, κατά πόσον τα μέσα αυτά θα επιδοκιμασθούν ή όχι από μία γενικευμένη Ηθική, καθοδηγείται από πολεμιστές, από πραγματικούς, πληθωρικούς ανθρώπους, οι οποίοι συμμετέχουν σε αυτό με αφοσίωση. Δεν πρόκειται για τον κάθε κρεοπώλη και ζαχαροπλάστη, με τους οποίους ολόκληρος αιώνας υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας πήγε χαμένος, αλλά για άνδρες, που είναι ριψοκίνδυνοι, επειδή επιθυμούν να είναι τέτοιοι.

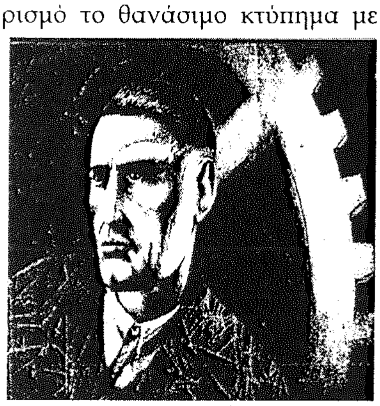
Δεν πρόκειται για εκείνα τα ευχάριστα πνεύματα, που θεωρούν ότι το Κράτος σώθηκε, όταν μία στολή στρατηγού ή μια μαύρη - λευκή-ερυθρά σημαιούλα επιτρέπονται στον δρόμο και στους οποίους φαινόταν να έχει χαθεί η αίσθηση της κατακρημνίσεως από τον θρόνο της ιστορίας.

Ναι, όταν αυτοί οι εκπρόσωποι της ησυχίας, της τάξεως και της αδράνειας, στους οποίους ο Φιλελευθερισμός θα έπρεπε να χορηγήσει σύνταξη για την ενασχόλησή τους με την δραστηριότητά του - όταν αυτοί εμφανίζονται ως αγωνιστές του εθνικισμού, τότε θα ήτο βεβαίως εγγυημένη η ύπαρξη της Δημοκρατίας του Νοεμβρίου. Και δεν θα ήτο απαραίτητος κάποιος προστατευτικός νόμος, με την αμοιβαία δε αγανάκτηση μεταξύ συντηρητικών και δημοκρατικών ο Φιλελευθερισμός έπρεπε να ικανοποιηθεί με την ανάγκη για κίνημα, εάν δεν μπορούσε να ελπίσει σε μια κάποια περιστασιακή αιματηρή τροφοδοσία μέσω του κομμουνισμού.

Με τέτοια, όμως, καλοκαγαθία ποτέ δεν θα μπορούσε κάποιος να υπολογίζει μακροπρόθεσμα. Η πιθανότητα μίας εθνικής επαναστάσεως αναδύεται από την εποχή αυτήν με μια απροσδόκητη ενάργεια και με αυτήν προκύπτει ο κίνδυνος για τον Φιλελευθερισμό να στερηθεί το μεγάλο και φαινομενικά οριστικό λάφυρο του έτους 1918[1] με ένα κτύπημα και μέσω μίας πράξεως δραστικής ανομίας. Ο ίδιος ο εθνικισμός μένει έκπληκτος μπροστά σε αυτήν την δυνατότητα, η οποία θα ήτο όλως αδιανόητη χωρίς όλα τα προηγηθέντα, χωρίς τον πόλεμο, την Επανάσταση και τον συσχετισμό των δυνάμεων, ο οποίος προέκυψε από αυτήν. Τα υποστηρίγματά του, δηλαδή οι εθνικιστές, ήταν τόσο συνηθισμένοι στην πρόσδεση της θελήσεώς τους σε μία μεγάλη, παραδοσιακή μηχανή, ώστε τους φαινόταν ότι μαζί με την εξαφάνιση της μηχανής αυτής θα χανόταν και η δύναμη της θελήσεως. Διότι ο εθνικισμός δεν ξεφορτώθηκε όλα αυτά, όπως ένα παλιό ρούχο, αλλά χρειάστηκε πολύ χρόνο, για να ξεπεράσει την πολυπλοκότητα των εσωτερικών δομών του παλιού κράτους, πολύ καιρό αφότου αυτό έπαυσε να ανήκει στον αληθινό κόσμο. Στην μέση της διαδικασίας αυτής στάθηκε ο εθνικισμός με την πρώτη του, όχι ξεκάθαρη, επανάσταση στο Μόναχο. Με την πρόοδο του, όμως, ξύπνησαν εντελώς νέα συναισθήματα. Η θέληση για εξουσία θεωρήθηκε πλέον όχι δεσμευμένη, όχι υποχρεωμένη, αλλά εντελώς απελευθερωμένη, όσο ίσως δεν ήταν ποτέ πρωτύτερα η γερμανική θέληση.

Αναδύεται ούτως για τον εθνικισμό μία εντελώς ξεκάθαρη κατάσταση. Η επίσημη υπόσταση του παρελθόντος αποκλείσθη, η φροντίδα αυτής μπορεί να αφεθεί αφενός στους μικροαστούς, αφετέρου στα φύλλα της τάσεως της Weltbuehne[2]. Το πρώτο αυτονόητο καθήκον του εθνικισμού είναι τούτο, δίχως μνησικακία να γυρίσει την πλάτη σε αυτό το πεδίο αγώνος, το οποίο ευρίσκεται σε κατώτερο επίπεδο. Αποτελεί δε μεγαλύτερο καθήκον του να αρματώσει τον αγώνα εναντίον της σύγχρονης υποστάσεως, η οποία είναι καθ' ολοκληρίαν μέρος αυτής του 1919[3] με μερικούς προμελετημένους εξωραϊσμούς της προσόψεώς της για τους μικροαστούς. Στο σημείο αυτό δεν πρέπει να μείνει πέτρα πάνω σε πέτρα.

Το ότι έχει εκπληρώσει ο Εθνικισμός αυτό το καθήκον είναι η μοναδική αιτία της επαναστάσεως του 1918. Μέσω αυτής όχι μόνον διερρήχθη ο φόβος, ο οποίος εξ ολοκλήρου διακατέχει τους Γερμανούς για τις επαναστάσεις, αλλά, επιπλέον, απεμάκρυνε όλα τα σημαντικά εμπόδια, που θα μπορούσαν να έχουν προετοιμάσει τις εσωτερικές αναστολές στην απεριόριστη εθνικιστική βούληση. Για να σχηματισθεί ένας απολύτως επαναστατικός δρόμος, είναι αναπόφευκτο, όχι μόνον να δοθεί στον Φιλελευθερισμό το θανάσιμο κτύπημα με την αποφυγή όλων των νομικών γελοιοτήτων, αλλά και να ενδυναμωθεί η ίδια η γερμανική θέληση.

Για αυτούς τους λόγους, εμπρός στην

δουλειά σύντροφοι! Να επιδιώξουμε την ενδυνάμωση της επιρροής μας στις ομάδες πιέσεως, διότι η επαναστατικοποίησή τους αποτελεί την πρωταρχική ανάγκη. Περισσότερη άνεση, περισσότερα μέλη, περισσότερη δράση! Κεντρικός σχεδιασμός! Δίπλα στην εργατιά! Να εξαφανισθούν όλοι οι οκνηροί μάγοι της οικονομικής γαλήνης! Δεν είμαστε υποκινητές της εργοδοσίας. Τα εθνικιστικά αγωνιστικά συνδικάτα αναπτύσσονται και συγκεντρώνονται, η ηγεσία τους προσεγγίζει εργάτες με εθνικιστικό παλμό. Το μεγαλείο τους θα αναδυθεί από τα εθνικιστικά οδοφράγματα , όπως θα ευρίσκεται εις θέσιν να κάνει ο Μαρξισμός εντός δέκα πέντε ετών. Πώς φαίνεται αυτό στα πανεπιστήμια, στο νεολαιίστικο κίνημα και σε κάθε άλλη θέση, η οποία δεν αποκλείεται για εμάς; Τι είναι μία απαρχή; Πώς επιδοκιμάζει κάποιος ένα κράτος; Μέσω της συνεργασίας και της αντιπολιτεύσεως. Πώς το απαρνείται κάποιος; Με το να απομονώνεται από αυτό, με το να λιμοκτονεί, και δημιουργώντας ένα κράτος εν κράτει, αυτόνομος για τον εαυτό του από την ιδέα έως τα μέσα επιβολής της εξουσίας που πρέπει να εφαρμοσθούν. Πώς επιδοκιμάζει κάποιος το γερμανικό έθνος; Με το να το αναγνωρίζει , μόνον όπως μπορεί κάποιος να το αναγνωρίζει, δηλαδή με το να είναι εθνικιστής. Στον εθνικισμό δεν επιτρέπεται να θέσει ως σκοπό κάποιαν άλλη πιθανότητα. Έχει το ιερό καθήκον να δωρίσει στην Γερμανία την πρώτη πραγματική, ήτοι από τις αδυσώπητες πρωτοποριακές ιδέες, προωθημένη Επανάσταση. Επανάσταση, Επανάσταση! Είναι αυτή που πρέπει να διακηρύσσεται ασταμάτητα κατά τρόπον μοχθηρό, συστηματικό, αμείλικτο, και το κήρυγμα αυτό πρέπει να διαρκέσει δέκα έτη. Λίγοι έχουν αναγνωρίσει αυτήν την απαίτηση σε όλη της την δριμύτητα , ακόμα υφίσταται η συναισθηματική μωρολογία της συναδέλφωσης και της ενότητος με κάθε είδους δυνατά και αδύνατα πνευματικά μέσα. Μαζί με αυτό στον δήμιο ή στο Κοινοβούλιο, όπου είναι η πιο σωστή θέση του.

Δεν υπάρχει στον πεπερασμένο κόσμο καμία συναδέλφωση μέσω της αντιθέσεως, δεν υπάρχει τίποτα άλλο σαν τον αγώνα. Η εθνικιστική επανάσταση δεν χρειάζεται κανέναν κήρυκα της ησυχίας και της τάξεως, χρειάζεται κήρυκες της φράσεως : «Ο Κύριος θα έλθει καταπάνω σας με το κοφτερότερο των σπαθιών».Πρέπει να αποσυνδέσει την επανάσταση από κάθε γελοιότητα, η οποία παραμένει ταυτισμένη με αυτήν στην Γερμανία εδώ και εκατό χρόνια. Στην διάρκεια του μεγάλου πολέμου εξελίχθηκε ένα νέο, επικίνδυνο ανθρώπινο είδος, ας φέρουμε, λοιπόν, το είδος αυτό στην δράση! Εθνικιστής ονομαζόταν στον καιρό του πολέμου αυτός που ήθελε να πεθάνει για την Γερμανία, σήμερα ονομάζεται έτσι αυτός που υψώνει την σημαία της Επαναστάσεως. Αυτό αποτελεί έναν σκοπό αντάξιο της καλλίστης και φλογεροτάτης Νεολαίας της χώρας αυτής.

Περί του πόνου
-10-

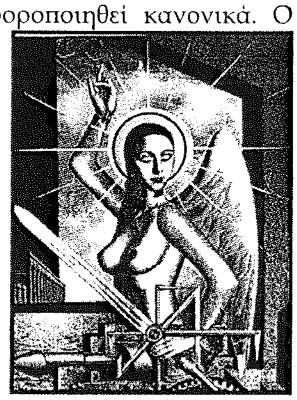
Η τεράστια ανωτερότητα που ακόμα διαχωρίζει την μικρότερη ομάδα ασφαλείας από το μεγαλύτερο πλήθος δεν είχε γίνει ξεκάθαρη σε εμένα, παρά μόνον μετά τον πόλεμο, διότι ένας διαφορετικός νόμος επικρατεί στα πεδία της μάχης, που κατοικούνται αποκλειστικά από ένστολους στρατιώτες. Τον Μάρτιο του 1921 υπήρξα μάρτυρας στην σύγκρουση μεταξύ ενός στοιχείου πολυβόλου όπλου τριών ατόμων με μία διαδήλωση πέντε χιλιάδων ατόμων. Ένα λεπτό αφότου δόθηκε η εντολή για πύρ, οι διαδηλωτές είχαν εξαφανισθεί, μολονότι ούτε ένας δεν είχε τραυματισθεί. Η θέα του γεγονότος αυτού είχε κάτι το μαγικό. Ανακαλούσε εκείνη την βαθιά αίσθηση ευχαρίστησης που καταλαμβάνει κάποιον, όταν ένας χαμερπής δαίμονας αποκαλύπτεται. Σε κάθε περίπτωση η συμμετοχή στην απόρριψη μίας τέτοιας αβάσιμης διεκδίκησης της εξουσίας είναι περισσότερο διδακτική από τα διδάγματα που μπορεί να πάρει κάποιος από ολόκληρη βιβλιοθήκη κοινωνικών σπουδών. Παρόμοια εντύπωση είχα και όταν κάνοντας σκαριφήματα δρόμων πέρασα από την πλατεία Bulow στο Βερολίνο τον χειμώνα του 1932, η οποία ήταν το θέατρο ευρύτερων πολιτικών συγκρούσεων. Η σύγκρουση μίας οργανικής κατασκευής , στην οποίαν η τεχνολογία και ο τύπος του εργάτη είναι συνενωμένα εκουσίως, με τις μάζες έγινε ιδιαιτέρως αισθητή στην Alexande. Platz, καθώς ένα τεθωρακισμένο όχημα της αστυνομίας διήλθε μίας οργισμένης λαοθάλασσας. Πέρασε ακριβώς ανάμεσα από τις αντιτιθέμενες πλευρές. Μπροστά στο τεθωρακισμένο όχημα οι μάζες βρέθηκαν σε μία καθαρά ηθική στάση. Αποδοκίμασαν και χλεύασαν.

Την ίδια ημέρα είχα την ευκαιρία να παρατηρήσω κατά μήκος πολλών παράπλευρων οδών το λούμπεν προλεταριάτο, το οποίο σε καμία περίπτωση δεν ανήκει στον κόσμο των αφηρημένων ιδεών, όπως οι μάζες.

Ο Μπακούνιν[4] είχε δίκιο όταν θεωρούσε το λούμπεν προλεταριάτο ως την πλέον αποτελεσματική επαναστατική δύναμη. Ιδωμένο από την αντίθετη πλευρά, μπορεί κάποιος να ισχυρισθεί ότι είναι αρκετό να διασκορπίσεις τις μάζες, ενώ πρέπει να ψάξεις το λούμπεν προλεταριάτο στις κρυψώνες του. Η μεγαλύτερη αποτελεσματικότητά του επιπλέον υποδηλοί ότι διαθέτει ένα πραγματικό σχέδιο μάχης, την προαιώνια δομή της αγέλης. Η σχέση του λούμπεν προλεταριάτου με τον πόνο είναι επίσης περισσότερο ουσιώδης, εάν όχι αρνητική. Οι μάζες σκοτώνουν με μηχανές, σχίζουν και ποδοπατούν. Το λούμπεν προλεταριάτο, αντιθέτως, είναι άμεσα εξοικειωμένο με τις χαρές των βασανιστηρίων. Οι μάζες υποκινούνται ηθικώς. Ενώνονται σε καταστάσεις εξάψεως και αγανακτήσεως. Πρέπει να πεισθούν ότι ο εχθρός είναι κακός και ότι απονέμουν δικαιοσύνη στο κακό αυτό. Το λούμπεν προλεταριάτο στέκει μακράν ηθικών αξιολογήσεων και είναι ούτως πάντα και παντού έτοιμο να αδράξει την ευκαιρία , για παράδειγμα σε κάθε διατάραξη της κοινωνικής τάξεως, ανεξαρτήτως της προελεύσεώς της. Λειτουργεί, επομένως, πέραν του περιορισμένου χώρου της πολιτικής. Αντιθέτως, πρέπει να θεωρείται ως ένα είδος εφεδρικού μυστικού στρατού που η κοινωνική τάξη διατηρεί σε ετοιμότητα. Η πηγή των καταχθόνιων αναθυμιάσεων που εκλύονται στην επιφάνεια κατά την διάρκεια περιόδων κοινωνικών αναταραχών βρίσκεται εδώ. Το γεγονός αυτό σημαδοτεί πράγματι το βάθος των αναταραχών αυτών, η ιστορία των οποίων δεν έχει γραφεί ακόμα. Ο περιορισμένος αριθμός των ημερών, κατά την διάρκεια των οποίων οι μάζες εξουδετέρωσαν τους αντιπάλους των γεμίζει τις πόλεις με οχλοβοή, αλλά εκεί ακολουθούν άλλες, πιο επικίνδυνες καταστάσεις, όπου βασιλεύει η ησυχία. Ο πόνος τώρα απαιτεί την αποπληρωμή του απλήρωτου χρέους του.

Παρενθετικά εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι η λέξη «λούμπεν προλεταριάτο», όπως θα παρατήρησε ο προσεκτικός αναγνώστης, ανήκει στο παρωχημένο λεξιλόγιο της πάλης των τάξεων. Στην πραγματικότητα, όμως, αντιμετωπίζουμε μία στοιχειακή δύναμη , η οποία είναι πάντοτε παρούσα και φυσικά κρύβει τον εαυτό της πίσω από την μάσκα της κατεστημένης οικονομικής σκέψεως. Αυτή η στοιχειακή δύναμη εμφανίζεται σήμερα με νέες μορφές που σχετίζονται με άλλες τέτοιες δυνάμεις ενεργές στα πολιτικά κινήματα και τις στρατιωτικές ενέργειες. Αναφερόμαστε εδώ πρώτα απ' όλα στην εμφάνιση του αντάρτη , ο οποίος έχει χάσει σε μεγάλο βαθμό όλη την κοινωνική του χροιά.

Οι αντάρτικες επιχειρήσεις προσδιορίζονται να ολοκληρώνονται εκτός της εννόμου τάξεως. Εμφανίζεται, έτσι, στην ουρά των εισβολέων, όπου οι επιχειρήσεις που του αρμόζουν περιλαμβάνουν την κατασκοπεία, την δολιοφθορά και την ανατροπή. Στην περίπτωση εμφυλίου πολέμου, οι επιχειρήσεις που απομένουν για τον αντάρτη περιλαμβάνουν, επίσης, αποστολές πέραν των ορίων του νόμου. Αναλόγως, οι αντάρτικες μάχες είναι ιδιαιτέρως ανηλεείς. Ο αντάρτης δεν προστατεύεται από τον νόμο. Εάν συλληφθεί, αντιμετωπίζεται με συνοπτικές διαδικασίες. Ενώ στον πόλεμο αναλαμβάνει δράση χωρίς στολή, στον εμφύλιο πόλεμο του αφαιρείται η κομματική του ταυτότητα προτού εμπλακεί στην διαμάχη. Η πίστη του αντάρτη παραμένει πάντοτε αβέβαιη. Δεν είναι ποτέ ξεκάθαρο εάν ανήκει στην μία ή στην άλλη πλευρά , στην κατασκοπεία ή στην αντικατασκοπία , στην αστυνομία ή σε αυτούς που μάχονται την αστυνομία, ή σε ταυτόχρονα σε όλους. Ή σε όλα μαζί είτε ενεργεί εκ μέρους άλλων είτε απλώς συμμετέχει εξυπηρετώντας την δική του κομπίνα. Η αμφιβολία αυτή αποτελεί ουσιώδη όψη της αποστολής του. Μπορεί να το βρεί κάποιος αυτό σε αντάρτικες επιχειρήσεις ανά τον κόσμο σήμερα, ακόμα και εάν συχνά δεν αναγνωρίζεται ως κάτι τέτοιο-είτε αντιμετωπίζουμε κάποια συμπλοκή στην απομακρυσμένη γειτονιά μιας πόλεως είτε σε περιπτώσεις πρωτευουσών που αφορούν σε εσωτερικές και σε εξωτερικές υποθέσεις. Δεν πρόκειται ποτέ να αποφασίσουμε ποιος φέρει ευθύνη για τέτοια περιστατικά, διότι τα νήματα χάνονται σε έναν σκοτεινό υπόγειο κόσμο , όπου οι διαχωριστικές μεταξύ των αντίθετων πλευρών γραμμές γίνονται δυσδιάκριτες. Στις επαναλαμβανόμενες απόπειρες μετατροπής του αντάρτη σε ήρωα, βλέπουμε έτσι μία ανικανότητα να διαφοροποιηθεί κανονικά. Ο αντάρτης αποτελεί μετά βεβαιότητος μορφή του στοιχειακού, αλλά όχι του ηρωικού κόσμου. Η πτώση του δεν έχει τραγική ποιότητα. Συμβαίνει σε μία περιοχή, όπου κάποιος πράγματι διατηρεί μία νωθρή, παθητική σχέση με τον πόνο και τα μυστικά του, αλλά όπου κάποιος αναμφίβολα είναι ανίκανος να υπερβεί τον πόνο. Αλλά ας επιστρέψουμε στις μάζες.

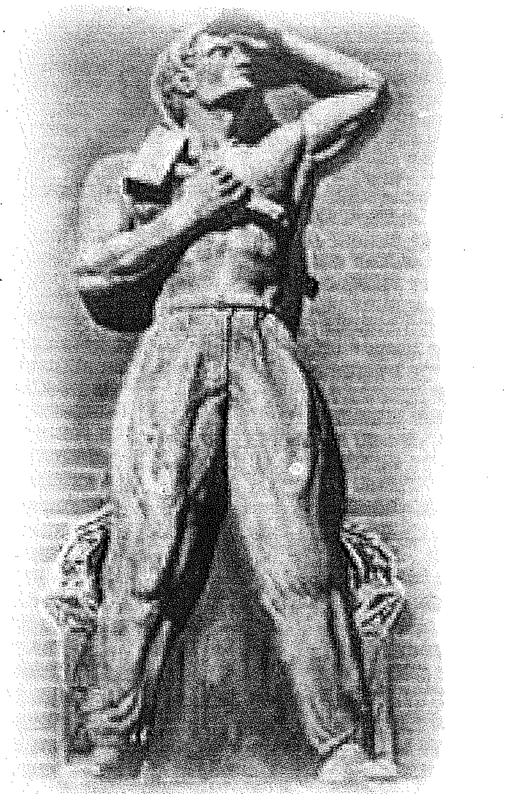

Το θράσος παρέχει στις πράξεις των μαζών ένα ειδικό μέτρο αναισθησίας. Από την στιγμή που οι μάζες δεν γνωρίζουν κανένα όριο-στην

πραγματικότητα είναι ουσιωδώς ανεξέλεγκτες στην συμπεριφορά τους- δείχνουν να μην λαμβάνουν υπ' όψιν τους κανένα προληπτικό μέτρο, όπως φυλάκια, τα οποία είναι αυτονόητα για κάθε πειθαρχημένη ομάδα. Σε σύντομες στιγμές της ιστορίας , όπου οι σχέσεις εξουσίας γίνονται ασταθείς, η αγαλλίαση των μαζών γεμίζει τον αέρα. Αυτές είναι ακριβώς οι στιγμές όπου ο κάθε στρατηγός, όπως ο Cavaignac, ο Wrengler ή ο Gallifet[5], τρίβει τα χέρια του από χαρά. Οι Γάλλοι είναι εδώ και πολύ καιρό ανώτεροι σε σύγκριση με εμάς στον χειρισμό των μαζών, διότι είναι εξοικειωμένοι με τον κόσμο των αφηρημένων ιδεών. Δίχως άλλο, πλήρωσαν νωρίς το τίμημα αυτού του μαθήματος. Η σφαγή των οπαδών της γαλλικής κομμούνας ήταν αισθητή ακόμη και μέχρι το τέλος του Παγκοσμίου Πολέμου. Καθώς τα σημάδια μίας πιο ρωμαλέας υγείας τώρα γίνονται ορατά, η ιδέα των μαζών εξαφανίζεται μαζί με την οικεία της πολιτικο-ηθική έννοια. Όσοι είναι ένοπλοι, αντιθέτως, ηδονίζονται πλέον με την συγκέντρωση άοπλων ατόμων. Στις δεσποτείες της Αναγεννήσεως μπορούσε κανείς να δει περιστασιακά στην συνέλευση των κοινοβουλευτικών την καλύτερη ευκαιρία να τις προσδώσει έναν καταιγιστικό θόρυβο, ήταν αυτός που δεν μπορούσε να περιμένει μέχρι κάποια μεγάλη εκκλησιαστική εορτή για μία τέτοια ευκαιρία. Παρεμπιπτόντως, η χαρά με την οποίαν μορφές όπως ο Μπουρκχαρντ[6], ο Γκομπινώ[7] και οι επίγονοί τους κατέγραφαν τέτοια περιστατικά είχε τις συνέπειές της στην ιστορία, ακριβώς όπως πάντοτε απεκάλυπταν οι ιστορικές προκαταλήψεις μιάς γενιάς.

Όπως αναφέρθηκε, σήμερα βρισκόμαστε στην διαδικασία δημιουργίας νέων, περισσότερο πειθαρχημένων μορφοποιήσεων , οι οποίες, όπως θα δούμε, προεκτείνονται πέραν της πιο περιορισμένης σφαίρα της πολιτικής. Ακόμη και στις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες, όπως έδειξε και το πρόσφατο παρελθόν της Γερμανίας, είναι φανερό ότι τα πολιτικά κόμματα έχουν χάσει την εμπιστοσύνη του λαού σε σχέση με την σημαντικότερη πηγή νομιμοποιήσεώς τους, όπως για παράδειγμα στον απλόν αριθμό ψήφων, και έτσι έχουν αναζητήσει να εξελιχθούν σε διαφορετικού είδους δυνάμεις. Δίπλα στον στρατό και την αστυνομία υπήρχε μία σειρά καθιερωμένων στρατιωτικών οργανώσεων και είναι πραγματικά αξιοθαύμαστο που η ζωή ακολουθεί την φυσιολογική πορεία της υπό τέτοιες συνθήκες. Η περίπτωση αυτή ήταν παρόμοια με την μεσαιωνική Φλωρεντία, όπου χωριστά φρουρούμενα κάστρα με πύργους στέκονταν δυσοίωνα το ένα απέναντι στο άλλο.

Και όμως τα πάντα αλληλοσχετίζονται και το παλαιό με το νέο διασταυρώνονται με πολυποίκιλους τρόπους. Από την μία πλευρά, βλέπουμε καινούργιες ομάδες να σχηματίζονται αποκλειστικά για να περιφρουρούν βασικά δημοκρατικά δικαιώματα, κυρίως το δικαίωμα του ελεύθερου συνεταιρίζεσθαι και της ελευθερίας του λόγου. Από την άλλη, φαντάζει σήμερα παράξενο που κανείς δεν έχει απορρίψει ακόμα την επιστράτευση των πελώριων, άμορφων μαζών ανθρώπων στις πολιτείες αυτές, που διέρχονται πραγματικό ιστορικό μετασχηματισμό. Δεν μπορεί, βεβαίως, κάποιος να αγνοήσει την σημαντική αλλαγή που συμβαίνει εδώ: στις μάζες έχει απομείνει μόνον *μία* ελευθερία, η ελευθερία του συναινείν. Τα κοινοβούλια και τα δημοψηφίσματα μετασχηματίζονται ακόμα περισσότερο σε πράξεις επιδοκιμασίας, των οποίων η δημιουργία αντικαθιστά την ελεύθερη μορφοποίηση της κοινής γνώμης. Η παραγωγή, όμως, αυτή συναινέσεως δεν σηματοδοτεί τίποτα άλλο από τον μετασχηματισμό των μαζών από ηθικό παράγοντα σε αντικείμενο.

Σημειώσεις του μεταφραστή

1. Το έτος αυτό σηματοδοτήθηκε από την «εξέγερση του ναύτη» στο Κίελο, όπου εξαντλημένοι από τον πόλεμο ναύτες του πολεμικού ναυτικού αρνήθηκαν να λάβουν μέρος σε επιχειρήσεις λίγο πρίν το διαφαινόμενο τέλος του πολέμου, και από το «κίνημα των Σπαρτακιστών», που οδήγησαν σε συγκρούσεις μεταξύ αριστερών και δεξιών σε πόλεις της Γερμανίας, στην εγκαθίδρυση σοβιέτ σε διάφορα κρατίδια της πάλαι ποτέ αυτοκρατορίας με εξέχουσα περίπτωση την Σοβιετική Δημοκρατία της Βαυαρίας και στην εκθρόνιση του Κάιζερ Γουλιέλμου. Σημαντικό ρόλο στην καταστολή των αριστερών δυνάμεων έπαιξαν τα φημισμένα Freikorps και κυρίως η πολιτική του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος S.P.D. Οι δημοκράτες και προοδευτικοί ιστορικοί και διαμορφωτές γνώμης, βεβαίως, αρκούνται μόνον στην αναφορά της δράσεως των Freikorps λησμονώντας και αποκρύπτοντας την αντεπαναστατική δράση των Γερμανών Σοσιαλδημοκρατών...

2. Έκδοση που ξεκίνησε ως θεατρικό περιοδικό και εξελίχθηκε σε σημαντικό βήμα έκφρασης σοσιαλιστών και αριστεριστών διανοουμένων κατά την διάρκεια της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Ενδεικτικό της αριστεροφροσύνης του στα πλαίσια της εποχής εκείνης είναι οι αποκαλύψεις του για τον μυστικό επανεξοπλισμό της Reichswehr και η εκτύπωση της φράσεως του ειρηνιστή δημοσιογράφου Kurt Tucholsky «Οι στρατιώτες είναι δολοφόνοι»...

3. Έτος εγκαθίδρυσης της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας με το Σύνταγμα της Βαϊμάρης.

4. Μιχαήλ Αλεξάνδροβιτς Μπακούνιν (1814-1876), Ρώσος επαναστάτης και θεωρητικός του αναρχισμού, δραστήριος στην Ρωσία, αλλά και στην Δυτική Ευρώπη, κοινωνικός επαναστάτης με πανσλαυιστικές και αντισημιτικές αναφορές στο έργο του. Μαζί με τον Μάρξ ίδρυσε την Α' Σοσιαλιστική Διεθνή. Προέβλεψε ότι η επανάσταση θα γινόταν σε υπανάπτυκτες χώρες, ότι η βάση της θα αποτελείτο από αγρότες, λούμπεν προλετάριους και διανοούμενους και ότι θα ξεκινούσε από την Ρωσία, ενώ ο αντιθέτως ο Μάρξ περίμενε το ξέσπασμα της επαναστάσεως σε βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες με κύριο μοχλό την συνειδητοποιημένη εργατική τάξη, παραγνωρίζοντας τις υπόλοιπες τάξεις.

5. Louis-Eugene Cavaignac (1802-1857), Γάλλος στρατηγός που έγινε de facto αρχηγός του κράτους με δικτατορικές εξουσίες κατά την διάρκεια της επαναστάσεως του Ιουνίου του 1848 στο Παρίσι, την οποίαν συνέτριψε. Friedrich Heinrich Ernst Count von Wrangler (1784-1877), Γερμανός στρατηγός υπεύθυνος για την καταστολή των ταραχών της επαναστάσεως του 1848 στο Βερολίνο, στην οποίαν είχε λάβει μέρος ως επαναστάτης ο Richard Wagner. Gaston Alexandre Auguste, μαρκήσιος του Gallifet (1830-1907) Γάλλος στρατηγός που έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην καταστολή της Παρισινής Κομμούνας το 1871.

6. Ιάκωβος Μπούρκχαρντ, Ελβετός ιστορικός τέχνης και πολιτισμού, γνωστός για το έργο του Ο πολιτισμός της Αναγεννήσεως στην Ιταλία (1860).

7. Ιωσήφ Αρθούρος κόμης του Γκομπινώ, Γάλλος συγγραφέας και διανοούμενος, γνωστός για τις φυλετικές θεωρίες του, οι οποίες εκτίθενται στο έργο του Δοκίμιο περί τις ανισότητος των ανθρωπίνων φυλών (1853-1855).

Francis Parker Yockey

Imperium

«Ήταν το πνεύμα των Βίκινγκς, της Χάνσε, το πνεύμα εκείνων των αρχέγονων λαών που σήκωναν στους λόφους των προϊστορικών τάφων ως σημάδια μνήμης μοναχικών ψυχών σε απέραντες πεδιάδες, που μετέφεραν τους νεκρούς βασιλιάδες τους σε φλεγόμενα πλοία στα ανοικτά, ένα συνταρακτικό σημάδι εκείνης της σκοτεινής λαχτάρας για το άπειρο που τους έκανε να φθάσουν στα παράλια της Αμερικής με τα πολύ μικρά πλοιάριά τους γύρω στο 900 μ.Χ., όταν προμηνύονταν η' γέννηση του δυτικού πολιτισμού, ενώ ο περίπλους της Αφρικής, που είχε πραγματοποιηθεί από τους Αιγυπτίους και τους Καρχηδόνες, άφησε την αρχαία ανθρωπότητα τελείως αδιάφορη.»

Oswald Spengler, Η παρακμή της Δύσεως

Μετάφραση-επιμέλεια κειμένου: Lohengrin

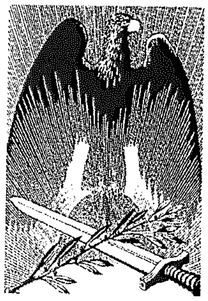
Ενώ οι περισσότεροι από εμάς θεωρούμε την Ευρώπη κοιτίδα και των διανοητών όλου του πολιτικού φάσματος που έχει ως βάση του τον εθνικισμό, δεν είναι λίγες φορές που όχι απλώς διαψευδόμαστε, αλλά και με ευχάριστη έκπληξη απορροφώμαστε από το έργο και την δράση προσώπων που γεννήθηκαν εκτός της μεγάλης πατρίδας μας. Ένας από αυτούς είναι ο **Francis Parker Yockey**, γεννημένος στο Σικάγο των Η.Π.Α. στις 18 Σεπτεμβρίου του 1917, τρίτο τέκνο μίας καθολικής οικογένειας. Με IQ 170 ήταν ένας χαρισματικός πιανίστας ήδη από την παιδική του ηλικία, απεφοίτησε από το Georgetown University School of Foreign Service το 1938 και από το Notre Dame University of Law το 1941. Μολονότι διαφωνούσε με την συμμετοχή των Η.Π.Α. στον δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, κατετάγη στην G2 μονάδα κατασκοπίας. Απολύθηκε τιμητικά το 1943, αν και το F.B.I. θεωρούσε ότι μία δίμηνη εξαφάνισή του οφειλόταν στην εκτέλεση κατασκοπικής αποστολής για λογαριασμό της Γερμανίας.

Φρόντισε να διατηρεί το ενδιαφέρον του F.B.I. για το πρόσωπό του, καθώς κατάφερε να εξασφαλίσει την συμμετοχή του στη αμερικανική αποστολή της κατηγορούσας αρχής στη δίκη δευτεροκλασάτων Ναζί στο Wiesbaden. Δεν άργησε, όμως, να έλθει σε σύγκρουση με τον περίφημο δικαστή Jackson, επικεφαλής της αμερικανικής αποστολής και του δικαστηρίου εγκλημάτων πολέμου και ειδικά από εκείνη την στιγμή και έπειτα, οι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες δεν έπαυσαν να ασχολούνται μαζί του μέχρι τον θάνατό του. Το 1947, λοιπόν, μονάδες της αμερικανικής αντικατασκοπίας εισέβαλαν στο διαμέρισμά του στην Γερμανία, είχε ήδη, ωστόσο, μεταβεί στην Ιρλανδία, όπου σε ένα πανδοχείο στη Brittas Bay συνέγραψε εντός έξη μηνών το αριστούργημά του «Imperium» με το ψευδώνυμο Ulik Varange.

Ο Yockey έδρασε πανευρωπαϊκά και παναμερικανικά, αν και δεν έτρεφε ιδιαίτερη εκτίμηση στην αμερικανική δεξιά (αργότερα συνέγραψε μία ομιλία για τον γνωστό αντικομμουνιστή γερουσιαστή Μακάρθυ, η οποία δεν εκφωνήθηκε ποτέ). Συνεργάστηκε με τον περίφημο sir Oswald Mosley εντός των κόλπων του Ενωτικού Κινήματος, από το οποίο απεχώρησε εξαιτίας της αμερικανόφιλης και αντισοβιετικής στάσεως του Mosley, συνεργάστηκε με τον Otto Remer και το Αυτοκρατορικό Σοσιαλιστικό Κόμμα. Συνήψε δεσμούς με χώρες της ανατολικής Ευρώπης και για ένα διάστημα κατά την δήλωσή του στον συνεργάτη του H. Keith Thompson συνεργάστηκε με τσεχικές μυστικές υπηρεσίες, ταξίδεψε στην Ανατολική Γερμανία και εντυπωσιάσθηκε από τις δίκες της Πράγας, στις οποίες εβραίοι κομμουνιστές ηγέτες καταδικάσθηκαν σε θάνατο για προδοσία. Υποστήριζε τριτοκοσμικά ολοκληρωτικά καθεστώτα, τα οποία θεωρούσε ότι λειτουργούσαν ως αντίβαρο στην αμερικανική και την σιωνιστική παντοδυναμία. Είχε μία προτίμηση προς τον Φιντέλ Κάστρο, επισκεπτόταν τήν Κούβα και μάλιστα είχε αναπτύξει σχέσεις με καθεστωτικό δημοσιογράφο. Το καλοκαίρι του 1953 το F.B.I. αναφέρει ότι ο Βαράγγος μας βρισκόταν στο Κάιρο, όπου έγραφε αντισιωνιστική προπαγάνδα για λογαριασμό του καθεστώτος του Νάσσερ, με τον οποίον ο Remer σχετιζόταν στενά.

Στο επίπεδο των ιδεών ήδη από την ηλικία των 19 ετών είχε αναπτύξει μία ολοκληρωτική εθνικιστική ιδεολογία και βασικές του επιρροές υπήρξαν ο Νίτσε και ο Spengler. Στο έργο του «Imperium», απ' όπου και το μεταφρασμένο απόσπασμα που ακολουθεί, συνεχίζει από το σημείο, στο οποίο σταμάτησε ο Spengler., χρησιμοποιώντας την κυκλική ανάλυση της ιστορίας και την θεωρία της παρακμής των πολιτισμών κατά τρόπον οργανικό και προσθέτοντας τις έννοιες **«πολιτιστική παθογένεια»**, **«πολιτιστικός παρασιτισμός»**, **«πολιτιστική διαστροφή»** και **«πολιτιστική καθυστέρηση»**, πίστευε δε ότι η μοίρα της Ευρώπης ήταν η αυτοκρατορία, το **imperium**.

Μετά από ένα μπέρδεμα με τις αποσκευές του σε ένα από τα ταξίδια επιστροφής στις Η.Π.Α. , βρέθηκαν πολλά διαβατήρια στην κατοχή του, συνελήφθη, φυλακίσθηκε, και προκειμένου να αποφύγει την μοίρα του Ezra Pound, μιας και οι αμερικανικές διωκτικές αρχές επεδίωκαν, εκτός των άλλων, να τον παρουσιάσουν ως ψυχοπαθή και να τον εγκλείσουν σε ψυχιατρείο, αυτοκτόνησε με υδροκυάνιο στις 17 Ιουνίου του 1960. Έζησε, λοιπόν, σαν γνήσιος Βίκινγκ, περιπλανώμενος περιπετειωδώς σε Ευρώπη και Αμερική, και έπεσε σαν γνήσιος Βαράγγος, μαχώμενος στο πλευρό της αυτοκρατορικής ιδέας.

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ

-Ι-

Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ αποτελεί το πλέον σημαντικό υποπροϊόν του Ορθολογισμού, οι δε ρίζες του και η ιδεολογία του πρέπει να καταδειχθούν εναργώς.

Η περίοδος του «Διαφωτισμού» της Δυτικής ιστορίας, η οποία ενέσκηψε κατόπιν της Αντιμεταρρυθμίσεως έδιδε όλο και περισσότερη έμφαση στην διάνοια, την κρίση και την λογική καθώς αναπτυσσόταν. Μέχρι τα μέσα του 18ου αιώνος η τάση αυτή δημιούργησε τον Ορθολογισμό. Ο Ορθολογισμός θεωρούσε όλες τις πνευματικές αξίες ως αντικείμενά του και προχώρησε στην επαναξιολόγησή τους από την σκοπιά της «Λογικής». Η ανόργανη λογική είναι η ικανότητα που ανέκαθεν οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν για να επιλύουν προβλήματα μαθηματικών, μηχανικής, μεταφορών, φυσικής και σε άλλες άνευ σημασίας καταστάσεις. Η επιμονή της στην ταυτότητα και η απόρριψη της αντιφάσεως είναι εφαρμόσιμες στην υλική δραστηριότητα. Επιτυγχάνουν, επίσης, διανοητική ικανοποίηση σε θέματα καθαρά αφηρημένης σκέψεως, όπως στα μαθηματικά και την λογική, αλλά εάν ακολουθηθούν πέραν του κανονικού μετατρέπονται σε τίποτα άλλο από απλή τεχνική, σε απλές υποθέσεις , των οποίων η μοναδική αιτιολόγηση είναι εμπειρική. Το τέλος του Ορθολογισμού είναι ο Πραγματισμός, η αυτοκτονία της Λογικής.

Η υιοθέτηση αυτής της λογικής σε υλικά προβλήματα προκαλεί καθιστά όλα τα προβλήματα μηχανικά, δίχως καμία πρόσμιξη σκέψεως ή ροπής όπως και να 'χει. Ο Καρτέσιος εκλογίκευσε τα ζώα σε αυτόματα κα εντός περίπου μίας γενεάς ο ίδιος ο άνθρωπος

εκλογικεύθηκε σε αυτόματον – ή εξίσου σε ζώο. Οι οργανισμοί μετετράπησαν σε προβλήματα χημείας και φυσικής και οι υπερ-προσωπικοί οργανισμοί απλώς έπαυσαν να υφίστανται, διότι δεν υπάγονται στην λογική, δεν είναι ορατοί ή μετρήσιμοι. Ο Νεύτων όρισε το σύμπαν των αστεριών με μία μη - πνευματική αυτορρυθμιζόμενη δύναμη. Ο επόμενος αιώνας απομάκρυνε το πνεύμα από τον άνθρωπο, την ιστορία του και τις υποθέσεις του.

Η λογική απεχθάνεται το ανεξήγητο, το μυστήριο, το κατά το ήμισυ ορθό. Σε ένα πρακτικό πρόβλημα μηχανικής ή ναυπηγικής κάποιος πρέπει να αισθάνεται ότι *όλοι* οι παράγοντες αποτελούν γνώση του και βρίσκονται υπό τον έλεγχό του. Δεν πρέπει να υπάρχει τίποτα απρόβλεπτο ή εκτός ελέγχου. Ο ορθολογισμός, συνεπώς, ο οποίος αποτελεί την αίσθηση ότι όλα υπόκεινται στην Λογική και όλα εξηγούνται πλήρως από αυτήν, απορρίπτει κάθετί μη ορατό και μη μετρήσιμο. Εάν κάποιο πράγμα δεν μπορεί να μετρηθεί, η Λογική απλώς ισχυρίζεται ότι οι παράγοντες είναι τόσοι πολλοί και περίπλοκοι, ώστε κατά έναν καθαρά πρακτικό τρόπο καθιστούν τον υπολογισμό ακατόρθωτο, αλλά όχι θεωρητικά αδύνατο. Η Λογική έτσι διαθέτει την δική της Θέληση για Δύναμη: οτιδήποτε δεν υποτάσσεται ανακηρύσσεται απείθαρχο ή απλώς του απαρνείται την ύπαρξη.

Όταν έστρεψε το βλέμμα του στην Ιστορία, ο Ορθολογισμός είδε την όλη ροπή ως τέτοια προς την Λογική. Ο άνθρωπος ως «αναδυόμενος» κατά την διάρκεια όλων αυτών των χιλιετιών, «προόδευε» από την βαρβαρότητα και τον φανατισμό στον διαφωτισμό, από την «δεισιδαιμονία» στην «επιστήμη», από την «βία» στην «λογική», από το δόγμα στην κριτική, από το σκότος στο φώς. Όχι πλέον αόρατα πράγματα, όχι άλλο πνεύμα, όχι άλλη ψυχή, όχι πλέον Θεός, Εκκλησία και Κράτος. Οι δύο πόλοι σκέψεως είναι «το άτομο» και «η ανθρωπότητα». Οτιδήποτε τα διαχωρίζει είναι «παράλογο».

Αυτή η επισήμανση των πραγμάτων ως παράλογα είναι στην πραγματικότητα ορθό. Ο Ορθολογισμός πρέπει να μηχανοποιήσει τα πάντα και οτιδήποτε δεν δύναται να μηχανοποιηθεί καθίσταται κατ' ανάγκη παράλογο. Ούτως ολόκληρη η Ιστορία γίνεται παράλογη: τα χρονικά της, οι διαδικασίες της, η μυστική της δύναμη, το Πεπρωμένο. Ο ίδιος ο Ορθολογισμός ως υποπροϊόν ενός συγκεκριμένου επιπέδου στην ανάπτυξη ενός Υψηλού Πολιτισμού, είναι εξίσου παράλογος. Γιατί ο Ορθολογισμός ακολουθεί μία πνευματική φάση, γιατί εξασκεί την σύντομη επιρροή του, γιατί εξαφανίζεται για άλλη μία φορά στην θρησκεία - τα ερωτήματα αυτά είναι ιστορικά, άρα παράλογα.

Ο Φιλελευθερισμός είναι η πολιτική έκφραση του Ορθολογισμού. Απορρίπτει το Κράτος ως οργανισμό και το αντιμετωπίζει μόνον ως το αποτέλεσμα ενός συμβολαίου μεταξύ ατόμων. Ο σκοπός της Ζωής δεν έχει να κάνει με Κράτη, διότι αυτά δεν έχουν ανεξάρτητη ύπαρξη. Η «ευτυχία» έτσι «του ατόμου» γίνεται ο σκοπός της Ζωής. Ο Bentham[1] το κατέστησε όσο πιο αγοραίο μπορούσε, οργανώνοντάς το συλλογικά ως «την μεγίστη ευτυχία του μεγίστου αριθμού». Εάν τα αγελαία ζώα μπορούσαν να μιλήσουν, θα χρησιμοποιούσαν αυτό το σλόγκαν εναντίον των λύκων. Για τους περισσότερους ανθρώπους, που είναι το απλό υλικό της ιστορίας και όχι ηθοποιοί σε αυτήν, «ευτυχία» σημαίνει οικονομική ευμάρεια. Η Λογική είναι ποσοτική, όχι ποιοτική και έτσι καθιστά τον ***μέσο*** άνθρωπο σε «Άνθρωπο». Ο «Άνθρωπος» είναι ένα πράγμα που τρέφεται, ενδύεται, στεγάζεται, αναπτύσσει κοινωνική και οικογενειακή ζωή και αναζητά τις ανέσεις. Η πολιτική ενίοτε απαιτεί την θυσία της ζωής για πράγματα αόρατα. Αυτό εναντιώνεται στην «ευτυχία» και δεν πρέπει να συμβαίνει. Η οικονομία, ωστόσο, δεν εναντιώνεται στην «ευτυχία», αλλά είναι σχεδόν συνταυτιζόμενη με αυτήν. Η Θρησκεία και η Εκκλησία επιθυμούν να μεταφράσουν το όλον της Ζωής στην βάση αόρατων πραγμάτων και έτσι επιβαρύνουν την «ευτυχία». Η κοινωνική ηθική, από την άλλη πλευρά, εξασφαλίζει την οικονομική τάξη και έτσι προωθεί την «ευτυχία».

Εδώ βρήκε ο Φιλελευθερισμός τους δύο πόλους της σκέψεώς του: οικονομία και ηθική. Ανταποκρίνονται στο άτομο και την ανθρωπότητα. Η ηθική, φυσικά, είναι καθαρά κοινωνική, υλιστική. Εάν διατηρείται η παλαιότερη ηθική, το πρότερο μεταφυσικό θεμέλιό της λησμονείται και ισχύει ως ένας κοινωνικός, και όχι θρησκευτικός, κανόνας. Η Ηθική είναι απαραίτητη για την διατήρηση της απαραίτητης εκείνης τάξεως ως πλαίσιο για την οικονομική δραστηριότητα. Εντός του πλαισίου αυτού, όμως, «το άτομο» πρέπει να είναι «ελεύθερο». Τούτη είναι η κραυγή του Φιλελευθερισμού, η «ελευθερία». Ο άνθρωπος είναι μόνον ο εαυτός του και δεν προσδένεται σε τίποτα, παρά μόνον εάν το επιλέξει. Έτσι η «κοινωνία» είναι η «ελεύθερη» ένωση ανθρώπων και ομάδων. Το Κράτος, ωστόσο, είναι ανελευθερία, καταναγκασμός, βία. Η Εκκλησία είναι πνευματική ανελευθερία.

Όλα τα πράγματα στο πολιτικό πεδίο μεταξιώθηκαν από τον Φιλελευθερισμό. Ο πόλεμος μετετράπη είτε σε ανταγωνισμό, υπό το πρίσμα του οικονομικού πόλου, είτε σε

ιδεολόγική διαφορά, υπό το πρίσμα της ηθικής. Αντί της μυστικής εναλλαγής πολέμου και ειρήνης, βλέπει μόνον την αέναη σύμπτωση του ανταγωνισμού ή της ιδεολογικής αντιθέσεως, που σε καμία περίπτωση δεν εξελίσσονται ως εχθρικοί ή αιματηροί. Το Κράτος γίνεται κοινωνία ή ανθρωπότητα από την θέση της ηθικής, προϊόν και εμπορικό σύστημα από την θέση της οικονομίας. Η *θέληση* για την επίτευξη ενός πολιτικού σκοπού μεταμορφώνεται στην κατάρτιση προγράμματος «κοινωνικών ιδεωδών» της ηθικής πλευράς, υπολογισμού από την πλευρά της οικονομίας. Η ισχύς γίνεται προπαγάνδα, μιλώντας με ηθικούς όρους, και κανόνας, μιλώντας με οικονομικούς όρους.

Η καθαρότερη έκφραση του δόγματος του Φιλελευθερισμού ήταν κατά πάσα πιθανότητα αυτή του Benjamin Constant[2].Το 1814 διατύπωσε τις απόψεις του περί της «προόδου» και του «ανθρώπου». Εξέτασε τον Διαφωτισμό του 18ου αιώνος με το διανοουμενίστικο-ανθρωπιστικό σχήμα του ως απλώς προεισαγωγικό στην αληθινή απελευθέρωση, αυτήν του 19ου αιώνος. Οικονομία, βιομηχανία και τεχνολογία εκπροσωπούσαν τα μέσα της «ελευθερίας». Ο Ορθολογισμός αποτελούσε τον φυσικό σύμμαχο αυτής της τάσεως. Φεουδαρχισμός, Αντίδραση, Πόλεμος, Βία, Κράτος, Πολιτική, Εξουσία - όλα αυτά ξεπεράστηκαν από την νέα ιδέα, παραγκωνίσθηκαν από την Λογική, την Οικονομία, την Ελευθερία, την Πρόοδο και τον Κοινοβουλευτισμό.

Ο πόλεμος, βίαιος και κτηνώδης, ήταν παράλογος και αντικαταστάθηκε από το Εμπόριο, το οποίο είναι ευφυές και πολιτισμένο. Ο πόλεμος είναι καταδικασμένος από κάθε άποψη: οικονομικά είναι απώλεια ακόμη και για τον νικητή. Οι νέες πολεμικές τεχνικές - το πυροβολικό - κατέστησαν τον προσωπικό ηρωισμό ανούσιο και έτσι η γοητεία και η δόξα του πολέμου ανεχώρησαν μαζί με την οικονομική του χρησιμότητα. Σε παλαιότερους καιρούς οι πολεμικοί λαοί υπέτασσαν τους εμπορικούς λαούς, αλλά όχι πλέον. Τώρα οι εμπορικοί λαοί ανοίγουν το βήμα τους ως κυρίαρχοι του πλανήτη.

Μία στιγμιαία σκέψη δείχνει ότι ο Φιλελευθερισμός είναι εντελώς αρνητικός. Δεν αποτελεί μορφοποιητική δύναμη, αλλά πάντα και μόνον διαλυτική δύναμη. Εύχεται να εκθρονίσει την Εκκλησία και το Κράτος, υποκαθιστώντας τους με την οικονομική ελευθερία και με την κοινωνική ηθική. Συμβαίνει οι οργανικές πραγματικότητες να μην επιτρέπουν περισσότερες από δύο εναλλακτικές: ο οργανισμός μπορεί να είναι αληθινός στον εαυτό του, αλλιώς αρρωσταίνει και διαταράσσεται, γίνεται θήραμα για άλλους οργανισμούς. Έτσι η *φυσική* αντίθεση μεταξύ ηγετών και καθοδηγουμένων δεν καταργείται δίχως την εξόντωση του οργανισμού. Ο Φιλελευθερισμός ουδέποτε ήταν εντελώς επιτυχημένος στην μάχη του εναντίον του Κράτους, παρά το γεγονός ότι σε ολόκληρο τον 19ο αιώνα αναμίχθηκε στην πολιτική δραστηριότητα συμμαχώντας με κάθε είδους άλλον τύπο αποσυνθετικής του Κράτους δυνάμεως. Έτσι υπήρξαν οι Εθνικο-Φιλελεύθεροι, οι Σοσιαλ-Φιλελεύθεροι, οι Ελευθερο-Συντηρητικοί, οι Φιλελεύθεροι-Καθολικοί. Συμμάχησαν με την δημοκρατία, η οποία δεν είναι Φιλελεύθερη, αλλά ακαταμάχητα εξουσιαστική στην επιτυχία.

Συνέπασχαν με τους Αναρχικούς, όταν οι δυνάμεις της Εξουσίας αναζητούσαν να αμυνθούν από αυτούς. Τον 20ο αιώνα ο Φιλελευθερισμός ενώθηκε με τον Μπολσεβικισμό στην Ισπανία και οι Ευρωπαίοι και Αμερικανοί φιλελεύθεροι ευσπλαχνίσθηκαν τους Ρώσους Μπολσεβίκους.

Ο Φιλελευθερισμός μπορεί να ορισθεί μόνον με αρνητικό τρόπο. Είναι απλή κριτική, όχι ζώσα ιδέα. Η μεγάλη του λέξη «ελευθερία» είναι αρνητική, σημαίνει στην πραγματικότητα ελευθερία από την εξουσία, παραδείγματος χάριν, αποσύνθεση του οργανισμού. Στα τελευταία επίπεδά του παράγει κοινωνικό ατομικισμό, ο οποίος εχθρεύεται όχι μόνον η εξουσία του Κράτους, αλλά και της κοινωνίας και της οικογένειας. Το διαζύγιο βρίσκεται την ίδια θέση με τον γάμο, τα παιδιά με τους γονείς.

Ο επίμονος αυτός στοχασμός στην αρνητικότητα οδήγησε πολιτικούς ακτιβιστές όπως ο Μάρξ, ο Lorenz v. Stein[3] και ο Ferdinand Lasalle[4] στο να απελπιστούν με αυτόν ως πολιτικό όχημα. Οι συμπεριφορές του ήταν πάντα αντιφατικές, αναζητούσε πάντοτε έναν συμβιβασμό. Επιζητούσε πάντα να «εξισορροπήσει» την δημοκρατία εναντίον της μοναρχίας, τους μάνατζερ εναντίον των χειρωνακτών εργατών, το Κράτος εναντίον τής Κοινωνίας, το νομοθετικό σώμα εναντίον του δικαστικού σώματος. Σε μία κρίση ο Φιλελευθερισμός ως τέτοιος δεν θα δημιουργείτο. Οι Φιλελεύθεροι οδηγήθηκαν στην μία ή την άλλη πλευρά του επαναστατικού αγώνα εξαρτώμενοι από την συνέπεια του Φιλελευθερισμού τους και την ένταση της εχθρότητάς του απέναντι στην εξουσία.

Έτσι ο Φιλελευθερισμός στην πράξη υπήρξε ακριβώς τόσο πολιτικός όσο και οποιοδήποτε Κράτος υπήρξε ποτέ. Υπάκουσε στην οργανική αναγκαιότητα με τις πολιτικές του συμμαχίες με μη φιλελεύθερες ομάδες και ιδέες. Παρά την

θεωρία του περί ατομικισμού, ο οποίος φυσικά θα απέκλειε την δυνατότητα ενός ανθρώπου ή ομάδος να μπορεί να υποχρεώσει έναν άλλον άνθρωπο ή μία άλλη ομάδα να θυσιαστεί ή να διακινδυνεύσει την ζωή του, υπεστήριζε «ανελεύθερες» ιδέες, όπως η Δημοκρατία, ο Σοσιαλισμός, ο Μπολσεβικισμός, ο Αναρχισμός, οι οποίες απαιτούν την θυσία της ζωής.

-ΙΙ-

Εκ της ανθρωπολογίας του περί της κατά βάσιν καλοσύνης της ανθρώπινης φύσεως, ο Ορθολογισμός παρήγαγε κατά τον 18ο αιώνα τον Εγκυκλοπαιδισμό, τον Ελευθεροτεκτονισμό, την Δημοκρατία και τον Αναρχισμό, όπως και τον Φιλελευθερισμό, τον καθένα ξεχωριστά με τις παραφυάδες του και τις παραλλαγές του.
Καθένας έπαιξε τον ρόλο του στην ιστορία του 19ου αιώνος και ένεκα της κριτικής διαστρέβλωσης ολόκληρου του Δυτικού Πολιτισμού που κληροδοτήθηκε αναλλοίωτος από τους δύο Παγκοσμίους Πολέμους, ακόμα και στον 20ο αιώνα, όπου ο Ορθολογισμός απρόσμενα βρίσκεται εκτός τόπου, και προοδευτικά μεταμορφώθηκε σε Παραλογισμό. Το πτώμα του Φιλελευθερισμού ούτε καν ενταφιάσθηκε στα μισά του 20ου αιώνος. Κατά συνέπεια είναι απαραίτητο να διαγνωσθεί ακόμη και τώρα η σοβαρή ασθένεια του Δυτικού Πολιτισμού ως Φιλελευθερισμός αναμεμιγμένος με ξένο δηλητήριο.
Επειδή ο Φιλελευθερισμός θεωρεί τους περισσότερους ανθρώπους ως αρμονικούς ή ως καλούς, επακολουθεί τι ότι θα έπρεπε να τους επιτρέπεται να κάνουν ό,τι θέλουν. Από την στιγμή που δεν υφίσταται κάποια υψηλότερη μονάδα από την οποίαν εξαρτώνται τα πάντα και του οποίου η υπερ-προσωπική ζωή εξουσιάζει την ζωή των ατόμων, κάθε πεδίο της ανθρώπινης δραστηριότητος εξυπηρετεί μόνον τον εαυτό του - αρκεί να μην επιθυμεί να καταστεί εξουσιαστικό και παραμένει εντός του πλαισίου της «κοινωνίας». Η Τέχνη ούτως καθίσταται «Τέχνη για την τέχνη», l' art pour l' art. Όλα τα πεδία σκέψεως και δράσεως γίνονται εξίσου αυτόνομα. Η Θρησκεία μετατρέπεται σε απλή κοινωνική πειθαρχία, αφ' ής στιγμής το να είναι κάτι παραπάνω αξιώνει εξουσία. Η επιστήμη, η φιλοσοφία, η μόρφωση, αποτελούν εξίσου ξεχωριστούς κόσμους για τους εαυτούς τους. Ουδείς υπόκειται σε κάτι ανώτερο. Η λογοτεχνία και η τεχνική δικαιούνται την ίδια αυτονομία. Η λειτουργία του Κράτους υφίσταται απλώς για να τις προστατεύει με κατοχύρωση ευρεσιτεχνιών και πνευματικών δικαιωμάτων. Αλλά πάνω από όλα - οικονομία και νόμος είναι ανεξάρτητοι από την οργανική εξουσία, δηλαδή από την πολιτική.
Οι αναγνώστες του εικοστού πρώτου αιώνος θα δυσκολευθούν να πιστεύσουν πως κάποτε επικρατούσε η ιδέα ότι κάθε άτομο πρέπει να είναι ελεύθερο να κάνει ό,τι το ευχαριστεί σε οικονομικά ζητήματα, ακόμα και εάν η προσωπική του δραστηριότητα περιέκλειε την λιμοκτονία εκατοντάδων χιλιάδων, την καταστροφή ολόκληρων δασών και περιοχών με ορυκτό πλούτο και την παρεμπόδιση της αναπτύξεως του οργανισμού. Ότι ήταν αρκετά επιτρεπτό για έναν τέτοιον άνθρωπο να υψώνει τον εαυτό του πάνω από την εξασθενημένη δημόσια αρχή και να κυριαρχεί, με ίδια μέσα, επί των εσώτατων σκέψεων ολόκληρων πληθυσμών με τον έλεγχό του στον τύπο, το ραδιόφωνο και το μηχανοποιημένο δράμα.
Θα δυσκολευθούν ακόμα περισσότερο να καταλάβουν πώς ένα τέτοιο άτομο μπορούσε να προσφύγει στον ***νόμο***, για να ενισχύσει την καταστρεπτική του βούληση. Έτσι ένας τοκογλύφος μπορούσε ακόμα και στα μέσα του 20ου αιώνος να επικαλεσθεί επιτυχώς την αρωγή του νόμου, για να κάνει έξωση σε οποιονδήποτε αριθμό χωρικών και αγροτών. Είναι δύσκολο να φαντασθούν πως ένα άτομο μπορούσε να ζημιώνει τον πολιτικό οργανισμό περισσότερο απ' όσο με τον τρόπο αυτόν μετέτρεπε το χώμα σε σκόνη, σύμφωνα με την ρήση του μεγάλου Freiherr von Stein[5].
Αυτό, όμως, αποτελούσε αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ιδέας της ανεξαρτησίας της οικονομίας και του νόμου από την πολιτική εξουσία. Δεν υπάρχει τίποτα υψηλότερο, ούτε Κράτος. Υπάρχουν μόνον άτομα το ένα ενάντιο στο άλλο. Δεν είναι παρά φυσικό ότι τα περισσότερο οξύνοα σε οικονομικά θέματα άτομα επισωρεύουν το μεγαλύτερο μέρος του κινητού πλούτου. Ωστόσο, εάν είναι πραγματικοί Φιλελεύθεροι, δεν επιθυμούν μαζί με τον πλούτο αυτόν και εξουσία, διότι η εξουσία έχει δύο όψεις: ισχύ και ***ευθύνη***. Ο ατομικισμός, μιλώντας με όρους ψυχολογίας, είναι εγωισμός.
«Ευτυχία»=ιδιοτέλεια. Ο Ρουσσώ, ο προπάτορας του Φιλελευθερισμού, ήταν ένας πραγματικός ατομικιστής και έστειλε τα πέντε παιδιά του σε νοσοκομείο για έκθετα παιδιά.

Ο νόμος, ως πεδίο ανθρώπινης σκέψεως και αγώνος, διαθέτει τόση ανεξαρτησία και τόση εξάρτηση, όσο και κάθε άλλο πεδίο. Εντός του οργανικού πλαισίου, είναι ελεύθερος να στοχάζεται και να οργανώνει το υλικό του. Αλλά όπως και άλλες μορφές σκέψεως, μπορεί να ταχθεί στην υπηρεσία έξωθεν ιδεών. Ούτως ο νόμος, αρχικά ως το μέσον κωδικοποιήσεως και διατηρήσεως της εσωτερικής ειρήνης του οργανισμού διά της προφυλάξεως της τάξεως και της προλήψεως της αναπτύξεως προσωπικών διενέξεων, μετασχηματίσθηκε από την Φιλελεύθερη σκέψη σε μέσον διατηρήσεως της εσωτερικής αταξίας και νομιμοποιήσεως των οικονομικά ισχυρών ατόμων να υπερισχύουν των ασθενέστερων. Αυτό ονομάσθηκε «η κυριαρχία του νόμου», «το κράτος δικαίου», «η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης». Η ιδέα να εισαχθεί ο ***νόμος*** για να γίνει μία δεδομένη κατάσταση σχέσεων ιερή και απαραβίαστη δεν πρωτοεμφανίστηκε με τον Φιλελευθερισμό. Πίσω στις ημέρες του Χόμπς[6] άλλες ομάδες το προσπαθούσαν, αλλά ο αδιάφθορος νους του Χόμπς διακήρυξε με την ακριβέστερη ενάργεια ότι η κυριαρχία του νόμου σημαίνει κυριαρχία αυτών που καθορίζουν και διαχειρίζονται τον νόμο, ότι η εξουσία μίας «ανώτερης τάξεως» είναι κενή φράση και ότι αποκτά περιεχόμενο από την πραγματική κυριαρχία συγκεκριμένων ανθρώπων και ομάδων επί μίας κατώτερης τάξεως.

Αυτό αποτελούσε πολιτική σκέψη, η οποία στοχεύει στην διανομή και την μετακίνηση της ισχύος. Αποτελεί, επίσης, πολιτική το ξεσκέπασμα της υποκρισίας, της ανηθικότητος και του κυνισμού του τοκογλύφου, ο οποίος θορυβωδώς απαιτεί την κυριαρχία του νόμου, πράγμα που σημαίνει τα πλούτη σε εκείνον και φτώχεια σε εκατομμύρια άλλων, και όλα στο όνομα κάποιου υψηλότερης αξίας, κάποιου με υπερ-ανθρώπινη αξία. Όταν η Εξουσία ορθώνεται ξανά εναντίον των δυνάμεων του Ορθολογισμού και της Οικονομίας, εισέρχεται αμέσως στην διαδικασία να δείξει ότι το σύμπλεγμα των υπερβατικών ιδεωδών με τα οποία ο Φιλελευθερισμός εξοπλίστηκε, ισοδυναμεί με την Νομιμότητα της περιόδου της Απολύτου Μοναρχίας και τίποτα παραπάνω. Οι Μονάρχες ήταν οι ισχυρότεροι πρωταγωνιστές της Νομιμότητας, οι κεφαλαιούχοι του Φιλελευθερισμού. Ο μονάρχης, όμως, ήταν συνδεδεμένος με τον οργανισμό σε όλη του την ύπαρξη, ήταν οργανικά υπεύθυνος, ακόμα και όταν δεν ήταν πραγματικός υπεύθυνος. Έτσι ήταν ο Λουδοβίκος ο 16ος[7] και ο Κάρολος ο 1ος[8]. Αναρίθμητοι άλλοι βασιλείς και απόλυτοι μονάρχες έπρεπε να δραπετεύσουν εξαιτίας της συμβολικής ευθύνης τους. Όμως ο κεφαλαιούχος έχει μόνον δύναμη, όχι ευθύνη, ούτε καν συμβολική διότι, όχι συχνά, το όνομά του δεν είναι γενικώς γνωστό. Η Ιστορία, το Πεπρωμένο, η οργανική συνέχεια, η Φήμη, όλα τους ασκούν την ισχυρή επιρροή τους επί ενός απολύτου πολιτικού κυρίαρχου και επιπροσθέτως η θέση του τον τοποθετεί εντελώς εκτός της σφαίρας της χαμερπούς δυνατότητος διαφθοράς. Ο κεφαλαιούχος, ωστόσο είναι ιδιώτης, ανώνυμος, καθαρά οικονομικός, ανεύθυνος. Δεν μπορεί να είναι αλτρουιστής με τίποτα. Η όλη του ύπαρξη αποτελεί την αποθέωση του εγωισμού. Δεν σκέπτεται την Ιστορία, την Φήμη, την επιμήκυνση της ζωής του οργανισμού, το Πεπρωμένο, και περαιτέρω είναι αμέσως δυνάμενος να διαφθαρεί με ποταπά μέσα, καθώς η κυρίαρχη επιθυμία του είναι το χρήμα και πάντοτε μόνον αυτό.

Στον ανταγωνισμό του προς την Εξουσία ο οικονομικά Φιλελεύθερος ανέπτυξε την θεωρία ότι η εξουσία διαφθείρει τους ανθρώπους. Ο πελώριος, τουναντίον, πλούτος είναι αυτός που διαφθείρει, αφ' ής στιγμής δεν υφίστανται υπερ-προσωπικοί περιορισμοί σε αυτόν, όπως αυτοί που θέτουν τον πραγματικό πολιτικό εξολοκλήρου στην υπηρεσία του πολιτικού οργανισμού και τον τοποθετούν υπεράνω της διαφθοράς.

Ήταν ακριβώς στα πεδία της οικονομίας και του νόμου που το δόγμα του φιλελευθερισμού επέφερε τις πλέον καταστρεπτικές επιπτώσεις στην υγεία του Δυτικού Πολιτισμού. Δεν είχε σημασία που η αισθητική ανεξαρτητοποιήθηκε, διότι η μοναδική μορφή τέχνης στην Δύση που είχε ακόμα μέλλον, η Δυτική μουσική, δεν έδιδε σημασία σε θεωρίες και συνέχισε την μεγάλη δημιουργική της πορεία μέχρι το τέλος της με τον Βάγκνερ και τους επιγόνους του. Ο Μπωντλαίρ9 είναι το μεγάλο σύμβολο του *l' art pour l' art*: η ασθένεια ως ομορφιά. Ο Μπωντλαίρ[9] είναι έτσι ο Φιλελευθερισμός στην λογοτεχνία, η ασθένεια ως μία αξία της Ζωής, η κρίση ως υγεία, η νοσηρότητα ως ζωντάνια, η αποσύνθεση ως σκοπός. Ο άνθρωπος ως ατομικιστής, ένα άτομο δίχως σχέσεις, το φιλελεύθερο ιδεώδες της προσωπικότητος. Ήταν στα πεδία της δράσεως παρά σε αυτά της σκέψεως, όπου το τραύμα ήταν μεγαλύτερο.

Εναποθέτοντας την πρωτοβουλία σε οικονομικά και σε τεχνικά ζητήματα στα χέρια ατόμων υποκειμένων σε μικρό πολιτικό έλεγχο, οδήγησε στην δημιουργία μίας ομάδος ατόμων, των οποίων οι προσωπικές βουλήσεις ήταν σημαντικότερες από την κοινή μοίρα του οργανισμού και των εκατομμυρίων του πληθυσμού. Ο νόμος, ο οποίος εξυπηρέτησε την κατάσταση αυτήν ήταν απολύτως διαχωρισμένος από την ηθική και την τιμή. Το

να διαλύσεις τον οργανισμό από πνευματικής απόψεως, όποια ηθικότητα αναγνωριζόταν αποχωρίσθηκε από την μεταφυσική και την θρησκεία και συνδέθηκε μόνον με την «κοινωνία». Το ποινικό δίκαιο αντικατόπτριζε τον οικονομικό Φιλελευθερισμό τιμωρώντας εγκλήματα βίας και πάθους, αλλά δίχως να ταξινομεί ως εγκλήματα την καταστροφή εθνικών πηγών, βυθίζοντας εκατομμύρια στην φτώχεια ή την τοκογλυφία σε πανεθνικό επίπεδο.

Η ανεξαρτησία της οικονομικής σφαίρας αποτελούσε αξίωμα πίστεως για τον Φιλελευθερισμό. Δεν υπόκειτο σε συζήτηση. Αναπτύχθηκε ακόμα και η αφαίρεση αποκαλούμενη «οικονομικός άνθρωπος», οι πράξεις του οποίου μπορούσαν να προβλεφθούν σαν να ήταν η οικονομία ένα κενό. Το κέρδος ήταν το μοναδικό του κίνητρο, η απληστία μόνη τον κέντριζε. Η τεχνική της επιτυχίας επικεντρωνόταν στο κέρδος ενός και αγνοούσε οτιδήποτε άλλο. Ο «οικονομικός άνθρωπος» ήταν, ωστόσο, εν γένει άνθρωπος για τους Φιλελεύθερους. Αποτελούσε την μονάδα του κοσμοειδώλου τους. Η «ανθρωπότητα» ήταν το συνολικό άθροισμα αυτών των οικονομικών κόκκων άμμου.

-III-

Ο διανοητικός τύπος που πιστεύει στην θεμελιώδη «καλοσύνη» της ανθρώπινης φύσεως φθάνει στον Φιλελευθερισμό. Υπάρχει, όμως, μία άλλη πολιτική ανθρωπολογία, που αναγνωρίζει ότι ο άνθρωπος είναι δυσαρμονικός, προβληματικός, διπρόσωπος, επικίνδυνος. Αυτή είναι η γενική σοφία της ανθρωπότητος και αντανακλάται στον αριθμό των φυλάκων, των φρακτών, των χρηματοκιβωτίων, των φυλακών και των αστυνομικών. Κάθε καταστροφή, πυρκαγιά, σεισμός, έκρηξη ηφαιστείου, πλημμύρα, προκαλούν λεηλασίες. Ακόμα και μία απεργία αστυνομικών σε μία αμερικανική πόλη αποτέλεσε το σήμα για την λεηλασία των καταστημάτων από τα αξιοσέβαστα και καλά ανθρώπινα όντα.

Έτσι αυτός ο τύπος σκέψεως εκκινείται από ***γεγονότα.*** Αυτό είναι εν γένει ***πολιτική σκέψη*** , όπως αντιτίθεται στον απλό στοχασμό επί της πολιτικής, ορθολογικοποιώντας. Ακόμα και το κύμα του Ορθολογισμού δεν καταπόντισε αυτό το είδος σκέψεως. Οι πολιτικοί στοχαστές διαφέρουν κατά πολύ σε δημιουργικότητα και σε βάθος, αλλά συμφωνούν ότι τα ***γεγονότα*** είναι κανονιστικά. Η ίδια η λέξη ***θεωρία*** έχει υποπέσει σε ανυποληψία από τους διανοούμενους και από Φιλελεύθερους, που την χρησιμοποιούν, για να περιγράψουν την δική τους προσφιλή άποψη του πως θα ήθελαν να είναι τα πράγματα. Αρχικά θεωρία ήταν η επεξήγηση των γεγονότων. Για έναν διανοούμενο που ασχολείται ασκόπως με την πολιτική, μία θεωρία αποτελεί σκοπό. Για έναν πραγματικό πολιτικό η θεωρία του είναι ένα όριο.

Μία πολιτική θεωρία αναζητά να βρεί στην ιστορία τα όρια του πολιτικώς εφικτού. Τα όρια αυτά δεν μπορούν να ανευρεθούν στο πεδίο της Λογικής. Η Εποχή της Λογικής γεννήθηκε με αιματοκύλισμα και θα φύγει από το προσκήνιο με περισσότερο αιματοκύλισμα. Με το δόγμα της εναντίον του πολέμου, ηγήθηκε των μεγαλυτέρων πολέμων και επαναστάσεων σε 5.000 έτη και εγκαινίασε την Εποχή της Απόλυτης Πολιτικής. Με το ευαγγέλιο της Αδελφότητας του Ανθρώπου επέφερε την μεγαλύτερης εκτάσεως λιμοκτονία, ταπείνωση, βασανισμό και εξόντωση στην ιστορία εναντίον πληθυσμών εντός του Δυτικού Πολιτισμού μετά από τους δύο πρώτους Παγκοσμίους Πολέμους. Θέτοντας εκτός νόμου την πολιτική σκέψη και μετατρέποντας τον πόλεμο από πάλη ισχύος σε ηθικό αγώνα ενθουσιωδώς πέταξε στην σκόνη τον ιπποτισμό και την τιμή μίας χιλιετίας. Το συμπέρασμα επιβάλλει ότι η Λογική έγινε επίσης πολιτική, όταν εισήλθε στα πολιτικά πράγματα, ακόμα και εάν χρησιμοποιούσε το δικό της λεξιλόγιο. Όταν η Λογική απογύμνωνε μία περιοχή από τον κατακτημένο εχθρό έπειτα από έναν πόλεμο, το αποκαλούσε απελευθέρωση. Το έγγραφο που κατοχύρωνε την καινούργια θέση απεκαλείτο «Συνθήκη», ακόμα και στην περίπτωση που υπαγορευόταν μεσούντος λιμοκτονικού αποκλεισμού. Ο ηττημένος πολιτικός εχθρός έπρεπε να αποδεχθεί στην «Συνθήκη», ότι ήταν «ένοχος» για τον πόλεμο, ότι είναι ηθικά ακατάλληλος να έχει αποικίες, ότι μόνον οι στρατιώτες του διέπραξαν «εγκλήματα πολέμου». Ανεξαρτήτως της βαρύτητος της ηθικής μεταμφιέσεως και της συνέπειας του ιδεολογικού λεξιλογίου μόνον η πολιτική και η Εποχή της Απολύτου Πολιτικής επιστρέφουν για ακόμα μία φορά στον τύπο της πολιτικής σκέψεως, η οποία εκκινεί από γεγονότα, αναγνωρίζει την δύναμη και την θέληση για δύναμη των ανθρώπων και των

ανώτερων οργανισμών ως γεγονότα και βρίσκει κάθε απόπειρα περιγραφής της πολιτικής με όρους ηθικής τόσο αφύσικη όσο θα ήταν η περιγραφή της χημείας με όρους θεολογίας.

Υπάρχει ολόκληρη παράδοση στον χώρο της πολιτικής σκέψεως του Δυτικού Πολιτισμού, κάποιοι από τους πρωτοπόρους εκπροσώπους της οποίας είναι οι Montaigne[10], Macchiavelli, Hobbes, Leibniz[11], Bossuet[12], Fichte[13], de Maistre[14], Donoso Cortes[15], Hippolyte Taine[16], Hegel[17], Carlyle[18].

Ενώ ο Herbert Spencer[19] περιέγραφε την ιστορία ως την «πρόοδο» από τον στρατιωτική-φεουδαρχική στην εμπορική-βιομηχανική οργάνωση, ο Carlyle έδειχνε στην Αγγλία το Πρωσικό πνεύμα του Ηθικού Σοσιαλισμού, η ηθική ανωτερότητα του οποίου θα ασκούσε επί ολόκληρου του Δυτικού Πολιτισμού στην επερχόμενη Πολιτική Εποχή μία εξίσου θεμελιώδη μεταμόρφωση όπως ο Καπιταλισμός στην Εποχή της Οικονομίας. Αυτή ήταν δημιουργική πολιτική σκέψη, αλλά δυστυχώς δεν ήταν κατανοητή, και η συνεπακόλουθη άγνοια επέτρεψε στις διαστρεβλωτικές επιρροές να εξωθήσουν την Αγγλία σε δύο ανούσιους Παγκοσμίους Πολέμους, από τους οποίους εξήλθε έχοντας χάσει σχεδόν τα πάντα.

Ο Χέγκελ πρότεινε μία εξέλιξη τριών επιπέδων της ανθρωπότητος από την φυσική κοινότητα στην αστική κοινότητα του Κράτους. Η θεωρία του για το Κράτος είναι εντελώς οργανική και ο ορισμός του για τον αστό είναι αρκετά πρόσφορος για τον 20ο αιώνα. Για εκείνον ο αστός είναι ο άνθρωπος που δεν επιθυμεί να εγκαταλείψει την σφαίρα της εσωτερικής πολιτικής ασφάλειας, ο οποίος καθιερώνεται με την αγιοποιημένη ιδιοκτησία του ως ένα άτομο ενάντιο στο σύνολο, που βρίσκει υποκατάστατο της πολιτικής του ακυρότητος στους καρπούς της ειρήνης και στα αποκτήματα και στην απόλυτη ασφάλεια στην απόλαυσή τους, ο οποίος, επομένως, επιθυμεί να πράττει χωρίς θάρρος και να παραμένει ασφαλής από την πιθανότητα του βιαίου θανάτου. Με τα λόγια αυτά περιέγραψε τον αληθινό Φιλελεύθερο.

Οι προαναφερθέντες πολιτικοί στοχαστές δεν απολαμβάνουν της δημοφιλίας από τις μεγάλες μάζες των ανθρωπίνων. Όσο τα πράγματα βαίνουν καλώς, οι πλείστοι των ανθρώπων δεν επιθυμούν να ακούν συζητήσεις περί συγκρούσεως δυνάμεων, βίας, πολέμων ή θεωρίες που σχετίζονται με αυτά. Έτσι τον 18ο και τον 19ο αιώνα αναπτύχθηκε η τάση ότι πολιτικοί στοχαστές - και ο Μακκιαβέλι ήταν το πρώτο θύμα - ήταν αμαρτωλοί άνθρωποι, αταβιστές, αιμοδιψείς. Η απλή δήλωση ότι οι πόλεμοι θα συνεχίζονται για πάντα ήταν αρκετή να καταδικάσει τον δηλώσαντα ως κάποιον που *ήθελε* να συνεχίζονται οι πόλεμοι. Το να επικεντρώσεις την προσοχή στον σφοδρό, απρόσωπο ρυθμό του πολέμου και της ειρήνης πρόδιδε ένα άρρωστο μυαλό με ηθική ανεπάρκεια και συναισθηματική μόλυνση. Το να περιγράψεις γεγονότα εκλαμβανόταν ότι τα επιθυμούσες και ότι τα δημιουργούσες. Μέχρι τον 20ο αιώνα όποιος επεσήμαινε την πολιτική κενότητα της «Κοινωνίας των Εθνών» ήταν προφήτης της απελπισίας. Ο Ορθολογισμός είναι αντι-ιστορικός. Η πολιτική σκέψη είναι εφαρμοσμένη ιστορία. Δεν είναι δημοφιλές να αναφέρεις τον πόλεμο σε περίοδο ειρήνης, εν καιρώ πολέμου δεν είναι δημοφιλές να αναφέρεις την ειρήνη. Η θεωρία που γίνεται ταχύτερα δημοφιλής είναι αυτή που εξυμνεί τα υπάρχοντα πράγματα και την τάση που υποτίθεται ότι δείχνουν εμφανώς ως την καλύτερη τάξη και ώς προορισμένη από όλη την προηγούμενη ιστορία. Έτσι ο Χέγκελ αποτελούσε ανάθεμα για τους διανοούμενους εξαιτίας της κρατικής προελεύσεώς του, η οποία τον καθιστούσε «αντιδραστικό» και , επίσης, επειδή ηρνείτο να ενωθεί με το επαναστατικό πλήθος.

Από την στιγμή που οι περισσότεροι άνθρωποι επιθυμούν να ακούν, μόνον νυσταλέες πολιτικές συζητήσεις και δεν απαιτούν καλέσματα σε δράση, και από την στιγμή που υπό δημοκρατικές συνθήκες περισσότερο ενδιαφέρει τους πολιτικούς τεχνοκράτες το τι επιθυμεί να ακούσει ο λαός, οι δημοκρατικοί πολιτικοί ανέπτυξαν κατά την διάρκεια του 19ου αιώνος ολόκληρη διαλεκτική της πολιτικής των κομμάτων. Η ιδέα ήταν να εξετάσουν το θεμέλιο της δράσεως από μία «αδιάφορη» σκοπιά, ηθική, επιστημονική ή οικονομική, και ότι κατά κάποιον τρόπο ο αντίπαλος ήταν ανήθικος, αντι-επιστημονικός, αντι-οικονομικός - στην πραγματικότητα - ήταν ***πολιτικός***. Αυτό ήταν δαιμονικότητα που έπρεπε να καταπολεμηθεί. Η προσωπική οπτική γωνία του καθενός ήταν παντελώς «απολιτική». Η πολιτική ήταν λέξη ανυποληψίας στην Εποχή της Οικονομίας. Παραδόξως, ωστόσο, σε συγκεκριμένες περιστάσεις, συνήθως σε αυτές που περιλαμβάνουν διεθνείς σχέσεις, το «απολιτικό» μπορούσε, επίσης, να αποτελεί βρισιά, κατά την έννοια ότι ο ούτως χαρακτηριζόμενος άνθρωπος υστερούσε σε ικανότητα διαπραγματεύσεων. Ο κομματικοποιημένος πολιτικός έπρεπε, επίσης, να υποκρίνεται απροθυμία να αποδεχθεί θώκο. Τελικώς η εκδήλωση μίας προσεκτικά κανονισμένης «λαϊκής θελήσεως» έκαμπτε την απροθυμία του και επείθετο να «υπηρετήσει». Αυτό περιγραφόταν ως «μακκιαβελισμός», αλλά προφανώς ο Μακκιαβέλι ήταν πολιτικός διανοητής και δεν παραμόρφωνε προς

απόκρυψη. Ένα βιβλίο γραμμένο από κομματικοποιημένο πολιτικό δεν διαβάζεται όπως *Ο Ηγεμών* , αλλά εξυμνεί ολόκληρη την ανθρώπινη φυλή, εξαιρουμένων συγκεκριμένων διεστραμμένων ανθρώπων, τους αντιπάλους του συγγραφέως.

Το βιβλίο του Μακκιαβέλι, συγκεκριμένα, έχει αμυντικό τόνο, δικαιολογώντας πολιτικά την συμπεριφορά συγκεκριμένων πολιτικών προσωπικοτήτων δίνοντας παραδείγματα από τις ξένες εισβολές στην Ιταλία. Στον αιώνα του Μακκιαβέλι η Ιταλία δέχθηκε εισβολές σε διαφορετικά χρονικά διαστήματα από Γάλλους, Γερμανούς, Ισπανούς και Τούρκους. Όταν τα γαλλικά επαναστατικά στρατεύματα κατείχαν την Πρωσία και συνταίριαζαν τα ανθρωπιστικά συναισθήματα των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου με την βαναυσότητα και με μεγάλης εκτάσεως λεηλασίες, ο Χέγκελ και ο Φίχτε αποκατέστησαν πάλι τον Μακκιαβέλι ως άξιο σεβασμού στοχαστή. Εκπροσωπούσε ένα μέσον αμύνης έναντι ενός εχθρού οπλισμένου με μία ανθρωπιστική ιδεολογία. Ο Μακκιαβέλι κατέδειξε τον ενεργό ρόλο των λεκτικών συναισθημάτων στην πολιτική.

Κάποιος μπορεί να ισχυρισθεί ότι υπάρχουν τρείς πιθανές στάσεις απέναντι στην ανθρώπινη συμπεριφορά, από την οπτική γωνία αξιολογήσεως των κινήτρων της: η συναισθηματική, η ρεαλιστική και η κυνική. Η συναισθηματική αποδίδει ένα καλό αγαθό κίνητρο στον καθένα, η κυνική ένα κακό και η ρεαλιστική απλώς αναζητά τα γεγονότα. Όταν ένας συναισθηματικός, παραδείγματος χάριν ένας Φιλελεύθερος εισέρχεται στην πολιτική μεταβάλλεται κατ' ανάγκη σε υποκριτή. Η απόλυτη έκθεση της υποκρισίας αυτής δημιουργεί κυνισμό. Μέρος της πνευματικής ασθένειας, που επακολούθησε , τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν ένα κύμα κυνισμού, ο οποίος ξεπήδησε από την ολοφάνερη, αηδιαστική και απίθανη υποκρισία των ανθρωπάκων που διαχειρίζονταν τις δημόσιες υποθέσεις εκείνον τον καιρό. Ο Μακκιαβέλι, ωστόσο, είχε μία αδέκαστη διάνοια και δεν έγραφε με κυνικό πνεύμα. Αναζητούσε να απεικονίσει την ανατομία της πολιτικής με τα ιδιάζοντα προβλήματα και εντάσεις της, εσώτερα και εξώτερα. Για την φανταστική πνευματική ασθένεια του Ορθολογισμού τα σκληρά γεγονότα είναι αξιολύπητα και το να κάνουμε λόγο για αυτά ισοδυναμεί με το να τα δημιουργούμε. Ένας μικροσκοπικός πολιτικός του Φιλελεύθερου τύπου προσπαθούσε ακόμα και να αποτρέψει την συζήτηση για τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, μετά τον Δεύτερο. Ο Φιλελευθερισμός είναι με μία λέξη ***αδυναμία***.

Επιθυμεί κάθε ημέρα να είναι εορτή, η Ζωή να είναι ένα μεγάλο πανηγύρι.

Η αμείλικτη κίνηση του Χρόνου, του Πεπρωμένου, της Ιστορίας, η ωμότητα της επιτεύξεως, η σκληρότητα, ο ηρωισμός, η θυσία, οι υπερ-προσωπικές ιδέες - αυτά είναι ο εχθρός.

Ο Φιλελευθερισμός είναι μία φυγή από την τραχύτητα στην απαλότητα, από την ανδροπρέπεια στην θηλυπρέπεια, από την Ιστορία στην βοσκή του κοπαδιού, από την πραγματικότητα σε χορτοφάγα όνειρα, από το Πεπρωμένο στην Ευτυχία. Ο Νίτσε στο τελευταίο και μεγαλύτερο έργο του προσδιόρισε τον 18ο αιώνα ως τον αιώνα του φεμινισμού και αμέσως ανέφερε τον Ρουσσώ, τον ηγέτη της μαζικής φυγής από την πραγματικότητα. Ο ίδιος ο φεμινισμός - δεν είναι τίποτα άλλο παρά μέσον εκθήλυνσης του ανδρός; Εάν καθιστά τις γυναίκες όμοιες με τους άνδρες, το πραγματοποιεί μόνον μεταμορφώνοντας τον άνδρα σε ένα πλάσμα, το μοναδικό ενδιαφέρον του οποίου είναι μαζί με τα οικονομικά του και η σχέση του με την «κοινωνία», δηλαδή με μία γυναίκα. Η «κοινωνία» αποτελεί γυναικείο στοιχείο, είναι σταθερή και συμβατική, οι ανταγωνισμοί της είναι καθαρά προσωπικοί και είναι ελεύθερη από την πιθανότητα του ηρωισμού και της βίας. Συζήτηση, όχι δράση. Τυπικότητα, όχι έργα. Πόσο διαφορετική είναι η ιδέα της ιεραρχίας όταν συνδέεται με τις κοινωνικές σχέσεις απ' όταν εφαρμόζεται στο πεδίο της μάχης! Σε αυτό είναι μοιραία. Στο σαλόνι είναι ματαιόδοξη και πομπώδης. Ένας πόλεμος διεξάγεται για τον έλεγχο, οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί εμπνέονται από την θηλυκή ματαιοδοξία και την ζήλεια για να αποδειχθεί ότι κάποιος είναι «καλύτερος» από κάποιον άλλον.

Και τελικώς τι κάνει ο Φιλελευθερισμός στην γυναίκα: την ενδύει με μία στολή και την αποκαλεί «στρατιώτη». Η γελοία αυτή εκδήλωση δεν κάνει τίποτα άλλο από το να απεικονίζει το αιώνιο γεγονός ότι η Ιστορία είναι αρσενική, ότι οι σκληρές απαιτήσεις της δεν μπορούν να αποφευχθούν, ότι οι θεμελιώδεις πραγματικότητες δεν μπορούν να αποταχθούν, ακόμα και από την πλέον περίπλοκη προσποίηση. Τα φιλελεύθερα ανόητα πειράματα με την σεξουαλικότητα αφήνουν να προκληθεί οργή στις ψυχές των ατόμων, μπερδεύοντάς τους και διαστρέφοντάς τους, αλλά ο ανδρόγυνος και η γυναίκα-άνδρας που δημιουργεί υπόκεινται στο υψηλότερο Πεπρωμένο της Ιστορίας.

Σημειώσεις του μεταφραστή

1. Bentham Jeremy (15/02/1748 - 06/06/1832) Άγγλος νομικός, φιλόσοφος και θεωρητικός του δικαίου και του ωφελιμισμού. Ένθερμος οπαδός των ιδεών της Γαλλικής Επαναστάσεως, ίδρυσε την Westminster Review το 1823 και η επιθεώρηση αυτή έγινε το κυριότερο όργανο διαδόσεως των ιδεών του ωφελιμισμού. Τοποθετούσε ως βάση της ηθικής έναν υπολογισμένο ηδονισμό, ο οποίος δεν κατευθύνεται από τα αισθήματα, αλλά από την λογική.

2. Benjamin Constant (25/10/1767- 08/12/1830), απόγονος Ουγενότων ευγενών, οι οποίοι κατά την διάρκεια του πολέμου των Ουγενότων εγκατέλειψαν την Γαλλία και εγκατεστάθησαν στην Λωζάνη της Ελβετίας, πολιτικός και διανοούμενος, ένθερμος Φιλελεύθερος, αναζήτησε στην Αγγλία το πρότυπο της ελευθερίας σε μια μεγάλη, εμπορική κοινωνία. Πίστευε ότι το εμπόριο είναι ανώτερο του πολέμου και για τον λόγον αυτόν, αν και ήτο οπαδός της Γαλλικής Επαναστάσεως, αντετέθη στους πολέμους του Ναπολέοντος, διότι τους αντιμετώπιζε ως ανελεύθερους και αταίριαστους σε μία σύγχρονη, εμπορική κοινωνική οργάνωση. Πρότεινε το σχήμα «Ελευθερία των Αρχαίων», η οποία χαρακτηριζόταν από την άμεση συμμετοχή και επιρροή των πολιτών στην λήψη αποφάσεων, και «Ελευθερία των Συγχρόνων», στην οποίαν οι αστικές ελευθερίες, η εξουσία του νόμου και ο περιορισμός της επεμβάσεως του κράτους στις προσωπικές υποθέσεις των πολιτών αντισταθμίζουν την απουσία της αμέσου συμμετοχής, καθόσον αυτή είναι δύσκολο να εφαρμοσθεί στα μεγάλου μεγέθους σύγχρονα κράτη.

3. Lorenz von Stein (18/11/1815-23/09/1890), Γερμανός οικονομολόγος, κοινωνιολόγος και καθηγητής δημοσίας διοικήσεως. Σπούδασε φιλοσοφία και δίκαιο στην Ιένα , το Κίελο και στο Παρίσι. Έδρασε υπέρ της ανεξαρτησίας του Schleswig-Holstein, τότε υπό κατοχή της Δανίας. Με το βιβλίο του «Ιστορία των γαλλικών κοινωνικών κινημάτων από το 1789 έως σήμερα» (1850), εισήγαγε στους ακαδημαϊκούς κύκλους την έννοια «κοινωνικό κίνημα», το οποίο δημιουργείται από τις ανισότητες στην οικονομία, καθιστώντας το προλεταριάτο μέρος της πολιτικής μέσω της αντιπροσωπεύσεως. Έγινε γνωστότερος για το γεγονός ότι εφήρμοσε την εγελιανή διαλεκτική στο πεδίο της δημοσίας διοικήσεως και της εθνικής οικονομίας, με σκοπό την πρόοδο των επιστημών αυτών, ανέλυσε το ταξικό κράτος και το συνέκρινε με το κράτος προνοίας. Ως σύμβουλος της ιαπωνικής κυβερνήσεως κατά την περίοδο Meiji επηρέασε με τις απόψεις του την διατύπωση του αυτοκρατορικού συντάγματος της Ιαπωνίας, καθόσον υπεστήριξε οτι πρέπει να παραλειφθούν η καθολική ψηφοφορία και η κομματική πολιτική, ότι το κράτος υπέρκειται της κοινωνίας και ότι σκοπός αυτού είναι να επιφέρει μία κοινωνική αναμόρφωση, η οποία εφαρμόζεται από την μοναρχία ως τον κοινό λαό.

4. Lassalle Ferdinand (1825-1875), Γερμανοεβραίος πολιτικός και διανοητής. Μελέτησε και αφομοίωσε σε βάθος την εγελιανή φιλοσοφία κατά την διάρκεια των σπουδών του στα πανεπιστήμια του Μπρεσλάου και του Βερολίνου, ενώ κατά την διαμονή του στο Παρίσι γνώρισε τον αναρχικό θεωρητικό Προυντόν. Κατά την διάρκεια των εξεγέρσεων του 1848 ανέπτυξε επαναστατική δραστηριότητα στο Ντύσσελντορφ και καταδικάσθηκε σε

εξάμηνη φυλάκιση και την ίδια περίοδο ήλθε σε επαφή με τον Μάρξ. Αποσύρθηκε από την ενεργό πολιτική δράση για μία δεκαετία και αφότου ολοκλήρωσε τις μελέτες του, επανεμφανίσθηκε στο πολιτικό προσκήνιο παρουσιάζοντας τις θέσεις του για έναν κρατικό εθνικό σοσιαλισμό, σύμφωνα με τις οποίες το εγελιανό κράτος θα μπορούσε να ελευθερώσει τους εργαζομένους και να τους εξασφαλίσει εργασία και ελευθερία. Ίδρυσε της Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (ADAV, Γενική Ομοσπονδία Γερμανών Εργατών) στις 23 Μαΐου 1863 με μοναδικό σκοπό την επίτευξη δικαιώματος ισότιμης, γενικής και καθολικής ψηφοφορίας. Προκειμένου να δώσει πολιτική υπόσταση στις παραπάνω θέσεις του, ζήτησε την υποστήριξη του καγκελαρίου Μπίσμαρκ. Η ADAV συνέβαλε στην δημιουργία του γνωστού σοσιαλδημοκρατικού SPD το 1875.

5. Heinrich Friedrich Karl Reichsfreiherr vom und zum Stein. Πρώσος ευπατρίδης, γεννηθείς στις 25-10-1757, διαφωνών προς την Γαλλική Επανάσταση και τις ιδέες της, αντίπαλος του Ναπολέοντος, ανέλαβε πολλά αξιώματα στην Πρωσία και προώθησε πολλές μεταρρυθμίσεις, όπως την κατάργηση της δουλοπαροικίας με την διανομή γαιών, την υπαγωγή των ευγενών σε κτηματικό φόρο και με την εγκαθίδρυση ενός σύγχρονου συστήματος δήμων. Σκοπός τόσο των μεταρρυθμίσεων όσο και ολόκληρης της ζωής του ήταν η ένωση των γερμανικών κρατιδίων σε μία ενιαία Γερμανία.

6. Hobbes Thomas (05/04/1588 - 04/12/1679) Άγγλος φιλόσοφος με σημαντική συμβολή στην εξέλιξη των πολιτικών ιδεών και της πολιτικής φιλοσοφίας, εισήγαγε την, κατά τον Carl Schmitt, αποφασιοκρατία ή άλλως ντεσιζιονισμό δια της διατυπώσεώς του «Auctoritas non veritas facit legem».(η εξουσία και όχι η αλήθεια κάνει τον νόμο), καθώς έθετε στο επίκεντρο της λειτουργίας του κράτους την διαταγή. Κατέστη διάσημος στην εποχή του και παραμένει στους καιρούς μας με το έργο του «Λεβιάθαν» (1651), το οποίο συνέγραψε κατά την διάρκεια του αγγλικού εμφυλίου πολέμου και στο οποίο αναπτύσσει την θεωρία του για το κράτος, την λειτουργία αυτού και την νομιμοποίηση των κυβερνήσεων. Μπορεί να θεωρηθεί ως ο προπάτορας του αστικού κράτους δικαίου του 19ου αιώνος, επειδή στοχάστηκε την μεταμόρφωση του δικαίου σε μία θετική νομική διαταγή σε συνάρτηση με την μεταμόρφωση του κράτους σε μηχανισμό, ο οποίος ωθείται από ψυχολογικά κίνητρα καταναγκασμού, δίδοντας παράλληλα τέλος στις μεσαιωνικές αντιλήψεις περί θεϊκής εκπορεύσεως της εξουσίας των βασιλέων.

7. Λουδοβίκος 16ος, Γάλλος βασιλεύς, του οποίου η βασιλεία διεκόπη με την Γαλλική Επανάσταση το 1789. Γεννήθηκε στις Βερσαλλίες στις 23 Αυγούστου 1754. Φιλομαθής και μελετηρός, υπήρξε ο πρώτος Γάλλος μονάρχης που μιλούσε άπταιστα την αγγλική γλώσσα, ενώ γνώριζε όλες τις ιδέες του Διαφωτισμού. Σκοπός του ήταν να μετριάσει την δύναμη των ευγενών και να εγκαθιδρύσει μία συνταγματική μοναρχία σύμφωνη με τις αρχές του Διαφωτισμού. Εξετελέσθη διά καρατομήσεως στην γκιλοτίνα στις 21 Ιανουαρίου 1793.

8. Κάρολος 1ος, Άγγλος βασιλεύς της δυναστείας των Τυδώρ, βασιλεύς της Αγγλίας, της Σκωτίας και της Ιρλανδίας, γεννήθηκε στις 19 Νοεμβρίου 1600 στο Dunfermline Palace. Η εμφανής προτίμησή του προς το Καθολικό δόγμα εις βάρος του Προτεσταντισμού και η προσπάθειά του ενίσχυσης των εξουσιών του με παράλληλη υποβάθμιση των Κοινοβουλίων οδήγησαν στον Αγγλικό εμφύλιο πόλεμο μεταξύ των

βασιλοφρόνων οπαδών του και των κοινοβουλευτικών υπό την ηγεσία του Cromwell. Δικάσθηκε και καταδικάσθηκε από το αγγλικό κοινοβούλιο επί εσχάτη προδοσία και εξετελέσθη δι' αποκεφαλισμού στις 30 Ιανουαρίου 1649.

9. Baudelaire Charles (09/04/1821-31/08/1867), Γάλλος ποιητής, δοκιμιογράφος και κριτικός, μεταφραστής του Edgar Alan Poe στα γαλλικά, γνωστός για τον έκλυτο βίο του και την ποιητική συλλογή του «Les Fleurs du mal» (Τα άνθη του κακού, 1857).

10. Lord Michel Eyquen de Montaigne, γεννηθείς στην Γαλλία στις 28 Φερουαρίου 1533, υπήρξε ένας των πλέον επιδραστικών συγγραφέων της Γαλλικής Αναγεννήσεως και αναγνωρίζεται ως πατέρας του Σύγχρονου Σκεπτικισμού και ως θεμελιωτής του δοκιμίου ως λογοτεχνικό είδος. Καθολικός, βαθύς γνώστης της Λατινικής γλώσσας και με επαρκή γνώση της Ελληνικής, στο θεμελιώδες έργο του Essais (Δοκίμια, 1850) πραγματεύεται διάφορα θέματα, μπνευσμένος από τον Πλούταρχο. Απεβίωσε στις 13 Σεπτεμβρίου 1592.

11. Gottfried Wilhelm Leibniz (01/07/1646 - 14/11/1716), δεσπόζουσα μορφή των μαθηματικών και της φιλοσοφίας, έμεινε γνωστός για την συμβολή του στην Λογική και την Αναλυτική φιλοσοφία, καθώς και για την επίδρασή του σε πλήθος άλλων επιστημών.

12. Jacques-Benigne Bossuet (27/09/1627-12/04/1704) Γάλλος επίσκοπος και θεολόγος, υποστηρικτής του θεϊκού δικαιώματος των Βασιλέων να ασκούν εξουσία. Προσωπικός διδάσκαλος του μεγαλύτερο τέκνου του Λουδοβίκου του 14ου, Dauphin, συνέγραψε για την διαπαιδαγώγηση του μαθητή του το έργο «Λόγοι Αγίας Γραφής», στο οποίο δίδει έμφαση στην θεία προέλευση της βασιλικής εξουσίας και στην ιερότητα του προσώπου του Βασιλέως. Υποστηρίζει, επιπλέον, ότι οι βασιλείς πρέπει να χρησιμοποιούν την δύναμή τους μόνον για το κοινό καλό και ότι δεν τίθενται υπεράνω του νόμου. Θεωρεί ότι καθήκον της βασιλείας αποτελεί η διατήρηση του κράτους και ότι πραγματικός πλούτος ενός βασιλείου είναι οι υπήκοοι του, των οποίων η ζωή πρέπει να βελτιώνεται.

13. Fichte Johan Gotlieb, γεννηθείς στο Ραμενάου της Άνω Λουσατίας το 1762, υπήρξε φιλόσοφος και μαζί με τον Schelling και τον Hegel ανήκει στην μεγάλη τριάδα του γερμανικού ιδεαλισμού . Αρχικά ανέπτυξε την καντιανή σκέψη προς την κατεύθυνση του ρομαντικού, υποκειμενικού ιδεαλισμού, ενισχύοντας το στοιχείο της υποκειμενικότητος ως αυθόρμητη και δημιουργική δραστηριότητα. Κατά τον Fichte το καθαρό «Εγώ» δημιουργεί και αντικειμενοποιεί απέναντί του μία ετερότητα το «μη Εγώ» ή τον κόσμο, που αργότερα οφείλει να νικήσει και να υποτάξει ως το σημείο να απορροφήσει την ετερότητα αυτήν μέσα του. Η υποκειμενική πνευματική ενέργεια παρουσιάζεται ούτως ως μία διαλεκτική διαδικασία, στην οποίαν το Εγώ αναπτύσσεται στο άπειρο, νικώντας κατ' αυτόν τον τρόπο τις αντιστάσεις που θέτει το ίδιο στον εαυτό του. Ο ηθικός αυτός ακτιβισμός για τον Fichte ενσαρκώνει την ελεύθερη ουσία της νεώτερης φιλοσοφίας έναντι της δογματικής παλαιάς. Στις ιδέες του διακρίνεται ευχερώς η ισχυρά επίδραση που ήσκησε επάνω του η Γαλλική Επανάσταση, από την οποία, ωστόσο, αργότερα απογοητεύθηκε, εξαιτίας της εισβολής του Ναπολέοντος στην Γερμανία. Η απογοήτευση αυτή σηματοδοτεί και την μεταστροφή του στοχασμού του Fichte από την ενεργό διεκδίκηση των υποκειμενικών δικαιωμάτων

του ανθρώπου απέναντι στο κράτος προς την εξύμνηση του αυταρχικού κράτους και τον γερμανικό εθνικισμό με το έργο του «Λόγοι προς το γερμανικό έθνος» το 1808.

14. Joseph-Marie de Maistre, Γάλλος της Σαβοΐας, φιλόσοφος, δικηγόρος, διπλωμάτης και συγγραφεύς, γεννήθηκε την 1η Απριλίου του 1753. Μορφώθηκε πιθανόν από τους Ιησουίτες και σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο του Τορίνο. Αποτελεί εμβληματική μορφή του αντι-Διαφωτισμού, καθόσον υπεστήριζε ότι η μοναρχία αποτελεί τόσο θεόσταλτο θεσμό όσο και μοναδική μορφή σταθεράς διακυβερνήσεως. Επιζητούσε την παλινόρθωση των Βουρβώνων στον θρόνο της Γαλλίας και την απόλυτη εξουσία του Πάπα επί των εγκόσμιων κυβερνήσεων και ότι μόνον οι κυβερνήσεις που εδράζονται σε ένα χριστιανικό σύνταγμα, στα έθιμα και τους θεσμούς όλων των ευρωπαϊκών κοινωνιών, μπορούν να αποφύγουν το αιματοκύλισμα και την αναρχία που επέφερε η Γαλλική Επανάσταση. Ήταν ενθουσιώδης υποστηρικτής της αρχής της ιεραρχικής εξουσίας και της ιδέας ότι το κράτος είναι υπόλογο στην Θεία Πρόνοια. Κατά τον de Maistre η Γαλλία είναι επιφορτισμένη με θεϊκή αποστολή ως βασικό όργανο του καλού και του κακού επί γής και η Γαλλική Επανάσταση αποτελεί προϊόν της Θείας Πρόνοιας, επειδή η μοναρχία, η αριστοκρατία και όλη η κοινωνία της παλαιάς Γαλλίας αντί να ευεργετήσουν την ανθρωπότητα μέσω του γαλλικού πολιτισμού, προωθούσαν τις αθεϊστικές διδασκαλίες του Διαφωτισμού. Ως εχθρός του ορθολογισμού πρέσβευε ότι όλα οι κυβερνήσεις πρέπει να βασίζονται σε μία και] όνη ανώτατη Αρχή και δή θρησκευτική, όπως ο Πάπας. Μεταξύ των ατόμων που επηρέασε ανήκουν ο ποιητής Charles Baudelaire και ο ηγέτης της Action Francaise Charles Maurras. Απεβίωσε στις 26 Φεβρουαρίου 1821.

15. Juan Donoso Cortes, 06/05/1809-03/05/1853, μαρκήσιος του Valdegamas, θεωρητικός, θεολόγος, διπλωμάτης και συγγραφεύς, με την πατρική προγονική γραμμή του να φθάνει ως τον Hernando Cortes, τον κονκισταδόρα. Ξεκίνησε τις νομικές σπουδές του στο Πανεπιστήμιο της Σαλαμάνκα σε ηλικία δώδεκα ετών, στα δεκαέξι του έλαβε το ήσσον διδακτορικό του δίπλωμα από το Πανεπιστήμιο της Σεβίλης, ενώ στα δεκαοκτώ του έγινε καθηγητής λογοτεχνίας στο κολέγιο Caceres. Αρχικά φιλελεύθερος και θαυμαστής του Ρουσσώ, από τις επαναστατικές αναταραχές του 1848 μετεστράφη σε συντηρητικές και αντεπαναστατικές ιδέες και κατέστη ένας από τους σημαντικότερους συντηρητικούς και αντιδραστικούς διανοητές της εποχής του, αλλά και των μετέπειτα αιώνων. Διεκήρυξε την σπουδαιότητα της αποφάσεως στο πεδίο της πολιτικής και της έννοιας της κυριαρχίας και διετύπωσε την θεωρία της δικτατορίας είτε στην θρησκευτική είτε στην πολιτική μορφή της, αναγκαία κατά τα άλλα, εφόσον οι παραδοσιακές μοναρχίες απετύγχανον να εκπληρώσουν την διατήρηση της κοινωνικής ευταξίας και την διατήρηση της ιεραρχίας. Για τον Cortes το θεμέλιο της εξουσίας και της διατηρήσεως της ιεραρχίας είναι η καταπίεση, ενώ η κρατική βία είναι αναγκαία για την εξουσία και την τάξη. Αντιμετώπιζε τον άνθρωπο ως διεφθαρμένο και άλογο όν, το οποίο πρέπει να κυβερνάται με σιδηρά πυγμή. Αξιοσημείωτη είναι και η πρόβλεψή του πως η ανάπτυξη της τεχνολογίας, η συγκρότηση μαζικών μόνιμων στρατών και η οργάνωση της αστυνομίας θα αποτελέσουν όργανα στα χέρια αθεϊστικών και σοσιαλιστικών τυραννιών.

16.Taine Hippolyte γεννηθείς στο Βουαζιέ της Γαλλίας το 1828, υπήρξε θετικιστής φιλόσοφος, ιστορικός και κριτικός. Υπεστήριζε την επιστημονική και την πειραματική ψυχολογία πάνω σε φυσιολογικές βάσεις και προσέφερε θεωρητική βάση στο νατουραλιστικό κίνημα της λογοτεχνίας. Ανέλυε τα καλλιτεχνικά και τα λογοτεχνικά έργα θεωρώντας τα ως αναγκαία αθροίσματα τριών μεταβλητών: της φυλής, του περιβάλλοντος, της στιγμής, ήτοι του αθροίσματος των προϋπαρχόντων δεδομένων που προσδιορίζουν το ιστορικό γίγνεσθαι. Προσπαθούσε, επίσης, να καθορίσει σε κάθε δημιουργό την κυριαρχούσα ικανότητα, που τον ωθούσε να εκφρασθεί προς μία ορισμένη κατεύθυνση. Απεβίωσε στο Παρίσι το 1893.

17. Hegel Georg Wilhelm Friedrich (27/08/1770 - 14/11/1831) Γερμανός φιλόσοφος και ένας των δημιουργών του Γερμανικού Ιδεαλισμού, ανέπτυξε ένα σύστημα απολύτου Ιδεαλισμού και Διαλεκτικής. Πραγματεύτηκε την έννοια του Λαού (Volk), του πνεύματος του Λαού (Volkgeist) και της σχέσεώς του με το Κράτος, στόχευσε στην αναγέννηση του γερμανικού έθνους και παρουσίασε τους Γερμανούς ως θεματοφύλακες του ελληνισμού και του χριστιανισμού. Ο φιλοσοφικός στοχασμός του επικεντρώθηκε στο Κράτος, το οποίο θεωρεί ως κάτι αφηρημένο, ως Ιδέα που υπερέχει έναντι των μερών της και ως ενεργό πραγματικότητα της υποστασιακής βουλήσεως, την ατομική ελευθερία, το Άτομο, την βούλησή , το σύνολο και την πρόοδο. Θεωρείται ότι επηρέασε πλήθος συγγραφέων και διανοουμένων, μεταξύ αυτών οι Feuerbach και Marx, ενώ πολλοί ήταν και οι διαφωνούντες με αυτόν, όπως οι Schopenhauer, Schelling, Nietzsche, Popper, Russel, Heidegger.

18. Carlyle Thomas, γεννηθείς στο Εκλεφέτσαν του Νταμφρισάϊρ στο 1795, γόνος αγγλικής καλβινιστικής οικογένειας, διαμόρφωσε εκ των αυστηρών πουριτανικών αρχών της στάση αδιάλλακτης αντιθέσεως προς το πνεύμα της εποχής του. Υπεστήριζε ότι είναι ανάγκη ο άνθρωπος να απαλλαγεί από τα ψεύτικα εποικοδομήματα, με τα οποία ο σύγχρονος πολιτισμός των εξαναγκάζει να ζεί, και να αποκτήσει συνήθειες που είναι συμφυείς με την βαθύτερη πραγματικότητα. Αντιτασσόταν. στον υλισμό και συμπεριελάμβανε στον ορισμό του κάθετί που περιφρονούσε από τον σύγχρονό του κόσμο και αντιπαρέθετε στον «πολιτισμό των μαζών» την μεσαιωνική οργάνωση της κοινωνίας. Γνωστότερο έργο του το «On heroes, hero-worship and the heroic in history» (1843).

19. Spencer Herbert, γεννηθείς στο Ντέρμπυ το 1820, Άγγλος θετικιστής φιλόσοφος. Για τον Spencer η εξέλιξη και η πρόοδος αποτελούν την ουσία κάθε πραγματικότητος. Απέκλειε από τον χώρο της επιστήμης την γνώση του Απολύτου και αντιλαμβανόταν την κοινωνία σαν έναν οργανισμό. Ήταν φανατικός υπέρμαχος του laisser-faire, lesser-passer και εχθρός κάθε μορφής κρατικού ελέγχου στο επίπεδο της ανθρώπινης ατομικής δραστηριότητος. Θεωρούσε δε πως η κοινωνική ολοκλήρωση είναι αναγκαία προϋπόθεση της εξελίξεως και πως από τα στρατιωτικά καθεστώτα, στα οποία επικρατεί ο ιεραρχικός έλεγχος, περνάμε στα βιομηχανικά καθεστώτα, στα οποία ο σεβασμός μεταξύ των ατόμων είναι αναγκαία συνθήκη του ανταγωνιστικού ρόλου τους, και έπειτα σε έναν τρίτον τύπο καθεστώτος, όπου θα εκδηλώνεται η συνεργασία μεταξύ των ατόμων με καθαρά αλτρουιστικά κίνητρα. Κατά τον Spencer, στην ηθική ανήκει η αποστολή να ερευνήσει τους λόγους μιας τέτοιας εξελίξεως.

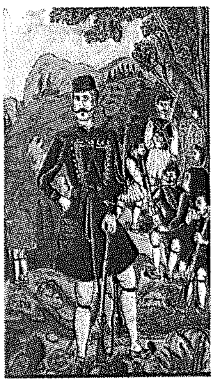
ΘΕΟΦΙΛΟΣ

«Ένα στάχυ κίτρινο, σαν να βγαίνει απ' τη γη, ένα ελληνικό φαινόμενο. Έκανε αυτό που δεν έκαναν άλλοι. Μας αποκάλυψε τι είναι η Ελλάδα, τι είναι το φως της. Μας προσέδωσε μια εθνική ζωγραφική συνείδηση.»

Φασιανός

Υπό Τίσιδος

Στα τέλη του 19ου αιώνα, η Ελλάδα ως νεοσύστατο κράτος, βρισκόταν σε αναζήτηση της ταυτότητός της : εθνικής, οικονομικής πολιτιστικής · ταυτότητα που θα χάριζε στην χώρα τον σεβασμό ων ευρωπαϊκών κρατών, αλλά και θα αποδείκνυε ότι η Ελλάς παρά την τεσσάρων αιώνων τουρκική κυριαρχία δύναται να συμπορευθεί σ' όλους τους τομείς με την Ευρώπη και πολύ περισσότερο να προτείνει δικές της γνήσιες τάσεις, λύσεις, προβληματισμούς και ρεύματα. Στον τομέα της οικονομίας δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια · προσπαθεί να συμβαδίσει με την βιομηχανοποιημένη και τεχνολογικά εξελιγμένη Ευρώπη. Η εθνική ταυτότητα και συνείδηση αναζητήθηκε και θεμελιώθηκε στην αδιάσπαστη ιστορική συνέχεια και στην καταγωγή εκ των αρχαίων Ελλήνων, και ενισχύθηκε από την Μεγάλη Ιδέα και τις αλυτρωτικές τάσεις.

Στο πεδίο του πολιτισμού, ήταν έκδηλη η ανάγκη για δημιουργία τοπικής παραδοσιακής τέχνης η οποία θα περιόριζε τις τάσεις αντιγραφής και αναπαραγωγής των Ευρωπαϊκών έργων από τους Έλληνες καλλιτέχνες και θα πρότεινε μια γνήσια ελληνική άποψη.

Οι διανοούμενοι και οι καλλιτέχνες της γενιάς του '30 βρήκαν αυτήν την αυθεντικά ελληνική έκφραση στο έργο του Θεόφιλου Χατζημιχαήλ, του ιδιοφυούς σαλού, όπως τον χαρακτήρισε ο Π. Ζωιόπουλος στο πρόσφατο βιβλίο του.

«Ένας αυτοδίδακτος Έλληνας, ένας παρθένος μαθητής των αισθήσεων που μέσα σε μια κοινωνία σπουδασμένη στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια κι ευαίσθητη μονάχα στους Ραφαέλους, επέτυχε να καθαρίσει και να δώσει έκφραση πλαστική στο αληθινό πρόσωπό μας» γράφει ο Ελύτης.

Γεννήθηκε γύρω στα 1867 στην Μυτιλήνη κι ήταν ο πρωτότοκος γιος του τσαγκάρη Γαβριήλ Κεφάλα και της Πηνελόπης, κόρης ενός εύπορου αγιογράφου γνωστού ως Ζωγράφου ή Χατζημιχαήλ. Από πολύ μικρός περνούσε ώρες δίπλα στον παππού του παρατηρώντας τον να ζωγραφίζει και σύμφωνα με τις μαρτυρίες του αδελφού του είχε αρχίσει ήδη από τα 8 του χρόνια να διαβάζει μόνος του και να ζωγραφίζει σοβαρά, ακόμα και τοιχογραφίες.

Βέβαια, τα υπόλοιπα παιδιά και ο κοινωνικός περίγυρος της οικογένειας τον περιγελούσαν (τον αποκαλούσαν αχμάκη = κουτό), καθώς δεν διάβαζε για το σχολείο, στην τάξη ήταν αφηρημένος και ζωγράφιζε στα τετράδιά του. Κάποια στιγμή αποφάσισε να σταματήσει το σχολείο όχι λόγω μαθησιακής αδυναμίας, αλλά λόγω προσωπικής άρνησης και στάσης. Στα 15 του χρόνια, στις απόκριες, φόρεσε την φουστανέλα κι από τότε αρνήθηκε να την βγάλει και περιφερόταν στην πόλη ντυμένος τσολιάς · την αμφίεση αυτή την διατήρησε μέχρι τον θάνατό του. Η τοπική κοινότητα, όμως, αλλά και η ίδια του η οικογένεια δεν ανέχτηκαν την όλη του συμπεριφορά κι ο νεαρός Θεόφιλος αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το πατρικό του σπίτι και να κατευθυνθεί στην Σμύρνη. Εκεί αρχίζει και η πρώτη καλλιτεχνική του περίοδος από την οποία δεν έχουν σωθεί έργα · από μαρτυρίες είναι γνωστό ότι ζωγράφιζε σε τοίχους και στο δωμάτιο όπου ζούσε σκηνές με ηρωικά κατορθώματα και γενναία παλικάρια. Παράλληλα άρχισε να οργανώνει κι αυτοσχέδιες θεατρικές παραστάσεις δρόμου ντυμένος Μεγαλέξανδρος μαζί με τα παιδιά της γειτονιάς που παρίσταναν τους μακεδόνες πολεμιστές (όλες τις στολές τις έφτιαχνε ο ίδιος). Αυτές του οι παραστάσεις με το εθνικό στίγμα και το γεγονός ότι κυκλοφορούσε νυχθημερόν με την φουστανέλα σε μια πόλη που όλοι οι Έλληνες φορούσαν φράγκικα θεωρήθηκαν

προκλητικά και οδήγησαν στην σύλληψή του από τις τουρκικές αρχές. Τον απελευθέρωσε ο γιος της οικοδέσποινάς του, εξηγώντας στις αρχές ότι είναι αχμάκης και δεν έχει συνείδηση των πράξεών του.
Όταν ξέσπασε ο ελληνοτουρκικός πόλεμος το 1897, ο Θεόφιλος φεύγει από την Σμύρνη και μεταβαίνει στην Αθήνα για να καταταγεί εθελοντικά στον ελληνικό στρατό. Καθώς, όμως, δεν έγινε δεκτός, κατευθύνεται στον Βόλο, όπου σύμφωνα με κάποια χειρόγραφά του κατετάγη ως εθελοντής και έλαβε μέρος στις μάχες του Βελεστίνου και του Δομοκού.
Στον Βόλο έζησε περίπου 40 χρόνια περιπλανώμενος και πάντα φουστανελοφόρος. Κέρδιζε χρήματα διακοσμώντας σπίτια και μαγαζιά με τοιχογραφίες συνήθως ηρωικής θεματολογίας και φιλοτέχνησε αγιογραφίες και φορητά έργα. Η διαμονή του στις περιοχές του Πηλίου και του Βόλου οριοθετεί και την δεύτερη καλλιτεχνική του περίοδο.
Το 1927 επιστρέφει στην Μυτιλήνη και συνεχίζει να ζωγραφίζει σε τοίχους μαγαζιών και σπιτιών. Γύρω στα 1930, οι τοιχογραφίες του Θεόφιλου- φωτογραφημένες - έφθασαν μέχρι το Παρίσι και τον κριτικό τέχνης και εκδότη καλλιτεχνικών εντύπων, Tériade (Στρατή Ελευθεριάδη), ο οποίος αναγνωρίζοντας την αυθεντικότητα του ζωγράφου έσπευσε να συναντηθεί μαζί του και να του ζητήσει να αναπαράγει κατά παραγγελίαν τα θέματα των τοιχογραφιών του πάνω σε κάμποτο (λινό ύφασμα) για να είναι φορητά. Με αυτήν την συμφωνία αρχίζει η τρίτη και τελευταία - αλλά και πιο δημιουργική - περίοδος της καλλιτεχνικής του πορείας, καθώς και η πολυπόθητη αναγνώριση και ανάδειξη του έργου του, η οποία θα κορυφωθεί μετά τον θάνατό του.

Το 1934, μόλις τέσσερα χρόνια μετά την ανακάλυψή του από τον Tériade, ο Θεόφιλος βρέθηκε νεκρός στο πάτωμα του δωματίου του πιθανώς από τροφική δηλητηρίαση.
Η τεχνοτροπία του Θεόφιλου απέχει πολύ από την δυτικοευρωπαϊκή ζωγραφική· το γεγονός ότι μαθήτευσε δίπλα στον αγιογράφο παππού του φανερώνεται από τα πολλά στοιχεία αγιογραφικής τεχνικής στα έργα του : μονοδιάστατη απεικόνιση χωρίς προοπτική και βάθος πεδίου, αφηγηματική εξιστόρηση γεγονότων με διαφορετικές χρονικά σκηνές σε μία μόνο τοιχογραφία, η ίδια η επιφάνεια που επέλεξε για να εκφραστεί (ο τοίχος), καθώς και τα χρώματα που χρησιμοποιούσε τα οποία παρασκεύαζε ο ίδιος με μια συνταγή μυστική, την οποία προφανώς του είχε αποκαλύψει ο παππούς του.
Πηγές έμπνευσής του σε πρώτο βαθμό αποτελούν τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας της Εποχής - εφημερίδες, περιοδικά, ταχυδρομικά, δελτάρια - και σε δεύτερο βαθμό το πρόσφατο ιστορικό παρελθόν - η επανάσταση του '21, ο ελληνοτουρκικός πόλεμος του 1897, ο Μακεδονικός Αγώνας - η παράδοση και η καθημερινότητα των Ελλήνων, οι ήρωες πρόγονοι από την αρχαιότητα και το Βυζάντιο μέχρι και την εποχή του, αλλά και ρομαντικά θέματα όπως οι μεγάλοι έρωτες της λογοτεχνίας, του Ρωμαίου και της Ιουλιέτας, του Ερωτόκριτου και της Αρετούσας, του Τσακιτζή και της Λεϊλά.
Με την ζωγραφική του ο Θεόφιλος έλεγε ιστορίες · έσμιγε την πραγματικότητα με την φαντασία του, εξωτερίκευε τον θαυμασμό του για ηρωικά κατορθώματα των προγόνων, εγκωμίαζε την μαχητικότητα των πολεμιστών του Έθνους και παρουσίαζε τον έρωτα εξιδανικευμένο. Ζούσε στον δικό του κόσμο, στην δική του Ελλάδα, όπου κυριαρχούσε η φύση, το φως και η γενναιότητα.

Ο ποιητής Κώστας Ουράνης γράφει : «Δεν χωρεί, επομένως, να γελοιοποιεί ή να εκθειάζει κανείς τον Θεόφιλο ως "καλλιτέχνη" και με κριτήρια αισθητικά [...] Στους πίνακές του δεν υπάρχει ο ίδιος, ως άτομο. Τίποτα προσωπικό, το ιδιοσυγκρασιακό - όπως στο δημοτικό τραγούδι δεν υπάρχει ο "ποιητής" (ο προσωπικός τόνος, το προσωπικό αίσθημα) - αλλά είναι η έκφραση, μέσω ενός ατόμου, του καθολικού αισθήματος ενός λαού απέναντι στη ζωή και το θάνατο».

Τίτλοι έργων

Σελ. 1, «Παύλος Μελάς»
Σελ. 2, «Ο Ρήγας και ο Κοραής σώζουν την Ελλάδα»
Σελ. 2 , «Ο Ερωτόκριτος και η Αρετούσα»

Πηγές-Βιβλιογραφία

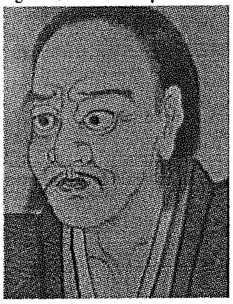
- Άννα Χατζηγιαννάκη, *Θεόφιλος*, Κ. Αδάμ Εκδοτική
- Οδυσσέας Ελύτης, *Ο Ζωγράφος Θεόφιλος*, Εκδόσεις Ύψιλον
- Λεύκωμα *Θεόφιλος, Έργα από τα Μουσεία Θεόφιλου και Tériade της Μυτιλήνης*

Μιγιαμότο Μουσάσι

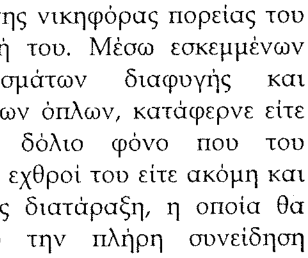
Υπό Αναστασίου Ιωάννου

Η Ιαπωνική παράδοση βρίθει από μία βουλητική ανάγκη του όντος για τελειοποίηση καθώς και από μία ολιστικού χαρακτήρα βιωματική εμπειρία του κόσμου μέσω πνευματικών και πρακτικών ατραπών, δίχως όμως η διαφοροποίηση αυτή να είναι πάντοτε εμφανής ή υπαρκτή. Η αφοσίωση, η αυτοπειθαρχία, η αυτοκυριαρχία επί των παθών και αδυναμιών, η αυτοθυσία, η συμπόρευση ευγένειας και σκληρότητας αποτελούν όχι μονάχα δυσερμήνευτα, αλλά και συχνά ακατανόητα χαρακτηριστικά μιας προσωπικότητας για ένα σύγχρονο δυτικό ον. Ο Μιγιαμότο Μουσάσι αποτελεί μία εξέχουσα μορφή ανδρός, απεικόνιση του αυθεντικού ιαπωνισμού, μα και ευρύτερα ενός αρχετυπικού πολεμιστή, πηγή εμπνεύσεως και διδασκαλιών για κάθε σύγχρονο αρνητή μιας στείρας θεωρήσεως των πολεμικών τεχνών.

Γόνος του Σίνμεν Μουνισάι, δασκάλου του *τζίτε*[1], , ο Σίνμεν Μουσάσι Νο Κάμι Φουτζιβάρα

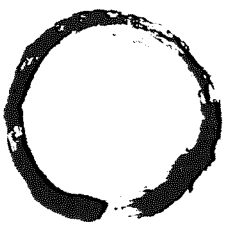

Νο Γκένσιν ή εν συντομία αποκαλούμενος Μιγιαμότο Μουσάσι, γεννήθηκε περί το 1584 στο χωριό Μιγιαμότο της επαρχίας Μιμασάκα. Κατά την διάρκεια της γεννήσεώς του αποβιώνει η μητέρα του, ενώ σε ηλικία 7 ετών πεθαίνει η μητριά του και δολοφονείται ο πατέρας του. Την ανατροφή του, έκτοτε, αναλαμβάνει ένας βουδιστής ιερέας εκ της οικογενείας της μητριάς του. Η κλίση του Μιγιαμότο στην ξιφασκία έγινε εμφανής από τα πρώτα χρόνια της εκπαιδεύσεώς του. Στα 13 του χρόνια λαμβάνει χώρα η πρώτη του μονομαχία με έναν γνωστό ξιφομάχο της περιοχής του, τον Αρίμα Κιμπέι, την οποία κερδίζει, ενώ στα 16 του εξουδετερώνει έναν κατά πολύ ανώτερό του αντίπαλο, τον Ταντασίμα Ακιγιάμα. Εκείνη την περίοδο τάσσεται στο πλευρό του οίκου Ασικάγκα στην μάχη της Σεκιγκαχάρα το 1600, όπου οι συμπολεμιστές του ηττώνται και κατασφάζονται ανηλεώς στα πεδία των μαχών. Ο θρύλος αναφέρει πως ο 16χρονος Μουσάσι διεσώθη παριστάνοντας τον αποθανόντα ανάμεσα στα πτώματα. Σε ηλικία 21 ετών εγκαταλείπει το σπίτι του και οδεύει προς την αναζήτηση των ικανοτέρων σε κάθε πόλη δασκάλων πολεμικών τεχνών διά την αναμέτρησή του μαζί τους. Στα χρόνια που ακολούθησαν έως το 1637, καταφέρνει να νικήσει άνω των 60 μονομαχιών, δίχως ποτέ να ηττηθεί. Διδασκόταν και δίδασκε, τελειοποιούσε τις τεχνικές του, ίδρυε σχολές ξιφομάχων και σωματοφυλάκων, διείσδυε στις πνευματικές του αναζητήσεις σε πλείστα βουδιστικά μοναστήρια, απ' όπου πέρασε, και αποτελούσε μία αξιοσέβαστη μορφή που ενέπνεε μονάχα φόβο στους αντιπάλους του. Αναφέρεται σε μεταγενέστερες πηγές ότι έλαβε μέρος και σε άλλους πολέμους, καθώς και στην υψίστης ιστορικής σημασίας μάχη της *Σιμαμπάρα*[2] το 1637. Χρησιμοποιούσε μονάχα ξύλινο ξίφος, κάτι βεβαίως που δεν απέτρεψε τον θάνατο πάρα πολλών αντιπάλων του, οι οποίοι μάλιστα χειρίζονταν αληθινά όπλα. Βασική παράμετρος της νικηφόρας πορείας του υπήρξε η στρατηγική του. Μέσω εσκεμμένων αργοποριών, τεχνασμάτων διαφυγής και προχείρων αυτοσχέδιων όπλων, κατάφερνε είτε να αποτρέψει τον δόλιο φόνο που του επιφύλασσαν αρκετοί εχθροί του είτε ακόμη και την ψυχολογική τους διατάραξη, η οποία θα τους απέτρεπε από την πλήρη συνείδηση εκτυλίξεως των τεχνικών τους κατά την διάρκεια της μονομαχίας. Την περίοδο γύρω στο 1630, είχε ξεκινήσει παραλλήλως με την ξιφασκία και την ενασχόλησή του με την ποίηση, την καλλιγραφία (σόντο), την ζωγραφική, την τελετή του τσαγιού (κα νο γιου) και εντονοτέρων πνευματικών αναζητήσεων, διά την ολοκλήρωση της προσωπικότητάς του μέσω της εκλεπτύνσεως - εξευγενισμού πολλών πτυχών της φυσικής του παρουσίας. Το 1641 συνθέτει τα 35 άρθρα για την τέχνη της ξιφασκίας, ενώ κατά το 1643, απομονωμένος στην σπηλιά Ρειγκέντο, συγγράφει ένα έργο συμπτύξεως στρατηγικής σκέψεως, τεχνικής, αντιλήψεων περί των πολεμικών τεχνών και της πνευματικής διαστάσεώς τους, το μνημειώδες Γκόριν Σο ή από μία δυτική σκοπιά Βιβλίο των Πέντε Στοιχείων. Στις 19 Μαΐου του 1645 αφήνει την τελευταία του πνοή στο Κουμαμότο, όπου μεταγενέστεροι άρχοντες

έκτισαν ένα λιτό μνημείο αναφοράς στην ζωή και τα κατορθώματά του.

Γκορίν Σο

Το Βιβλίο των Πέντε Στοιχείων αποτελεί ένα από πολυτιμότερα εγχειρίδια για κάθε μαχητή. Ο Μουσάσι έχει διαχωρίσει την έγγραφη διδασκαλία του σε πέντε τομείς-στοιχεία, τα οποία ονομάζει Γη, Νερό, Φωτιά, Αέρας και Κενότητα. Η «κατηγοριοποίηση» αυτή αποτελεί έκφανση των βαθυτέρων ολιστικών θεωρήσεων της υπάρξεως, γνησίως και αυθεντικώς προσεγγισμένης από τον βίο και το πνεύμα του Μουσάσι. Ξεκινώντας με κάποια λιτά αυτοβιογραφικά στοιχεία, επεκτείνεται εν συνεχεία στην παρουσίαση των τεχνικών του, ενίοτε βαφτισμένες (εκ του ιδίου) και εν τοιαύτη περιπτώσει διακτισμένες εις το κοσμικό όλον. Στις απαρχές του έργου του (Γη) εισάγει μία πλήρη θεώρηση της πολεμικής συγκρούσεως ως Τέχνη καθώς και τον τρόπο με τον οποίο δύναται κάποιος να την αντιληφθεί ορθώς και πλήρως. Κομβικής πνευματικής, αλλά και ευρύτερα μεταφυσικής χροιάς, αποτελεί ο παραλληλισμός της τέχνης του πολέμου με εκείνη του ξυλουργού (σε δυτικό μεσαιωνικό πλαίσιο του τεχνίτη - τέκτων αντιστοίχως σε σύγχρονο δυτικό θα εννοούσαμε τον μηχανικό). Εν προκειμένω σημειώνει πως οφείλει καθείς κατά το δυνατόν να διεισδύσει σε όλες τις τέχνες και να αντιληφθεί την Ουσία τους. Στο ακόλουθο κεφάλαιο -Νερό- παρουσιάζει στοιχεία αναφορικά με την στάση και την κατάσταση του συνόλου του σώματος ενός ξιφομάχου και κατατάσσει σε κατηγορίες την φύση και το είδος των χτυπημάτων κατά τη διάρκεια μιας ξιφομαχίας. Στο κεφάλαιο Φωτιά μπορεί κανείς να παρακολουθήσει σε πλήρη ανάπτυξη τις στρατηγικές του σκέψεις σε σχέση με τον τόπο μιας αναμετρήσεως, των κινήσεων που θα χρησιμοποιηθούν είτε για την τρομοκράτηση, είτε για την σύγχυση, είτε για μία ευθεία νικηφόρα σύγκρουση με έναν αντίπαλο, καθώς και της αυτεπιγνώσεως δυνάμεων και ικανοτήτων. Στον Αέρα, το κεφάλαιο που έπεται του Νερού, ο Μουσάσι αναφέρεται σε όλες τις υπόλοιπες τεχνικές που μπορεί ένας αντίπαλος να χρησιμοποιήσει καθώς και στην παρουσίαση των αδυναμιών τους απέναντι στις τεχνικές του ιδίου του Μουσάσι. Και στα τέσσερα κεφάλαια του έργου του, όπως και ο ίδιος πολλάκις επισημαίνει, όσα αναφέρονται δεν αποτελούν μονομερή θεώρηση μιας μονομαχίας, αλλά πληρέστατα διδάγματα με πεδίο εφαρμογής οιαδήποτε πολεμική σύρραξη. Ό,τι γράφεται για έναν πολεμιστή, αφορά και πληθώρα αυτών, ενώ κάθε τεχνική δύναται να αξιοποιηθεί από ολόκληρο στράτευμα. Αυτή η όντως θαυμαστή παρουσίαση μιας ολοκληρωμένης και άρτιας στρατηγικής, αλλά και τέχνης του πολέμου, θα ήταν δυνατόν να παρουσιασθεί μονάχα από ανθρώπους οι οποίοι δεν αποτέλεσαν απλούς δάσκαλους, αλλά κάθε στιγμή ενσάρκωναν τον πόλεμο και την τέχνη του κατ' ιδίαν. Ο Μουσάσι δίδασκε την συνεχή εγρήγορση και οξυδερκή παρατήρηση, την διαρκή πειθάρχηση στην ανέλιξη και την ολοκλήρωση. Το Γκοριν Σο δεν αποτελεί απλώς ένα έργο γραμμένο από τον Μουσάσι, αλλά μία απεικόνιση του ίδιου του Μουσάσι, μία αιώνια επιτύμβια στήλη ενός υπερβατικού χαρακτήρα και ενός αξεπέραστου «τεχνίτη» της πολεμικής συρράξεως.

Κενότητα

Το Γκορίν Σο ολοκληρώνεται με την Κενότητα, την αναφορά δηλαδή στον αναγκαίο κενό «χώρο» όπου εκτυλίσσονται τα δρώμενα της ζωής, καθώς και στην κατανόηση και προσέγγισή του. Η κενότητα αποτελεί μία βαθιά πραγματικότητα του κέντρου κάθε υπάρξεως, της οποίας η σημαντικότητα έγκειται στο ότι αποτελεί τον εσώτερο χώρο συλλήψεως της ουσίας μιας φυσικής ανθρώπινης παρουσίας. Η ιδιαίτερη, ακόμη και για την εποχή της, προσωπικότητα του Μουσάσι, διαμορφώθηκε ως επί το πλείστον από το Ζεν και τις επιταγές της αυτοπραγμάτωσής του. Σε μεγάλη ηλικία μάλιστα, κατόπιν της αναδείξεως του Μουσάσι ως έναν από τους μεγαλύτερους ξιφομάχους στην ιστορία της Ιαπωνίας, έλαβε χώρα μία τριετής απομόνωση του στην Φύση και μια εις βάθος διείσδυση στην πνευματικότητά του μέσω του διαλογισμού ζαζέν, ο οποίος αποτελεί βασική πρακτική του Ζεν. Ας μη θεωρηθεί τυχαία συγκυρία το γεγονός άλλωστε πως δάσκαλός του υπήρξε ο Τακουάν ενώ στα έργα ζωγραφικής του ο Μουσάσι απεικονίζει συχνά τον Μποντιντάρμα, «ιδρυτή» (υπό το πρίσμα μία θεώρησης δυτικής, κατά το κύριο μέρος της) του κινεζικού *Τσαν*[3], το οποίο εν συνεχεία αποκαλείτο ως Ζεν στην Ιαπωνία. Η κενότητα, εν κατακλείδι, αποτελεί όχι απλώς το επιστέγασμα, αλλά και τα θεμέλια της διαπλάσεως ενός μαχητή. Ο δρόμος του Αληθινού Πολεμιστή, όπως ευρύτερα διαμορφώθηκε στην Ιαπωνία, δεν απαιτεί

μονάχα τεχνική, ταχύτητα, ευστροφία και στρατηγική, αλλά και ένα άϋλο, ανέκφραστο, απροσδιόριστο από τον κοινό νου, πνεύμα, του οποίου η άσκηση θα συντελέσει στη φυσική αυτοΐαση ενός πολεμιστή. Ο εσωτερισμός, εν ολίγοις, είναι η πηγή του βίου του Μουσάσι, μέσω του οποίου υπερέβη τον φόβο, τους δισταγμούς και τον ίδιο τον θάνατο, μετουσιώνοντας την 61 ετών ύπαρξή του σε ένα αιώνιο αρχέτυπο.

Σαν το όρος Φούτζι...

Στην παράδοση της Ιαπωνίας, οι βιοθεωρητικές αναζητήσεις, τα ιδανικά και οι αξίες αποτυπώνονται είτε σε κώδικες, είτε σε λιτές διδαχές, είτε με την μορφή σύντομων ιστοριών, δίχως διαλεκτικές μεθόδους ή μακροσκελείς αναλύσεις. Υπάρχει μία μικρή ιστορία- διδαχή για τον διάλογο του Μουσάσι με έναν μαθητή του σχετικά με τα πρότυπα και τους στόχους στην ζωή ενός ανθρώπου, όπου γίνεται άμεσα αντιληπτή η πνευματική και η φιλοσοφική καλλιέργεια, όχι μόνο του Μουσάσι, αλλά ολόκληρης της Μεσαιωνικής Ιαπωνίας, μιας και η συγκεκριμένη διδαχή απετέλεσε βασική αναφορά- προτροπή βιώσεώς της από δασκάλους πολεμικών τεχνών και ασκητές, για αιώνες μετά τον θάνατό του.

Λέγεται, πως ο Μουσάσι όταν ρώτησε τον μαθητή του Τζοτάρο, ποιος είναι ο βασικός στόχος στην ζωή του, εκείνος απήντησε πως επιθυμεί να μοιάσει στον δάσκαλό του. Έκρυθμος ο Μουσάσι σχολίασε την μικρότητα των στόχων αυτών λέγοντας : *Ο στόχος σου αυτός είναι ταπεινός. Να φιλοδοξείς να μοιάσεις στο όρος Φούτζι, με τόσο πλατιά και γερά θεμέλια που και οι ισχυρότεροι κλονισμοί να μην δύνανται να σε ταράξουν και τα μεγαλύτερα έργα των ανθρώπων να μοιάζουν ασήμαντα εμπρός σου. Με τον νου σου σε ύψη που θα σου χαρίσουν διαύγεια να διακρίνεις τις δυνάμεις οι οποίες πλάθουν τα γεγονότα, ώστε να μηνμείνεις έρμαιο και παρατηρητής των γεγονότων αυτών καθ' αυτών.*

Από αυτή την λακωνική, αυστηρή, αλλά βαθείας επιγνώσεως απάντηση του Μουσάσι γίνεται φανερή μία μοναδική κοσμοθέαση, όπου οι ίδιοι οι μεγάλοι Άνδρες, οι ανίκητοι Δασκάλοι, τα ανυπέρβλητα πνεύματα, απαρνιούνται να εγκλωβιστούν σε ένα στεγανό περίβλημα του «εγώ» τους, δεικνύοντας ως πρότυπα εμπνεύσεως, όχι την δική τους αυτοπραγμάτωση, αλλά αιώνιες φυσικές αρχές - σύμβολα- οικοδομήματα, εκ των οποίων τον αποσυμβολισμό πλάθονται και τα ανθρώπινα αιώνια αρχέτυπα ή χαράσσεται το μονοπάτι της αυτοβελτιώσεως και ανελίξεως κάθε διακριτής ανθρώπινης φυσικής παρουσίας. Διότι, επί προκειμένου, κάθε ηρωική, αγγελική, ή υπερβατική προσωπικότητα, σε οποιονδήποτε παραδοσιακό κόσμο, κατόρθωσε να επιτελέσει την «αναρρίχησή» της, πέραν του σύνηθες βίου, μέσω της εξακτινώσεως των ιδίων της μοναδικών χαρακτηριστικών, χαρισμάτων ή και ελαττωμάτων, εντός ή πέραν των ορίων ανωτέρων κοσμικών - θεϊκών αρχών. Η μαθητεία, η ασκητική, η συλλογική δράση ή αναζήτηση, εφόσον απεγκλωβιστούν από την μίμηση, την αντιγραφή ή την επιρροή, διεγείρουν εκείνες τις ιδιάζουσες ατομικές συχνότητες που δρομολογούν τον συντονισμό καταστροφής των στεγανών τειχών της μαζικοποιημένης πλήρως αποϊεροποιημένης νιχιλιστικής καθημερινής ζωής χάριν του Ταό για την Ανατολή και του Αγχιβασίην για την Δύση...

Σημειώσεις του Συγγραφέως

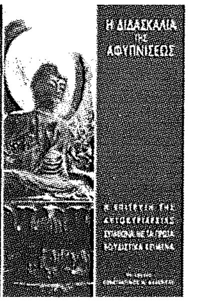
1.Τζίτε : μικρό μεταλλικό ρόπαλο με πλάγια προέκταση για την αντιμετώπιση ξιφών.

2.Στην Σιμαμπάρα έλαβε χώρα μάχη μεταξύ παραδοσιακών Ιαπωνικών Οίκων και εκχριστιανισμένων με την βοήθεια ξένων στρατευμάτων. Η νίκη των πρώτων οδήγησε στην απόφαση κλεισίματος των συνόρων της Ιαπωνίας για τους δύο αιώνες που έπονταν.

3.Η διδασκαλία του Μποντιντάρμα Τσαν, θεωρείται, όχι παρακλάδι, αλλά επαναφορά του Βουδισμού στην πρώιμη αυθεντικότητά του.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

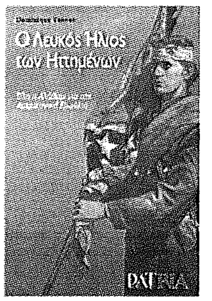
Τίτλος: "Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΦΥΠΝΙΣΕΩΣ "
Συγγραφέας: Ιούλιος Έβολα
Μεταφραστής: Μαλεβίτης Κωνσταντίνος
Εκδόσεις: ιδιωτική έκδοση

"Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΦΥΠΝΙΣΕΩΣ " και το "ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΒΟΥΔΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΟΡΩΝ" αποτελούν μία ξεχωριστική πνευματική προσφορά του κου. Μαλεβίτη Κωνσταντίνου. Η μετάφραση του έργου του Ιουλίου Έβολα είναι πλήρης και προσεγμένη, το δε λεξικό αποτελεί όχι μόνον απαραίτητο συμπλήρωμα για την ανάγνωση του "Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΦΥΠΝΙΣΕΩΣ ", αλλά και χρήσιμο γνωστικό εργαλείο για τον αναγνώστη που κάνει τα πρώτα του βήματα στην μελέτη των ανατολικών παραδόσεων, η δε έκδοση είναι απλή και καλαίσθητη. Το πλέον σημαντικό στην αξιόλογη προσπάθεια του μεταφραστού είναι ότι τα βιβλία του αποτελούν **ιδιωτική εκδοτική προσπάθεια**. Στο βιβλίο «Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΦΥΠΝΙΣΕΩΣ» ο Ιούλιος Έβολα (1898-1974), αναλύει τα ιερά κείμενα Pali του αρχέγονου Βουδισμού. Στη διδασκαλία της Αφυπνίσεως ο Evola υπεισέρχεται σε μία έξοχη ανάλυση των ιερών κειμένων Pali του αρχέγονου Βουδισμού τα οποία αντικατοπτρίζουν το πολιτιστικό, μεταφυσικό και υπερβατικό περιεχόμενο της εν λόγω ανατολικής παράδοσης. Πρόκειται για μία διδασκαλία η οποία απευθυνόμενη σε μία ελίτ ασκητών πνευματικής ευγένειας, κατευθύνεται κόντρα στο ρεύμα, αόρατη για τον περισσότερο κόσμο και τους κοινούς θνητούς που ζουν στη σκιά της άγνοιας.

Ο Βουδισμός ιδιαίτερα στην πρωταρχική του μορφή αποστασιοποιείται του οτιδήποτε θυμίζει θρησκεία, μυστικισμό ή χαρακτηρίζεται από τις έννοιες της πίστης, της αφοσίωσης, της δογματικής ακαμψίας και του προσηλυτισμού. Αντίθετα, εξυψώνεται ο ασκητισμός ως προς την αυθεντική του σημασία δηλαδή αυτή της πρακτικής εξάσκησης, της πειθαρχίας και της εκμάθησης. Παράλληλα εκθειάζεται η αυτοσυγκέντρωση, η δύναμη της θελήσεως, ο έλεγχος της σκέψης και του νου, η ηθική συμπεριφορά, ο μοναχισμός. Ekattam monam akkhatam - Η μοναξιά είναι σοφία. Εκείνος ο οποίος είναι μόνος θα ανακαλύψει ότι είναι χαρούμενος, άρχοντας του εαυτού του, τεχνίτης του προσωπικού του πεπρωμένου. Ο άνθρωπος έρχεται σε αντιπαράθεση με τον ίδιο του τον εαυτό και την εξαρτημένη φύση της ύπαρξής του. Μπαίνει σε μία μάχη καθημερινή, χωρίς ανακωχή, σε έναν ηρωικό αγώνα πνευματικού είδους. Προτιμάει να πεθάνει μαχόμενος για την πραγμάτωση της ύστατης κορύφωσης, παρά να ζει νικημένος. Περπατάει το μονοπάτι της αφυπνίσεως, κατευθυνόμενος προς τη φώτιση. Το μόνο που έχει πλέον σημασία είναι η κάθε στιγμή. Έχει αποκτήσει έλεγχο επί του εαυτού του, διακατέχεται από επίγνωση, γαλήνη, αταραξία και αξιοπρέπεια. Katam karaniyam - Θα γίνει αυτό που ήταν να γίνει.

Τίτλος: Ο Λευκός Ήλιος των ηττημένων
Συγγραφέας: Dominique Venner
Μεταφραστής: Νέλλυ Παρασκευοπούλου
Εκδόσεις: PATRIA

Σημαντική μετάφραση στην ελληνική γλώσσα από τις εκδόσεις PATRIA, έργο γραμμένο από τον Γάλλο Dominique Venner, ιστορικός με ενεργό εθνικιστική δράση και μάλιστα με φυλάκιση στο ενεργητικό του. Με το έργο του αυτό ο συγγραφέας καταρρίπτει όλα τα στερεότυπα που συνδέονται με τον Νότο και τους κατοίκους του. Μέσα από τις σελίδες του βιβλίο αυτού πέραν των ιστορικών και στρατιωτικών γεγονότων, ανακαλύπτουμε σημαντικές πληροφορίες για την πολιτική , αλλά και για την πολιτιστική κατάσταση του Νότου, καθόσον γίνεται αναφορά στην ευρωπαϊκή νοοτροπία και παιδεία των κατοίκων του, αγγλόφωνων και μη, και καταδεικνύεται με γλαφυρά παραδείγματα η αντίθεση με το πουριτανικό πνεύμα των προπατόρων του καπιταλισμού κατοίκων του Βορρά. Δίδεται σαφής εικόνα για την πραγματική μορφή της δουλείας, για την καταγωγή των δουλεμπόρων και τα οικονομικά οφέλη του δουλεμπορίου εκτός Νότου, ενώ με κατανοητό τρόπο παρουσιάζονται τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα της αγροτικής οικονομίας του Νότου έναντι του βιομηχανικού Βορρά.

Συγγραφέας: Α. Μαίανδρος
Εκδόσεις: Μαύρος Ήλιος
Τίτλος: Μεταμοντέρνα εποχή και εθνοκοινωνισμός υπό το πρίσμα του Martin Heidegger

Μια περιεκτική και συνάμα αναλυτική κριτική του μεταμοντέρνου κόσμου υπό το πρίσμα της χαϊντεγγεριανής φιλοσοφίας με πολιτικό πλαίσιο αναφοράς τον εθνοκοινωνισμό. Η Τέχνη, το Είναι, ο Χρόνος, ο Χώρος, η Οντολογία, η Φύση και η Γλώσσα, όπως προσεγγίσθησαν, οριοθετήθηκαν και αναλύθηκαν από τον μεγάλο Γερμανό φιλόσοφο, αντιδιαστέλλονται προς την ρηχότητα και την κενότητα του σύγχρονου κόσμου. Όπως γράφει ο συγγραφέας της εξαιρετικά ενδιαφέρουσας μονογραφίας: «Στην μεταμοντέρνα εποχή η ιδέα μίας αύξουσας αμορφίας και αβεβαιότητας έχει εγκαθιδρυθεί στην επιστήμη, στην φιλοσοφία, στην τέχνη κλπ. Στη φιλοσοφία μάλιστα η πλήρης ισοπέδωση της ουσίας έχει επιφέρει τον εκφυλισμό της, μετατρέποντάς την σε ουραγό της επιστήμης και της τεχνικής μέσα σε ένα περιβάλλον πλήρους εξειδίκευσης που ισοπεδώνει κάθε απόπειρα αυθεντικού στοχασμού και σκέψης. Ο τελευταίος μεγάλος φιλόσοφος Martin Heidegger στο μεγαλειώδες έργο του παρουσιάζει τον διαδοχικό εκφυλισμό της φιλοσοφίας και του στοχασμού, ως αποτέλεσμα της απομάκρυνσης της σκέψης από τα αρχέγονα οντολογικά ερωτήματα όπως τα έθεσαν οι αρχαίοι Έλληνες. Στην χαϊντεγγεριανής φιλοσοφία εμφανίζεται ξεκάθαρα το πρόταγμα της επιστροφής στα πηγαία φιλοσοφικά ερωτήματα και επίσης καταγράφεται η απαίτηση της αφυπνίσεως των μυσταγωγικών δυνάμεων του αίματος και της Γης, ως αρχέγονων θεμελίων της αυθεντικής ανθρώπινης οντότητας.» Μπορείτε να παραγγείλετε το βιβλίο καλώντας στον αριθμό 6939398782.

Τίτλος: Η Εθνική Κυβέρνηση της Βιέννης
Συγγραφέας: Horia Sima
Μεταφραστής: Κωνσταντίνος Τσοπάνης
Εκδόσεις: ΝΟώΝ

Άλλη μία αξιόλογη μετάφραση για ένα θέμα και μία περίοδο, που αγνοούν οι Έλληνες ενασχολούμενοι με την ιστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και γνωρίζουν ελάχιστα οι πατριώτες και εθνικιστές συμπατριώτες μας, καθώς και οι λοιποί Ευρωπαίοι. Πρόκειται για το βιβλίο του Horia Sima, διαδόχου του Corneliu Zelea Codreanu στην ηγεσία της Λεγεώνος του Αρχαγγέλου Μιχαήλ και μετέπειτα Σιδηράς Φρουράς, όπου εξιστορεί, ενίοτε με αφηγηματικό τρόπο, τις προσπάθειες για τον σχηματισμό της Εθνικής Κυβερνήσεως της Βιέννης από εξόριστους Λεγεωνάριους και λοιπούς Ρουμάνους, την συγκρότηση του Εθνικού Στρατού , την οργάνωση αποστολών στην κατεχόμενη από τους Σοβιετικούς Ρουμανία και την προσπάθεια διαφυγής μετά την ήττα της Γερμανίας. Πρόκειται για κείμενο όχι μόνον με ιστορική αξία, αλλά και με πολιτική, καθώς περιγράφεται, εκτός των άλλων, και η προδοτική έναντι του λαού τους στάση του Ρουμάνου βασιλέως και των αστών πολιτικών. Ο μεταφραστής παραδίδει ένα αποτέλεσμα ευανάγνωστο, οι δε επεξηγηματικές σημειώσεις του βοηθούν τον αναγνώστη να ξεδιαλύνει απορίες του σχετικά με τοπωνύμια, χρονολογίες, πρόσωπα και ιστορικά γεγονότα.

Τίτλος: Εθνικός Κομμουνισμός και Εθνικός Μπολσεβικισμός
Ο παράγων «Εθνότητες» και η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης
Συγγραφέας: Γιάννης Κολοβός
Εκδόσεις: ΠΕΛΑΣΓΟΣ

Συνεπής στην επιστημονική μέθοδο καταγραφής, αξιολογήσεως, αναλύσεως και εξαγωγής συμπερασμάτων, ο συγγραφέας κ. Κολοβός μας παρουσιάζει δύο μονογραφίες στην μορφή ενός βιβλίου. Η πρώτη αφορά στις έννοιες εθνικός κομμουνισμός και εθνικός μπολσεβικισμός , την γέννησή τους και την διαδρομή τους ως ιδεολογικά ρεύματα και πολιτική πρακτική. Η δεύτερη ερευνά διεξοδικά την επίδραση του παράγοντος «έθνος» στην διαμόρφωση της εσωτερικής πολιτικής της Σοβιετικής Ένωσης, τις αποτυχημένες απόπειρες δημιουργίας «σοβιετικού λαού» και «σοβιετικής εθνικής συνειδήσεως» και την σημασία της προωθήσεως της ρωσικής γλώσσας σε μη ρωσικούς πληθυσμούς. Με πλούσια βιβλιογραφία και αντικειμενική αντιμετώπιση του θέματός του, ο κ. Κολοβός παρουσιάζει μία ολοκληρωμένη εργασία. Η μοναδική μας ένσταση είναι ότι στην μονογραφία του για τον εθνικό κομμουνισμό και τον εθνικό μπολσεβικισμό, θα μπορούσε να ασχοληθεί διεξοδικότερα ανατρέχοντας και σε ομιλίες, άρθρα, δοκίμια και βιβλία ατόμων που αυτοπροσδιορίζονται ή χαρακτηρίσθηκαν κατά το παρελθόν είτε ως «εθνικοί κομμουνιστές» είτε ως «εθνικομπολσεβίκοι».

Κάτι ξεχωριστό! Α' Μέρος

υπό Parsifal

Τίτλος: **ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΤΕΥΤΟΝΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ**
Συγγραφέας: **Έκτωρ Ευάγγελος Χαρατσής**
Εκδόσεις: **EUROBOOKS**
Χρόνος: **Δεκέμβριος 2010**
Τιμή Εκδότη: **22 €**

Από τον εκδότη:

«Οι Τεύτονες ήταν μοναχοί συνάμα όμως και πολεμιστές, κτίστες αλλά καί εξολοθρευτές. Υπήρξανε επίλεκτοι ιππότες ενός στρατιωτικο-θρησκευτικού Τάγματος, αφοσιωμένου σε έναν σκοπό, που ίσως με τα σημερινά κριτήρια να προκαλεί την απορία του σύγχρονου δυτικού αναγνώστη. Τα περισσότερα μέλη τους πίστευαν φανατικά στην ανάγκη επικράτησης του Καθολικού χριστιανισμού έναντι των αλλόθρησκων και αιρετικών αντιπάλων τους, αλλά ανάμεσά τους υπήρχαν και κάποιοι πού συμμετείχαν στις εκστρατείες τους με απώτερο σκοπό να αποκτήσουν πλούτη, εδαφικές κτίσεις και κοινωνική άνοδο. Παρά τις διαφορές στα προσωπικά τους κίνητρα, όλοι τους ήσαν έτοιμοι να σκοτώσουν και να πεθάνουν για τον σκοπό τους. Το γεγονός αυτό, είναι που κάνει την ιστορία του πιό σκιώδους από τα πολεμικά Τάγματα της Δύσης ακόμα πιό συναρπαστική και άξια μελέτης...»

Απρόσμενη έκπληξη ήταν η έκδοση στην Ελλάδα της παρούσας μονογραφίας. Θεωρείται δυστυχώς ότι η μεσαιωνική ιστορία της Ευρώπης γενικότερα δεν πουλάει στο ελληνικό κοινό με αποτέλεσμα τη σχετική σπανιότητα τέτοιων εκδόσεων. Οι πωλήσεις όμως του απαιτητικού 3-τομου «Ιστορία των Σταυροφοριών» του Steven Runciman, νομίζω έδειξαν το αντίθετο. Ας ασχοληθούν λοιπόν οι εκδοτικοί οίκοι μ' αυτήν την «νέα γη».

Η παρουσίαση αυτή βέβαια δεν αφορά τους εραστές του Μεσαίωνα, των Σταυροφοριών και των Ιπποτικών Ταγμάτων αλλά τους υπόλοιπους. Για τους πρώτους κάθε τέτοια έκδοση είναι απαραίτητη και το παρόν σημείωμα έχει μόνο το νόημα της ενημέρωσης για την έκδοση του βιβλίου. Για τους δεύτερους, το βιβλίο καλύπτει όλες τις ελάχιστες απαιτήσεις ιστορικού συγγράμματος. Ο συγγραφέας αποφεύγει τις κρίσεις (για τις απαιτούνται ύφος, ήθος, ειδικό βάρος και κατάρτιση αλλιώς το σύγγραμμα καταλήγει περίγελως), η έκδοση είναι περιποιημένη με τους απαραίτητους χάρτες και πίνακες, η βιβλιογραφία ικανοποιητική και περιορισμένη στο συγκεκριμένο θέμα (και όχι εκτεταμένη με άσχετα βιβλία ευρύτερου περιεχομένου όπως για λόγους εντυπωσιασμού γίνεται τελευταία). Το βιβλίο διαβάζεται άνετα και από μη ειδικευμένο αναγνώστη, γραμμένο σε στρωτή αφηγηματική γλώσσα, χωρίς αυτό ενοχλεί τους περισσότερο ειδικούς. Καταφέρνει ο συγγραφέας στις 350 σελίδες (ικανοποιητικός αριθμός αν και σε αυτού του είδους τα βιβλία δεν με ενοχλούν καθόλου οι περισσότερες σελίδες) να παρουσιάσει με πληρότητα την ιστορία του σχετικά περιθωριακού αυτού θρησκευτικού-στρατιωτικού ιπποτικού Τάγματος, το παρελθόν όμως του οποίου επηρέασε ακόμα και τον 20ο αιώνα. Ταυτόχρονα ο αναγνώστης παρακολουθεί και τις συμφραζόμενες ιστορικές εξελίξεις στην χρονική πορεία του Τάγματος (Σταυροφορίες, Ιπποτικά Τάγματα, Γερμανική Αυτοκρατορία, Πολωνία, Λιθουανία, Ρωσία) χωρίς όμως αυτές οι γενικότερες πληροφορίες να είναι εκτεταμένες ενοχλώντας αυτούς που τις ξέρουν ήδη. Παρουσιάζεται δηλαδή η πορεία του Τάγματος από την ίδρυσή του, πρώτα στην Παλαιστίνη, και στην συνέχεια μετά την απώλεια των Αγίων Τόπων, στην Πρωσία και στις Βαλτικές χώρες μέχρι την ουσιαστική του διάλυση το 1466 μ.Χ. Πλην των σταυροφοριών, το Τάγμα εμπλέκεται και γράφει ευρωπαϊκή ιστορία με δύο ήττες!!! Στην λίμνη Πείπους (ή Cud / Τσουντ) το 1242 μ.Χ. ο ρώσος πρίγκιπας Αλέξανδρος Νιέφσκυ σταμάτα την προέλαση του τάγματος στα εδάφη του Μεγάλου Νόβγκοροντ. Να υπενθυμίσουμε ότι το 1240 μ.Χ. η μογγολική Χρυσή Ορδή ισοπεδώνει την νότιο Ρωσία καταστρέφοντας ολοκληρωτικά το Κίεβο. Οι δε επιζήσαντες ρωσικοί πληθυσμοί κατέφυγαν στο αραιοκατοικημένο βόρειο πριγκιπάτο του Suzdal (που θα εξελιχθεί σταδιακά στο κράτος

της Μόσχας) ενώ το βόρειο επίσης πριγκιπάτο του Νόβγκοροντ παρέμεινε το μόνο ελεύθερο από τους Μογγόλους. Αποτέλεσμα ήταν οι Ρώσοι να μην ξεχάσουν ποτέ το πισώπλατο αυτό χτύπημα και να ενισχυθεί η "βυζαντινή" τους δυσπιστία για τους Δυτικούς. Η δεύτερη ήττα των Τευτόνων Ιπποτών ήταν αυτή στο Τάννενμπεργκ (ή Γκρύνβαλντ) το 1410 μ.Χ., αυτή τη φορά από τον συμμαχικό στρατό Πολωνών και Λιθουανών (αλλά και Ρώσων) και καθόρισε το status των συνόρων της Ανατολικής Ευρώπης. Η ήττα αυτή ήταν συντριπτική και οδήγησε στον περιορισμό και στην διάλυση του Τάγματος. Οι δε Γερμανοί θεώρησαν ότι πήραν εκδίκηση με την νίκη τους στο ίδιο (σχεδόν) σημείο (Τάννενμπεργκ) επί των Πολωνών το 1914 μ.Χ. κατά την διάρκεια του Α' Π.Π.

Επειδή ο συγγραφέας επιμένει στην ιστορική ακρίβεια αλλά και επειδή μια ιστορική μονογραφία δύσκολα μπορεί να πιάσει το σύνολο της ατμόσφαιρας μιας εποχής, θεωρώ ότι *συμπληρωματικά* με το παρόν βιβλίο μπορεί να λειτουργήσει το 2-τομο μυθιστόρημα «Τεύτονες Ιππότες» του Πολωνού συγγραφέα Henryk Sienkiewicz (συγγραφέα και του πιο γνωστού: Quo vadis?). Σ' αυτό, εκτός του ότι αποτελεί ένα εξαιρετικό ιστορικό μυθιστόρημα, υπαινίσσονται και κάποιες φήμες που είχαν διαδοθεί για το Τάγμα όπως επίσης δίνεται και μια γλαφυρή εικόνα των επισκεπτών κοσμικών ιπποτών της Δύσης που έψαχναν στην Βαλτική την περιπέτεια συμμετέχοντας στις επιχειρήσεις του Τάγματος εναντίον των ντόπιων ειδωλολατρών. Πάντα βέβαια με το φίλτρο της πολωνικής καταγωγής του συγγραφέα.

Συνήθως τέτοιου είδους σημειώματα καταλήγουν με την αφορισμό ότι αυτά τα βιβλία με ιππότες είναι μια καλή διαφυγή από την πραγματικότητα (ιδίως άμα έχουν και δράκους) αφού δεν έχουν θέση σ' αυτήν. Θεωρώ όμως ότι αυτό δεν ισχύει. Οι ιππότες δεν έλειψαν ποτέ και δεν το λέω με ρομαντική διάθεση αλλά με ρεαλιστική, ως υποκειμενικό μεν αλλά ταυτόχρονα και συγκεκριμένο / συγκροτημένο και εφαρμόσιμο σύστημα αξιών. Παράδειγμα πολύ χαμηλού αξιακού επιπέδου αλλά αρκετά διαδεδομένο είναι σήμερα το φαινόμενο της λεγόμενης «εταιρικής συνείδησης» με σκοπό τον σχηματισμό συστήματος αξιών αδελφότητας και με αποτέλεσμα βέβαια τα κέρδη. Τα δε στρατιωτικά (θρησκευτικά ή κοσμικά) Τάγματα έρχονται ως απαίτηση των καιρών. Μην βιάζεστε.

Υ.Γ.: Μία από τις λίγες φορές που ο συγγραφέας επιτρέπει στον εαυτό του διατύπωση κρίσης, είναι όταν αναφέρει προς το τέλος του βιβλίου ως "τυχαία συγκυρία" την επιλογή των τόπων δράσης μετά την πτώση των Αγίων Τόπων από τους Τεύτονες και Ιωαννίτες ιππότες, και ότι εάν εντέλει οι Τεύτονες δρούσαν στο Αιγαίο εναντίον των Τούρκων θα είχαν εξιδανικευτεί αυτοί ενώ αρνητική κριτική θα είχαν υποστεί οι Ιωαννίτες εάν δρούσαν στην Βαλτική (και εφόσον βεβαίως είχαν την καταπιεστική συμπεριφορά που είχαν οι Τεύτονες έναντι των ιθαγενών της Βαλτικής). Η διαπίστωση αυτή δεν προκύπτει από κανένα σημείο της ιστορίας του Τάγματος των Ιωαννιτών Ιπποτών όπου και εάν έδρασαν (Παλαιστίνη, Ρόδος, Μάλτα, σήμ. Ρώμη). Το δε επιχείρημα λειτουργεί αντίθετα από ότι το χρησιμοποιεί ο συγγραφέας. Δηλαδή το πού αποφάσισαν να δράσουν τα δύο Τάγματα ήταν προϊόν μελετημένων επιλογών τους, οι οποίες και προφανώς δείχνουν και τις διαφορές τους. Βέβαια η εν λόγω παρουσίαση δεν μπορεί να προχωρήσει στην (πιθανή) διαπίστωση διαφορών συμπεριφοράς (και όχι μόνο) μεταξύ των 3 θρησκευτικών Ταγμάτων. Όμως μπορείτε πράγματι να φανταστείτε Έλληνα Μέγα Μάγιστρο στους Ναΐτες ή στους Τεύτονες Ιππότες; Τέτοιος ήταν ο Ιωάννης Λάσκαρις [Jean Baptiste de Lascaris de Castellar (1636-1657)] των Ιωαννιτών Ιπποτών, ο οποίος χρεώθηκε σε κάποια από τις γαλλικές "γλώσσες" (αφού δεν υπήρχε ελληνική) με τον βυζαντινό δικέφαλο ως οικόσημό του. Με την ευκαιρία μπαίνω πάλι στον πειρασμό να προτείνω ένα ακόμα βιβλίο. Το εξαιρετικό ιστορικό μυθιστόρημα (και όχι μόνο) του Ιωάννη Κακολύρη «Ο 3ος Μάγιστρος των Ιπποτών» από τα "Ελληνικά Γράμματα".

Κατεβάστε τις προσωπίδες, υψώστε τη λόγχη
και ...καλό διάβασμα.

Κάτι ξεχωριστό! Β' Μέρος

Τίτλος: Νοσταλγοί του Μέλλοντος
Συγγραφέας: συλλογικό
Εκδόσεις: ιδιωτική έκδοση

Ορθώς προσανατολισμένοι και προς την ιδεολογική αναζήτηση και πνευματική παραγωγή , οι Αυτόνομοι εξέδωσαν το πρώτο τους βιβλίο με τίτλο «νοσταλγοί του μέλλοντος», το οποίο αποτελεί προϊόν συνεργασίας αυτονόμων εθνικιστών και εντάσσεται στον πρώτο κύκλο θεωρητικών και πρακτικών αναζητήσεων των συμμετεχόντων στο Αυτόνομο Δίκτυο Εθνικιστών.

Η ύλη του βιβλίου χωρίζεται σε τρία μέρη: στο πρώτο μέρος «σε αναζήτηση ταυτότητας», το δεύτερο «πολιτική αυτονομία, αναγκαιότητα των ημερών» και το τρίτο μέρος «Το μέλλον δείχνει την πορεία», σε όλα δε τα μέρη του βιβλίου γίνεται παρουσίαση και ανάλυση εννοιών, θέσεων και τακτικών . Μολονότι η διαφορετική έως και αντικρουόμενη προσέγγιση κάποιων θεμάτων είναι εμφανής, οι συγγραφείς που συμμετέχουν στην έκδοση αυτήν εισάγουν στον ελληνικό εθνικιστικό χώρο έννοιες πρωτόγνωρες, όπως «αυτονομία» (αν και την αρχή είχε κάνει το περιοδικό «Αντίδοτο»), «δημιουργικότητα», «αυτόνομες ζώνες ελευθερίας», «ακέφαλη αντίσταση», «η θεωρία του κελιού», ασκούν κριτική στην ανάγκη υπάρξεως «ηγέτου» και καταπιάνονται με το αντάρτικο πόλεως. Σημαντική δε είναι η εκτενής αναφορά στην ελευθερία, η οποία προσεγγίζεται υπό την σκοπιά του εθνικισμού. Σύμφωνα με τους Αυτονόμους: «Καρπός συλλογής αρθρογραφίας για περισσότερο από έναν χρόνο, το βιβλίο αυτό έρχεται όχι μονάχα να καλύψει κάποιο κενό στα πλαίσια των όποιων θεωρητικών αναζητήσεων, αλλά επιπρόσθετα να δώσει νέα ώθηση για το μέλλον, αποτυπώνοντας και αναδεικνύοντας μια νέα τάση για τον ελληνικό Εθνικισμό. Σε αυτό το μικρό μα τόσο σημαντικό για εμάς βιβλίο αποτυπώνονται καταθέσεις ψυχής κάποιων νέων ανθρώπων που θέλουν να προβάλλουν μια νέα, εναλλακτική θεώρηση τόσο της ιδεολογίας τους, όσο και της πρακτικής της εφαρμογής στην Ελλάδα του σήμερα. Το μικρό αυτό πόνημα αποτελεί τυπικά μια συλλογή κειμένων Αυτόνομων Εθνικιστών, όμως ουσιαστικά φιλοδοξούμε να καταστεί κάτι πολύ πιο σημαντικό: ένα εργαλείο για την ανάπτυξη ενός νέου ρεύματος, ένα σημείο αναφοράς σε κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο για τη νέα γενιά Εθνικιστών, μακρυά από τη στασιμότητα και τη σαπίλα του μορφώματος που καλείται "χώρος" και καταστρέφει μαζί με το σύστημα καθημερινά την Πατρίδα μας. Ευχόμαστε λοιπόν, ο πρώτος κύκλος της εκδοτικής μας προσπάθειας να αποτελέσει ένα χρήσιμο εφόδιο για την ενσυνείδητη σκέψη και δραστηριότητά μας."

«Αυτό που χρειαζόμαστε είναι κύτταρα, στην πρωταρχική τους μορφή. Ομάδες ευέλικτες, δημιουργικές που όταν ωριμάζουν θα αναπαράγονται στην κοινωνία.

Δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε με βάση κανέναν -ισμό, το επιθυμητό αποτέλεσμα της προσπάθειάς μας, καθώς αυτοί οι -ισμοί τείνουν περισσότερο να απαντούν συγκεκριμένα οικονομικά και κοινωνικά ζητήματα της κάθε εποχής, παρά να σηματοδοτούν ιδεολογικές στάσεις. Για να το πω απλά. Δεν μπορώ να φανταστώ το είδος του οργανισμού που θα μπορούσε να προκύψει από την σύνθεση των κυττάρων - αυτόνομων ομάδων. Η ίδια η εξέλιξη θα πρέπει να φροντίσει ώστε αυτός να μπορεί να αντιμετωπίσει τα ζητήματα της εποχής στην οποία μπαίνουμε. Ας απελευθερωθούμε και ας δημιουργήσουμε. Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι ακριβώς μορφή θα πρέπει να έχει η ιδεολογία μας, στον νέο αιώνα. Δεν μπορούμε να προγραμματίσουμε με βάση αυτό που θέλουμε το μέλλον. Εάν θέλουμε όμως να διατηρήσουμε την φυλή μας, εάν θέλουμε να εξασφαλίσουμε ένα μέλλον για τα λευκά παιδιά, πρέπει να αποδειχθούμε καταλύτες ενός οργανισμού που θα μπορέσει να ανταπεξέλθει. Και αυτό δεν γίνεται να επιτευχθεί μέσω της αφοσίωσης σε λύσεις προβλημάτων άλλων εποχών, με μια δογματικότητα μάλιστα που εξυπηρετεί μόνο την διαιώνιση δομικών προβλημάτων.»

ΙΣΜΑΗΛ ΚΑΝΤΑΡΕ : « ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΤΗΣ ΣΤΕΠΑΣ»

Ο αφηγητής του Λυκόφωτος των θεών της στέπας παρακολουθεί μαθήματα στο Ινστιτούτο Γκόρκι της Μόσχας, μαζί με πολλούς σοβιετικούς συγγραφείς. Συναναστρέφεται νεαρές Ρωσίδες, όπως η Λίντα την οποία αγαπάει... Η φθορά των σχέσεων της Αλβανίας με τη Σοβιετική Ένωση, Η υπόθεση Πάστερνακ, μια επιδημία ευλογιάς θα διαρρήξουν το παραπέτασμα των φαινομένων και των προσχημάτων, θα αποκαλύψουν ότι ο «καιρός της δολιότητας» έχει φθάσει.... Στην Κόκκινη Πλατεία, οι ακίνητες, κοντόχοντρες σιλουέτες των σοβιετικών ιθυνόντων, των θεών της στέπας, θρυμματίζονται μέσα στην παγωνιά»

Από την παρουσίαση του μυθιστορήματος στο οπισθόφυλλο της έκδοσης

«...Ξαφνικά, έφερα στο μυαλό μου τους σοβιετικούς ιθύνοντες, παρατεταγμένους στον εξώστη της Κόκκινης Πλατείας με τα καλπάκια τους που θαρρείς και τους πλακούτσωναν. Έβλεπες μόνο το μπούστο τους και αυτό τους έκανε να φαίνονται ακόμη πιο κοντόχοντροι απ' ότι ήταν. Ιδού οι συρρικνωμένοι θεοί του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Ιδού οι Σκύθες θεοί της στέπας, που θα φουσκώσουν τα φοβερά τους μάγουλα, για να σαρώσουν τη χώρα μου από προσώπου γης. Οι κοντοπίθαρες θεότητες της στέπας ήταν ακίνητες μες στο μυαλό μου, όπως στο Πρεζίντιουμ. Τα καλπάκια τους, τα μάγουλά τους, τα ημι-ασιατικά πονηρά τους μάτια. Όχι, η ανάμνηση εκείνης της μπαλάντας του δοσμένου λόγου (του νεκρού αδελφού) δεν ήταν τυχαία. Ήρθε από μακριά στο κάλεσμα των πονηρών καιρών...»

από το μυθιστόρημα

υπό: Κωνσταντίνου Τάταρη

Ο Κανταρέ τόσο στην κομμουνιστική, όσο και στη «δημοκρατική» περίοδο της Αλβανίας είχε και έχει μια συγκεκριμένη κοσμοθεωρία, πάνω και πέρα από κατασκευασμένες ιδεολογίες και καθεστώτα που αν και πολύχρονα, πάντα στο μυαλό του συγγραφέα δεν ήταν παρά παρενθέσεις : Η κοσμοθεωρία του ήταν και είναι ο αλβανισμός[1] .
Τον αλβανισμό και μόνο υπηρέτησε με το έργο του και όταν ήταν από τα «χαιδεμένα παιδιά» του κομμουνιστικού καθεστώτος (όσο κι αν αργότερα προσπάθησε να διασκεδάσει τις εντυπώσεις με βιβλία, όπως **«το πέταγμα του αποδημητικού»** κ.α), όσο και στη συνέχεια, όταν τον Οκτώβριο του 1990,δυο μόλις μήνες πριν καταρρεύσει το υπό τον Αλία, πλέον, κομμουνιστικό καθεστώς , «αυτοεξορίστηκε» στη Γαλλία (στην οποία πάντα είχε τη δυνατότητα να ταξιδεύει, ένα αληθινό προνόμιο για εκείνο το καθεστώς) και απ' όπου ως «δημοκράτης» πλέον, έκανε τη γνωστή δήλωση: **«ο κομμουνισμός δεν είναι αήττητος, ο αλβανισμός θα τον νικήσει...»**
Η θέση ότι ο Ενβέρ Χότζα, είναι ο «εγγυητής» της αλβανικής ανεξαρτησίας και αξιοπρέπειας απέναντι στη Σοβιετική υπερδύναμη (όπως στο

μυθιστόρημα που εξετάζουμε) μετατράπηκε στα επόμενα βιβλία (π.χ **"Spiritus", «το πέταγμα του αποδημητικού», «η κόρη του Αγαμέμνονα- ο Διάδοχος»**) σε χολερικές εναντίον του επιθέσεις. Τόσο γρήγορα και τόσο εύκολα ο «εγγυητής» του αλβανισμού Χότζα, μετατρέπεται σε αιτία καθυστέρησης και...αποκτήνωσης για την Αλβανία. Ο οπορτουνισμός του Κανταρέ είναι μνημειώδης.

Ο αλβανικός μύθος, αρχαίος αλλά και πάντα νέος,(κατά Κανταρέ πάντα),η ουσία του αλβανισμού ,αλλά και η προσωπική μυθολογία του συγγραφέα, περιστρέφονται γύρω από δυο πόλους, δυο θρύλους, κοινούς σε όλους τους βαλκανικούς λαούς (**με ελληνική, βεβαίως, προέλευση**), στους οποίους, ο...πονηρός Ισμαήλ προσπαθεί να προσδώσει...αλβανική πατρότητα. Οι θρύλοι αυτοί διαχέονται σε όλο, σχεδόν, το μυθιστορηματικό του έργο, συνυπάρχουν, αλληλοσυμπληρώνονται πρόκειται για το **τραγούδι του Νεκρού Αδελφού** (στο οποίο αφιερώνεται εξ' ολοκλήρου το **«ποιος έφερε τη Ντορουντίν»** και εκείνο για το Γεφύρι της Άρτας που αν δε στοιχειώσει άνθρωπο ,δε στεριώνει (στο μυθιστόρημα **«το γεφύρι με τις τρεις καμάρες»).**

Ιδιαίτερα το τραγούδι του Νεκρού Αδελφού στοιχειώνει το συγγραφέα. Η εικόνα του πεθαμένου και της ζωντανής καβάλα στο ίδιο άλογο στο δρόμο της Επιστροφής (ο θάνατος και η ζωή «στο ίδιο άλογο» σε τέλεια συνύπαρξη) ενσαρκώνει την ιδιότυπη «μεταφυσική» του Κανταρεικού μύθου- και είναι άψογος λογοτεχνικά, αποδεικτικός της συγγραφικής του μαεστρίας ο τρόπος, με τον οποίο χειρίζεται στο **«λυκόφως των θεών της στέπας»** το συγκεκριμένο θρύλο, εφαρμόζοντάς τον στη προσωπική του σχέση με τη Ρωσίδα φοιτήτρια Λίντα Σνιέγκινα, εφευρίσκοντας ένα «θάνατο» για τον εαυτό του **(«...Αυτή η ύπαρξη, η Λίντα, ήταν η μοναδική ύπαρξη στην οποία μπορούσες να βρεις τα μέτρα του θανάτου μου. Η Λίντα ήταν η πυραμίδα μου, το μαυσωλείο με τη σαρκοφάγο μου. Μέσω αυτής όλες οι σχέσεις του είναι και του μη είναι μου είχαν ανατραπεί. Και όταν ο Στουλπάνζ** (σ.σ. Λετονός συμφοιτητής του αφηγητή) **επέστρεφε από ένα ραντεβού μαζί της, είχα την εντύπωση, ότι ερχόταν απ' τον άλλο κόσμο, ότι κατέβαινε από τους άνω ορόφους του, από άλλες μέρες, με μελλοντικές εφημερίδες από αρχεία όπου μπορούσες να βρεις στη μερίδα μου κάτι που δε θύμιζε τίποτα, γιατί κανείς δε με είχε δει ποτέ μέσα στη λάμψη του θανάτου.»** και παρατηρώντας πως ο συμβολικός θάνατός του τον μεταμορφώνει και τον αναβιβάζει στη σφαίρα του μύθου. Το μυθιστόρημα κλείνει με αριστουργηματικό τρόπο μέσα από μια υπέροχη και μακάβρια ταυτόχρονα, σκηνοθεσία.

Από ...αλβανιστική θέση, η συγκεκριμένη «μπαλάντα», αναδεικνύει τη σημασία της «μπέσας»,της υπόσχεσης, της τιμής, που για το συγγραφέα είναι η πεμπτουσία του αλβανικού ψυχισμού. Ο Κανταρέ είναι άθεος' δεν πιστεύει στο επέκεινα. Από τη στιγμή όμως που ο ήρωας του θρύλου Κωνσταντίνος έδωσε εν ζωή το λόγο του στη μάνα («έδωσε μπέσα») πως ό,τι κι αν συμβεί, θα φέρει πίσω τη στα ξένα παντρεμένη αδελφή, εφ' όσον τούτο του ζητηθεί, η υπόσχεση από μόνη της καταλύει το νόμο του θανάτου (ακόμη κι αν δεν υπάρχει μετά-θάνατο ζωή) και ο νεκρός αδελφός (του οποίου ο τάφος ήταν «υγρός» και «λασπωμένος», γιατί, έστω και άθελά του «πάτησε τη μπέσα»), ανασηκώνει τη ταφόπλακα, καβαλικεύει το άλογο και ξεκινά...

«Ο Κωνσταντίνος σηκώθηκε από το τάφο του, γιατί ο λόγος τιμής ξεπερνά τα όρια του θανάτου». Αυτά λέει σε μια νεαρή Λετονή που γνώρισε στη Ρίγα, κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών του διακοπών, αναλύοντας το θρύλο και ισχυριζόμενος ότι οι μη αλβανοί που τον χρησιμοποίησαν (ο Γερμανός Μπύρκερ στη «Λεονόρα» και ο Ρώσος Ζουκόφσκι στη «Λουντμίλα»-ο δεύτερος το πήρε από τον πρώτο κι εκείνος με τη σειρά του το «έκλεψε»...από την αλβανική παράδοση- τοὺς οποίους ο Κανταρέ αποκαλεί «άθλιους» και «απατεώνες») όχι μόνο δεν τον σεβάστηκαν, αλλά και τον κακοποίησαν, ότι αφαίρεσαν όλα τα ζωτικά του στοιχεία και από-αλβανοποιώντας τον, τον αφυδατώσανε.

Το πρώτο κεφάλαιο κλείνει με μια έκρηξη φιλοκομμουνιστικών συναισθημάτων, επίθεση και ειρωνεία στον πρώην αλβανό βασιλιά, τον Ζόγκ, και λύπη γιατί δε βρέθηκαν ακόμη οι άξιοι συγγραφείς και ποιητές που θα υμνήσουν όπως της αξίζει την κομμουνιστική επανάσταση. **(«Ξυπνήστε Σαικσπήροι της επανάστασης»).**

Είπαμε. Το βιβλίο εξεδόθη στη Χοτζική Αλβανία, στην οποία ο κομμουνισμός λειτουργούσε ως προστατευτικό κέλυφος για τον αλβανισμό. Ο αντικομμουνισμός μπορεί να περιμένει...

Μετά το τέλος των καλοκαιρινών του διακοπών, επιστρέφει στη Μόσχα και μόλις φθάνει στην εστία του Ινστιτούτου Γκόρκι, όπου διαμένει με άλλους φοιτητές λογοτεχνίας, **«ένα επταώροφο κτίριο που ορθωνόταν σ' ένα εκχερσωμένο οικόπεδο»**, διαπιστώνει από τη μέχρι τότε φιλική θυρωρό, τη «θεία Κάτια», μια ψυχρή κι επιφυλακτική συμπεριφορά' αντιμετωπίζεται πια ως «ξένος». Το κλίμα στις σχέσεις Σοβιετίας-Αλβανίας αλλάζει. Η επιχειρούμενη από το Χρουτσώφ από-σταλινοποίηση διαμορφώνει συγκρουσιακή κατάσταση με την ορθόδοξα

σταλινική Αλβανία[2]. Έκπληκτος ο συγγραφέας-αφηγητής πληροφορείται ότι μαζί με έναν ακόμη αλβανό τους ζητούν να επισκεφθούν την αστυνομία...

Ο Κανταρέ όμως δίνει στη σύγκρουση αυτή άλλη διάσταση. Πέρα από τα όποια ιδεολογικά κριτήρια θεωρεί ότι η αιτία είναι βαθύτερη : Η προσπάθεια της Σοβιετίας ν' αφομοιώσει και να εξαφανίσει «από προσώπου γης» τη μικρή και ατίθαση Αλβανία. Το οργουελικό υπερκράτος με την αφομοιωτική του δύναμη κάνει πάλι αισθητή την απειλή του.

Η μοναχική και...ανάδελφη Αλβανία απειλείται' ανέκαθεν κινδύνευε και πάντοτε θα κινδυνεύει να καταπωθεί από ένα πολυεθνικό, και στην ουσία αεθνικό, υπερκράτος, ένα τερατώδη γιγάντιο οργανισμό, ένα ευρασιατικό Λεβιάθαν, να διαλυθεί σε αυτό το τεράστιο στομάχι, να αποεθνικοποιηθεί' να ο μόνιμος εφιάλτης του Κανταρέ και η αιτία ξεδίπλωσης του αντισοβιετισμού του.

Στο σύνολο του Κανταρεικού έργου, το υπερκράτος παίρνει διάφορες μορφές μα κύρια εκείνη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, της οποίας η παρουσία στα Βαλκάνια, **«τη χερσόνησο των τεχνών»**, υπήρξε η μεγαλύτερη κατάρα της Ιστορίας, όπως ξεκάθαρα διατυπώνεται στο δοκίμιο **«Αισχύλος ο μεγάλος αδικημένος»**. Ο Κανταρέ είναι φανατικά αντι-μουσουλμάνος, αντι-οθωμανός και αντι-τούρκος-**«το μόνο μουσουλμανικό επάνω μου»** συνήθιζε να λέει, **« είναι το όνομά μου»**. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία ρίχνει την εφιαλτική σκιά της στην ακόμη ανεξάρτητη, αλλά διαιρεμένη σε πολλά πριγκιπάτα Αλβανία **«που αιώνες συνόρευε με την αρχαία γη των Ελλήνων»** (στο **«γεφύρι με τις τρεις καμάρες»**), επιχειρεί να την κατακτήσει, αλλά η...απροσκύνητη Αλβανία, η... μονάκριβη, η... πολύτιμη αντιστέκεται με επικό τρόπο (στο **«Κάστρο-τα ταμπούρλα της βροχής»**), αλλά και όταν ακόμη κατακτηθεί παραμένει ατίθαση, αναλλοίωτη από τα στομαχικά υγρά του υπερκράτους, έτοιμη για μια σειρά εξεγέρσεων υπό την παντοτινή, αόρατη αλλά αισθητή ηγεσία του Σκεντέρμπεη[3], τυλιγμένη γύρω από τους θρύλους της και τους ορεσίβιους νόμους της, (στη **«κόγχη της ντροπής»**, όπου η Οθωμανική Αυτοκρατορία περιγράφεται αριστουργηματικά μέσα από μια ατμόσφαιρα που άλλοτε θυμίζει Όργουελ και άλλοτε Κάφκα).

Στο **«Λυκόφως των θεών της στέπας»**, τη θέση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας παίρνει η νέα μορφή του υπερκράτους, η Σοβιετική Ένωση.

Με άσχημο ψυχανέμισμα, ο συγγραφέας-αφηγητής περιφέρεται στη Μόσχα-την καρδιά του Τέρατος. Φθάνει στην Κόκκινη Πλατεία και παρατηρεί τα τείχη του Κρεμλίνου. Τα τείχη αυτά θα φέρουνε αργότερα στο νου του το τοίχο εκείνο στην Κωνσταντινούπολη, την άλλοτε πρωτεύουσα του Οθωμανικού υπερκράτους, όπου στη «κόγχη της ντροπής» τοποθετούσανε τα κομμένα κεφάλια των απροσκύνητων της Αυτοκρατορίας. Τώρα στα τείχη του Κρεμλίνου μια νέα «κόγχη της ντροπής» ετοιμάζεται για τον απροσκύνητο της κομμουνιστικής Αυτοκρατορίας...

Αυτά τα τείχη πάντοτε προκαλούσανε αρνητικά συναισθήματα στον αλβανό φοιτητή : **«...σ' αυτούς τους άγαρμπους τοίχους από τούβλο, σ' αυτούς τους υπεροπτικούς πύργους που υψωνόταν εδώ κι εκεί...από αυτή την κοκκινωπή αγαθότητα που φτώχαινε οποιαδήποτε αναπαράσταση : κανένας φεγγοβόλος καβαλάρης, με τη σελήνη στο ατσάλινο κράνος του, δεν είναι δυνατό να έφερε ποτέ μαντάτο στις πόρτες αυτού του πύργου...»**και, βεβαίως, με συγγραφική δεξιοτεχνία που του την αναγνωρίζουμε, αντιπαραβάλλει τα τείχη αυτά με εκείνα πρωτευουσών άλλων σοβιετικών δημοκρατιών, των μικρών δημοκρατιών (όπως μικρή είναι και η Αλβανία), που είναι ήδη κατακτημένες από το την αεθνική υπερδύναμη ' γι αυτές ο συγγραφέας-αφηγητής αισθάνεται αγάπη και αλληλεγγύη, όπως για τη Ρίγα της Λετονίας. **«Την αγαπούσα αυτή την πόλη -όπου άρχιζε τώρα να κάνει κρύο-με τα γκρίζα κτίριά της, τους πυργίσκους με τα αετώματα που θύμιζαν περικεφαλαίες ιπποτών...»**. Οι πυργίσκοι της Λετονίας αποπνέουν ηρωικό αέρα σε αντίθεση με τους τρούλους του μητροπολιτικού ναού του Αγίου Βασιλείου στη Μόσχα, **«...που έμοιαζαν άλλοτε με τουρμπάνια μουσουλμάνων ιερέων** (σ.σ μας υπενθυμίζει το Οθωμανικό υπερκράτος-η ίδια πάνα απειλή), **άλλοτε με πολύχρωμες σαπουνόφουσκες, φτιαγμένες από το φύσημα ενός γιγάντιου στόματος** (σ.σ αναφορά στον αρχαίο σλαβικό μύθο- συμβολικό του σλαβικού υπερκράτους, που αμέσως ακολουθεί)...». Αντιπαραβάλλει όμως τα τείχη της Σοβιετίας και με το Φρούριο του Αργυροκάστρου[4], της γενέτειρας πόλης του, (**«...που οι πύργοι του μερικές φορές χανόταν στα σύννεφα...απ' όπου χίλια χρόνια μετά την κατασκευή τους μεγάλοι πέτρινοι όγκοι ξεκολλούν καμιά φορ'ι και πέφτουν από ψηλά...»**. Στο άψυχο και εφήμερο του Κρεμλίνου, στο άψυχο και εφήμερο του πολυεθνικού-αεθνικού υπερκράτους, το διαχρονικό, γοητευτικά επικίνδυνο και απρόβλεπτο του Αργυροκαστρίτικου Φρουρίου.

Κι έρχεται στο νου του μια εφιαλτική εικόνα της σλαβικής μυθολογίας, **«μια τρομακτική κεφαλή που, μόνη της, στη μέση της στέπας φυσούσε έτσι με τα μάγουλα φουσκωμένα για να προκαλέσει αμμοθύελλα. Κι αυτός ο άνεμος**

αναποδογύριζε κάθε καβαλάρη που τολμούσε να εμφανιστεί στον ορίζοντα...». Όσο προχωρούμε στην ανάγνωση και τα σημάδια της σοβιετο-αλβανικής ψυχρότητας πληθαίνουν, διαπιστώνουμε ότι αυτό το «τεράστιο κεφάλι», (που μοιάζει μ' εκείνο του Χρουτσώφ), δηλ. το οργουελικό υπερκράτος στη μέση της στέπας, της αχανούς του έκτασης , θα επιχειρήσει μ' ένα φύσημα να εξαφανίσει το «μοναχικό καβαλάρη», που θα τολμήσει ν' αμφισβητήσει τις σοβιετικές αλλαγές, τη μικροσκοπική Αλβανία.

«...Κάθε φορά που διάβαζα κάτι σχετικά με αυτή την κεφαλή, έτρεμα από φόβο, αν και ο θάνατος που προκαλούσε δε συνοδευόταν ούτε από αίμα ούτε από μυστήριο. Ίσως όμως ήταν αυτό ακριβώς που μ' έκανε να τρέμω, αυτή η καταστροφή που προκαλείται από τη σύμμειξη του ανέμου και της λάσπης (σς θάνατος χωρίς επικό χαρακτήρα, θάνατος δια της ισοπέδωσης) **στην καρδιά του υπόκωφου, επίπεδου κάμπου, απ' όπου εξείχε μόνο αυτή η κεφαλή. «Καλύτερα να μην έχει κανείς τέτοια μυθολογία»,** έλεγε μερικές φορές ο **Μασκιαβίτσιους** (σς Λιθουανός συμφοιτητής του αφηγητή). **«Είναι μια μυθολογία της στέπας και της σκόνης. Μαραμένες σλαβικές θεότητες. Α! Τι μύθους έχετε εσείς οι Βαλκάνιοι! Σαν τους δικούς μας στη Λιθουανία! Τι να το κάνεις όμως; Ο σοσιαλιστικός ρεαλισμός δε μας αφήνει να τους γράψουμε.»...»**

Η καταπίεση, ο εφιαλτικός χαρακτήρας του υπερκράτους, του κάθε υπερκράτους , που στην προσπάθειά του να κατασκευάσει τον α-εθνικό Φραγκενστάιν ισοπεδώνει τους πάντες και τα πάντα, φαίνεται ανάγλυφα στον εσωτερικό τρόμο που βιώνουν οι συμφοιτητές του αφηγητή.

Η εστία του ινστιτούτου Γκόρκι, όπου διαμένουν, διαπνέεται από εφιαλτική ατμόσφαιρα. Οι φοιτητές προέρχονται από όλα τα μέρη της Σοβιετίας, περιλαμβανομένης της «ερήμου» και της «τούντρας». Άγρια μεθύσια παρηκμασμένων που συνωθούνται στους διαδρόμους του πολυώροφου κτιρίου, εμμονές , ανομολόγητες ενοχές , «οι ώρες των εξομολογήσεων»-αφηγήσεις έργων που δεν πρόκειται ποτέ να γραφτούν και απότομα σταματούν ή αλλάζουν στο ακριβώς αντίθετο μόλις εμφανίζεται κάποιος καθεστωτικός...μεταξύ των φοιτητών ιδιαίτερη μνεία γίνεται στους **«γενίτσαρους»**του έκτου ορόφου, σε εκείνους τους μη ρώσους σοβιετικούς , **«που είχαν απαρνηθεί τη γλώσσα τους και έγραφαν στα ρωσικά»,** που για να ανελιχθούν σε καθεστωτικούς συγγραφείς προδώσανε ό,τι πιο σημαντικό έχει ο άνθρωπος: την εθνική τους ιδιοπροσωπία και συνείδηση για να μεταλλαχθούν στον ισοπεδωμένο τύπο του homo Sovietikus. Σ' ένα ξέσπασμα αλκοόλ οι «γενίτσαροι» αντιδρούν με τραυματικό τρόπο:

«Μέσα στο μισοσκόταδο ο διάδρομος γνώριζε μια βουβή κινητικότητα. Οι «γενίτσαροι» με μια αταξία γεμάτη καταπνιγμένους καβγάδες...είχαν γίνει τώρα ένα κουβάρι και μιλούσαν συγχρόνως όλες τις νεκρές ή ψυχορραγούσες γλώσσες τους...χτυπούσαν το στήθος με γροθιές, έκλαιγαν με λυγμούς , ορκίζονταν να μη τις ξεχάσουν ποτέ, να τις μιλούν στα όνειρά τους , ομολογούσαν τη δειλία τους που τις εγκατέλειψαν εκεί, στο έλεος του βουνού ή της ερήμου, αυτές τις μητέρες τους , για μια μητριά, τη ρωσική γλώσσα... «Η γλώσσα μου, μου εμφανίζεται σαν φάντασμα!» φώναζε κάπου-κάπου ένας απ' αυτούς, θαρρείς και ξυπνούσε από έναν εφιάλτη. Ανατρίχιασα. Σε τι μπορούσε να μοιάζει το φάντασμα μιας γλώσσας;...Αχ, ονκ, κλξγκ, μπούχου. Μέιτ αμάν, δίχως άλογο και δίχως κατευόδιο. Αυτό το φθινόπωρο τουουλί ακαμάτα. Ω, άστρο ιουλντουζ, ετ, χακρ, μπιλ, ω γλώσσα μου!..». Η μετάλλαξη στο homo sovietikus έχει, ως φαίνεται, τρομακτικές παρενέργειες .

Στο τέταρτο και πέμπτο (τελευταίο) κεφάλαιο γίνεται αναφορά σε δυο γεγονότα που αποδεικνύουν αφ' ενός την υποκρισία, αφ' ετέρου το ευάλωτο της σοβιετ. Υπερδύναμης. Το πρώτο επικεντρώνεται στην κατά του Πάστερνακ εκστρατεία για το σπουδαίο μυθιστόρημά του «Δόκτωρ Ζιβάγκο» που τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ. Η σοβιετική προπαγάνδα ξιφούλκησε τόσο εναντίον του συγγραφέα, όσο και εναντίον «της διεθνούς αντισοβιετικής συνωμοσίας» που μέσω της βράβευσης θέλησε με ύπουλο τρόπο να κτυπήσει την «υπέροχη σοβιετική πραγματικότητα». Η σοβιετική αντίδραση λαμβάνει γιγάντιες διαστάσεις και μια έκφρασή της είναι η συγκέντρωση συγγραφέων, καθηγητών και φοιτητών για την καταδίκη του βιβλίου, που λαμβάνει χώρα στον πρώτο όροφο του Ινστιτούτου Γκόρκι , την οποία παρακολουθεί ο Κανταρέ.

Η εκδήλωση και το όλο κλίμα της εκστρατείας λες και είναι βγαλμένες από τις σελίδες του «1984». Ο Πάστερνακ, αφού χρησιμοποιήθηκε από τη νέα αντισταλινική ηγεσία της Σοβιετίας, τώρα χαρακτηρίζεται πράκτορας της διεθνούς μπουρζουαζίας.

Το δεύτερο επικεντρώνεται σε μια επιδημία ευλογιάς που έφερε στη Μόσχα ένας σοβιετικός ζωγράφος επιστρέφοντας από την Ινδία. Το πανίσχυρο, σίγουρο για τον εαυτό του υπερκράτος, ξαφνικά απειλείται από ένα

μικρόβιο και ο πληθυσμός της πρωτεύουσάς του τρέχει έντρομος να εμβολιαστεί...Το γρανίτινο οικοδόμημα, στερούμενο αληθινής συνοχής, κινδυνεύει να καταρρεύσει από έναν απρόβλεπτο παράγοντα, από ένα αόρατο μικρόβιο...
Τέλος, θα ήταν παράλειψη να μην αναφέρω την παρουσία ενός Έλληνα στο μυθιστόρημα, συμφοιτητή του αφηγητή, που ακούει στο ψευδώνυμο «Ανταίος»[5] και είναι ο μόνος θετικός ήρωας , ανάμεσα στις σκιές που περιφέρονται σ' αυτό το ζοφερό μυθιστορηματικό σύμπαν. Ο «Ανταίος» που ο Κανταρέ προσφωνεί «Αρχαίε Έλληνα» δε διστάζει να καυτηριάσει τη σοβιετική υποκρισία και παρακμή και διατηρεί την αξιοπρέπεια του Βαλκάνιου. Απέναντι στους Έλληνες ο Κανταρέ έχει ανάμικτα συναισθήματα θαυμασμού (**«Αισχύλος ο μεγάλος αδικημένος»**-όπου διαπιστώνει ένα κοινό ελληνοϊλλυρικό υπόστρωμα) και φθόνου σε συνδυασμό με ένα ανομολόγητο φόβο (**«Το χρονικό της πέτρινης πόλης»**), ενώ είναι εμφανής η προσπάθειά του να οικειοποιηθεί (όπως όλοι οι γείτονες) στοιχεία από το αρχαίο μας παρελθόν (**«το γεφύρι με τις τρεις καμάρες», «Αισχύλος ο μεγάλος αδικημένος»**) για να επιβεβαιώσει την αρχαία αλβανική εθνογένεση.

Ο αντι-τουρκισμός του και ο ομολογημένος θαυμασμός του για τον πολιτισμό μας τον φέρνει κοντά μας, όταν όμως μας πλησιάζει αρκετά νοιώθει να απειλείται από την παρουσία μας, όπως απειλείται ένα έντομο που Ν στριφογυρνά γύρω από ένα αναμμένο λαμπτήρα.

Στο τέλος του μυθιστορήματος, όταν οι υποψίες της σοβιετο-αλβανικής ρήξης γίνονται βεβαιότητα, ο «Ανταίος» είναι ο μόνος που άδολα, ειλικρινά, του συμπαραστέκεται. Του «υπενθυμίζει» ότι Ελλάδα και Αλβανία είναι χώρες αρχαίες , μοναδικές , χώρες που επιβίωσαν και χαλκεύτηκαν στις δοκιμασίες της Ιστορίας , ότι η σοβιετική απειλή για την Αλβανία είναι απλώς μια ακόμη πρόκληση στις τόσες που αντιμετώπισαν κατά καιρούς τα ανθεκτικά και αιωνόβια έθνη. Ο αφηγητής, ως ικανός αλβανιστής προπαγανδιστής , βάζει στο στόμα του Έλληνα συνομιλητή του τα εξής :

«...Ο μόνος που με αντιμετώπιζε κανονικά, όπως πριν, ήταν ο Ανταίος. «θα πρέπει να είσαι βλάκας, για να μην καταλαβαίνεις, ότι ένας φοβερός τυφώνας θα ξεσπάσει πάνω σας», μου είχε πει δυο μέρες πριν. « Όλος ο κόσμος νομίζει, πως αυτός ο κυκλώνας θα σας σβήσει από προσώπου γης, αλλά εγώ που έχω πάει στη χώρα σου και γνωρίζω καλά τα Βαλκάνια, ξέρω ότι θα αντισταθείτε». Ήταν η πρώτη φορά, που δεν αισθάνθηκα την ανάγκη να τον πεθάνω στις ερωτήσεις. Τα Βαλκάνια, σκέφτηκα, λες και ανακάλυπτα ξανά μέσα μου κάτι πολύ βαθιά κρυμμένο. «Και δεν πρέπει κανείς να ξεχνά ότι, πέρασε πια ο καιρός που χώναμε τα κεφάλια μας σ' εκείνη την περίφημη πέτρινη κόγχη. Τα παθήματα , μαθήματα- δεν ειν' έτσι ; Ξανάφερα το μυαλό μου στα κοκκινωπά τείχη του Κρεμλίνου. Έχει διανοηθεί κανείς ν' ανοίξει εκεί μια καινούργια κόγχη ντροπής ; «Ήρθε η ώρα» συνέχισε ο Έλληνας. «Ήρθε η ώρα σας». «Πως ;» Με κοίταξε για λίγο σκεφτικός. «Θυμάσαι μια μέρα που μιλούσαμε για την μπέσα ; Ήρθε η ώρα να παλέψει η μπέσα σας με την πονηριά», Δεν τον άφηνα από τα μάτια μου, περιμένοντας να προσθέσει κάτι. Και τότε πρόσθεσε «είμαστε χώρες ομηρικές. Αυτό, δεν πρέπει να το ξεχνά κανείς !»
Χώρες ομηρικές ! επανέλαβα...» Ο «αρχαίος Έλληνας» επιβεβαιώνει το αρχέγονο παρελθόν και τη συγγένεια με την «ομηρική» Αλβανία. Η «ομηρική διάσταση»,πέραν των άλλων, σημαίνει ότι η «μπέσα»- τιμή (Αχιλλέας ή Έκτορας) πρέπει να συναντήσει την «πονηριά» (Οδυσσέας) στη σύγκρουση με το σοβιετικό θηρίο. Να που αυτή η δοκιμασία είναι μια ακόμα ευκαιρία για την μικροσκοπική χώρα ν' αποδείξει την αντιστασιακή της ιδιοσυγκρασία, αλλά και τη συγγένειά της με το αρχαίο έθνος των Ελλήνων και μετοχή της στην ευρύτερη ομηρική κοσμοθέαση[6].

Ο Κανταρέ πέρα από το δυναμισμό της γραφής του, το συνδυασμό ρεαλισμού και αλληγορίας και του γεγονότος ότι «η ανάγνωση των έργων του αφήνει αίσθηση ανάλογη με την ανάγνωση ενός μεγάλου κατακυρωμένου «κλασσικού» », όπως επισημαίνεται σε μια από τις ελληνικές εκδόσεις του, είναι σημαντικός και για τρεις ακόμα συγκεκριμένους λόγους:

Πρώτον, από την κοσμοθέασή του λείπει η αφελής αισιοδοξία για τη διαρκή «πρόοδο» του πολιτισμού και την «έμφυτη καλοσύνη» της ανθρώπινης ύπαρξης, δυο από τους βασικούς παράμυθους του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού, που έφτασαν στην αποκορύφωση από τον κομμουνισμό-γνήσιο τέκνο του Διαφωτισμού-μέσα από την προπαγάνδα του. Σ' αυτήν ακριβώς τη γλυκερή αισιοδοξία αντιδρώντας ο Κανταρέ, όταν ήταν φοιτητής στη Μόσχα, σχεδίασε το σημαντικό μυθιστόρημά του «ο στρατηγός της στρατιάς των νεκρών», νύξη του οποίου γίνεται στις σελίδες του παρόντος μυθιστορήματος. Πέρα από απατηλή αισιοδοξία, αλλά και από απαισιοδοξία, που λειτουργεί ως δικαιολογία της παραίτησης, ο Κανταρέ εμβαθύνει στη τραγικότητα της ανθρώπινης ύπαρξης -ας μη ξεχνάμε ότι διάβασε σοβαρά Όμηρο, Ελληνική Τραγωδία

και ιδιαίτερα Αισχύλο-και οι ήρωές του βρίσκονται σ' έναν κόσμο πέρα από τα συνηθισμένα ανθρώπινα συναισθήματα, σ' ένα ανώτερο επίπεδο συνειδητότητας και διαύγειας, «πέρα από τη λύπη και τη χαρά[7]».

Δεύτερον, παρ' όλο που ο Κανταρέ είναι άθεος, δεν οδηγείται στην «εύκολη λύση» του εργαλειακού ορθολογισμού ή του χοντροκομμένου υλισμού, ακόμη και «διαλεκτικής ερμηνείας». Ο μύθος, η αλληγορία, οι μη μετρήσιμες πλευρές της ανθρώπινης ύπαρξης , οι μη ερμηνευόμενες μέσω της πεπερασμένης, χρησιμοθηρικής «λογικής», είναι στοιχεία όχι απλώς παρόντα, αλλά κυρίαρχα στο έργο του. Ο Θάνατος και η Ζωή τοποθετούνται στο ίδιο πλαίσιο, συνυπάρχουν στο ίδιο σημείο («στο ίδιο άλογο»), ως συνθετικά μέρη της ίδιας πραγματικότητας, μιας Πραγματικότητας που υπερβαίνει τις συμβατικές μας εμπειρίες. Αυτή η «ιδιότυπη μεταφυσική»,που ενσαρκώνεται στο τραγούδι του «Νεκρού Αδελφού»[8], είναι, αν μη τι άλλο, αξιοπαρατήρητη.

Τέλος, η ταύτισή του με τον αλβανισμό, ο οποίος ανυψώνεται σε επίπεδο κοσμοθεωρίας (άλλο αν δεν το αξίζει), είναι απόλυτη. Ο αλβανισμός λειτουργεί για τον συγγραφέα ως ιδεατή προέκταση του εαυτού του, ως διάσωση του εφήμερου της ύπαρξής του. Οι μύθοι που έχουν υπαρξιακή σημασία για τον συγγραφέα και ο κώδικας ζωής που περικλείουν, είναι οι ...γενέθλιοι του... αλβανισμού, μύθοι. Το κυρίαρχο επί Χότζα σύνθημα: «θρησκεία του αλβανού είναι ο αλβανισμός», στον Κανταρέ βρήκε τη...θεωρητική του επεξεργασία και δικαίωση.

Εν κατακλείδι ο Κανταρέ είναι μεγάλος συγγραφέας, ίσως, ο μεγαλύτερος ζων συγγραφέας των Βαλκανίων - απείρως ανώτερος από τους ουτιδανούς **σημερινούς** έλληνες γραφιάδες. Λυπούμαστε που **σήμερα** δεν έχουμε αντάξιους δικούς μας συγγραφείς - που είναι ατάλαντοι, ρηχοί, πολιτικά ορθοί και...πολυπολιτισμικοί. Όσον αφορά τον αλβανοκεντρισμό του τον αφιερώνουμε στους έλληνες πολυπολιτισμικούς θαυμαστές του-και είναι πολλοί, πάρα πολλοί - που ενώ θεωρούν την πίστη στο έθνος «παρωχημένη», δε διστάζουν να εξυμνούν έναν αλβανό, παραβλέποντας συνειδητά τον μεγαλοαλβανικό σωβινισμό του.

Σημειώσεις του συγγραφέως

1 Γεγονός που παραβλέπουν οι εν Ελλάδι διεθνιστούληδες και...πολιτικά ορθοί πολυπολιτισμικοί θαυμαστές του. Οι τρισηλίθιοι...

2. Το έτος 1960 είναι ο χρόνος του μυθιστορήματος, έτος στο οποίο ο Κανταρέ αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τις σπουδές του στη Μόσχα και να επιστρέψει στην Αλβανία, λόγω της ψυχρότητας που επήλθε στις σοβιετο-αλβανικές σχέσεις.

3. Τον Έλληνα ήρωα , δηλαδή, που καπηλευθήκανε οι Αλβανοί, για να μη ξεχνιόμαστε

4. Βέβαια, το Αργυρόκαστρο ήταν, είναι και θα παραμείνει **ΕΛΛΗΝΙΚΗ** πόλη, όσο κι αν προσπαθεί να μας πείσει για το αντίθετο ο συγγραφέας του έργου **« το χρονικό της πέτρινης πόλης.».** Η ...αλβανικότητα του Αργυροκάστρου υπάρχει μόνο στη φαντασία του, παρά τις επίμονες προσπάθειες που έγιναν από όλα τα αλβανικά καθεστώτα για τον εξαλβανισμό του.

5. Το αληθινό όνομα του θετικού Κανταρεικού ήρωα «Ανταίου», «ήταν ένα κοινό ελληνικό όνομα με ένα θ και μερικά σ» Έλα όμως που στο «χρονικό της πέτρινης πόλης», όταν Ο Στρατός Μας ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ το Αργυρόκαστρο ο Κ. θυμάται «ελληνικές επιγραφές με γράμματα θ και σ σαν σπαθιά έτοιμα να σου κόψουν το λαιμό» . Εκεί είμαστε απειλή...

6. βλέπε ιδιαίτερα τη μελέτη «Αισχύλος ο μεγάλος αδικημένος» και το μυθιστόρημα «Φάκελλος Ο »

7. «Δεν ήμουν ούτε λυπημένος ούτε χαρούμενος. Ήμουν στην κατάστασή μου, του διαρκούς ρίγους, πέρα από τη λύπη και από τη χαρά, σ' έναν κόσμο γυάλινο με το φως απειλητικό, σκληρό, πλάγιο...» σελ. 141 . Ο Φρ. Νίτσε επισήμανε : «Ο Έλληνας δεν είναι ούτε αισιόδοξος, ούτε απαισιόδοξος ¨ είναι ανδρείος».

8. Ποιος, αλήθεια, έλληνας συγγραφέας έδωσε τέτοια έκταση και βάθος σ' αυτούς τους υπέροχους νεοελληνικούς μύθους που αποτελούν τη θεματολογία της δημοτικής μας ποίησης,(στην οποία όχι απλώς επιβιώνουν, αλλά επαναδιατυπώνονται με νεοελληνικούς όρους τόσο η ομηρική κοσμοθέαση, όσο και το πνεύμα των ακριτικών τραγουδιών), τους οποίους δανείσαμε στους υπόλοιπους βαλκανικούς λαούς, ανάλογη με εκείνη του Κανταρέ, που προπαγανδίζει την αλβανική τους πατρότητα;

σωφρονείν αρετή μεγίστη, και σοφίη αληθέα

λέγειν και ποιείν κατά φύσιν επαΐοντας

